Έτος Ζ'

Τεύχος 142ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 6887

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὸ πρόβλημα τοῦ πόνου, ὑπὸ Δρος τοῦ Δικαίου καὶ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κ. Δ. Μαγκριώτη (συνέχεια καὶ τέλος)..... 6891

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Αἱ διατάξεις τοῦ νέου νόμου ἐναντίον τοῦ Κ.Κ.Α. ἐν ταῖς Η.Π.Α 6895

ΣΟΒΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Τὸ ἔγκλημα τῆς Κακαβιᾶς—Σεπτέμβριος 1923, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ - Δικηγόρου κ. Δημ. Κορέση 6897

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἂν ἤμουν, ὑπὸ Δικηγόρου κ. Σ. Χανδρῆ 6902

ΘΕΜΑΤΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πῶς ἡ προπαγάνδα ἐπηρεάζει τὴν σκέψιν μας, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Κ. Τουζένη (συνέχεια καὶ τέλος)..... 6903

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ

Δικαστικαὶ πλάναι—Ὑπόθεσις Σεζνὲκ στὴ Γαλλία καὶ Κάλμπι - Γκινατζὶ στὴν Ἰταλία, ὑπὸ Δοκίμων Ὑπαστυνόμων κ. κ. Δ. Σχοινῆ καὶ Α. Συφάντου (συνέχεια καὶ τέλος) 6907

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Κ. Παλαμᾶ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου 6911

ΘΕΜΑΤΑ ΗΘΩΝ

Πορνογραφία στὴν Ἀμερική, ὑπὸ Holman Harvey, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. Δ. Μόρου 6919

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ἑστία τοῦ Βασιλικοῦ Ἱδρύματος—Μιὰ Ἐθνικὴ Κιβωτός, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Π. Παπαρρηγοπούλου 6922

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου (συνέχεια) 6925

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 6927

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια)..... 6930

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 6933

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
Γ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 142ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ'. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

213.—Ἐπανέρχεται τὸ σύνθημα «ἀνεξάρτητη Μακεδονία» κατὰ τὴ σύνοδο τῆς 5ης Ὁλομελείας τῆς Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.

214.—Ἐπιτυχίες τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κατὰ τὸ ἔτος 1949.

***

213. Ἐπανέρχεται τὸ σύνθημα «ἀνεξάρτητη Μακεδονία» κατὰ τὴ σύνοδο τῆς 5ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.

Στὶς 30-31 Ἰανουαρίου 1949 συνῆλθεν ἡ 5η Ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τῆς ὁποίας οἱ ἀποφάσεις δημοσιεύθηκαν στὸ ὑπ' ἀριθμ. 23 τῆς 28/2/1949 φύλλο τοῦ «Ριζοσπάστη».

Ἡ Ὁλομέλεια αὐτὴ ἀπήλλαξε τότε «ἀπὸ κάθε κομματικὴ δουλειὰ» τὸ Μᾶρκο Βαφειάδη ἀρχηγὸ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν καὶ τὴ Χρύσα Χατζηβασιλείου, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι καὶ οἱ δύο ἦσαν «βαρειὰ ἄρρωστοι». Κατὰ τὴ συνδιάσκεψι τῆς Ὁλομέλειας αὐτῆς ἐπανῆλθε στὸ προσκήνιο τὸ σύνθημα «ἀνεξάρτητη Μακεδονία».

Ἰδοὺ τί γράφει ἡ σχετικὴ ἀπόφασι τῆς 5ης Ὁλομέλειας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. πάνω στὸ ζήτημα αὐτό : «στὴ Βόρειο Ἑλλάδα ὁ Μακεδονικὸς λαὸς ἔδωσε ὅλα γιὰ » τὸν ἀγῶνα καὶ πολεμᾶ μὲ μιὰ ὁλοκλήρωση ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ποὺ προκα- » λοῦν τὸ θαυμασμό. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα » τῆς νίκης τοῦ Δ.Σ.Ε. καὶ τῆς Λαϊκῆς Ἐπανάστασης θὰ εἶναι ὁ Μακεδονικὸς » λαὸς νὰ βρῇ τὴν πλήρη ἐθνικὴ ἀποκατάστασή του, ἔτσι ὅπως τὴ θέλει ὁ ἴδιος προσ- » φέροντας σήμερα τὸ αἷμα του γιὰ νὰ τὴν ἀποχτήσῃ. Οἱ Μακεδόνες κομμουνιστὲς » στέκονται πάντα ἐπὶ κεφαλῆς στὴν πάλη τοῦ λαοῦ τους».

Ἡ ἀντεθνικὴ αὐτὴ ἀπόφαση τῆς 5ης Ὁλομέλειας τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ ἔθετε ἐκ

νέου ζήτημα Μακεδονίας ἀποκάλυψε στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸν πραγματικὸ ρόλο τοῦ Κ.Κ.Ε. ὡς πράκτορος τοῦ Ἐρυθροῦ Ἰμπεριαλισμοῦ στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἐδημιούργησε ἰδεολογικῶς σύγχυσι καὶ μέσα στοὺς κόλπους ἀκόμα τοῦ Κ.Κ.Ε., ποὺ ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε παλαιὰ καὶ φανατισμένα στελέχη, ὅπως ὁ δημοσιογράφος Δ. Φίτσιος στὴ δίκη τῆς Χαλκίδος (Ἀπρίλιος 1949) καὶ ἄλλοι κομμουνισταὶ ν' ἀρνιῶνται τὸ γεγονὸς τῆς συγκλήσεως τῆς 5ης Ὁλομέλειας καὶ τῆς λήψεως τῆς παραπάνω ἀποφάσεως γιὰ τὴ Μακεδονία.

214. Ἐπιτυχίες τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κατὰ τὸ ἔτος 1949.

Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἐσυνέχισε καὶ ἐνέτεινε μάλιστα τὴν παρακολούθησι τῶν κομμουνιστῶν καὶ μὲ τὸ ἀντικομμουνιστικὸ δίκτυό της κατώρθωσε κατὰ τὸ 1949 ν' ἀποκαλύψῃ καὶ νὰ ἐξαρθρώσῃ πολλὲς παράνομες κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις. Ἔτσι:

α) Στὶς 21 Φεβρουαρίου 1949 ἡ αὐτοάμυνα κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως Πειραιᾶ ποὺ ἀνασυγκροτήθη, γιατὶ εἶχε προηγουμένως διαλυθῆ λόγῳ συλλήψεως τῶν στελεχῶν της ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, ἔκανε μία ἀπόπειρα σαμποτὰζ στὸν Κεντρικὸ Σταθμὸ τοῦ Ε.Η.Σ. Πειραιῶς καὶ στοὺς ὑποστάθμους ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἡ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἐκινήθη δραστήρια καὶ στὶς 24 Φεβρουαρίου 1949 συνέλαβε τοὺς ἑξῆς: Ἠλίαν Κυριακάκην, Χριστόδουλον Πλατανιᾶν, Παναγιώτην Μανωλάκον, Ἰωάννην Σχοινᾶν καὶ Παναγιώτην Μουμουλίδην, ποὺ ἀποτελοῦσαν στελέχη καὶ μέλη τῆς «Αὐτοάμυνας Πειραιῶς».

β) Κατὰ τὸν ἴδιο μῆνα Φεβρουάριο, συνελήφθησαν καὶ οἱ ἑξῆς: Γεώργιος Μπιτσαρῆς, Δημήτριος Παπασωτηρίου, Ἰωάννης Κουκουλιώτης καὶ Πέτρος Διβέρης. Αὐτοὶ ἦσαν στελέχη τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τῆς Κ. Ο. Πειραιῶς καὶ συνεργάζονταν μὲ ἄλλα ἀνώτερα στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε. γιὰ τὴ διοχέτευσι πρὸς τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας τῶν ἐντολῶν καὶ τῶν ὁδηγιῶν τοῦ κλιμακίου τῶν συμμοριτῶν ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένο στὸν Πειραιᾶ.

γ) Στὶς 5 Μαρτίου 1949, συνελήφθησαν οἱ ἑξῆς: Ἀλέκος Στολίγκας, Ἀλέκος Ἀγγελόπουλος, Ἀμαλία Παπαδιά, Εὐστράτιος Δημητρίου, Πρόδρομος Κιδώνης, Ἠλίας Μαρτίκας, Ἠλίας Τσουγκράνης, Νικόλαος Καπλανέρης, Δημήτριος Κακλαμανάκης, Γεώργιος Σκλαβίδης, Κων/νος Ἀγγελόπουλος, Χαράλαμπος Κυριαζῆς, Εὐάγγελος Κουτσουδάκης, Δημήτριος Δανῆς καὶ Δημήτριος Τσαμάνης. Ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοι ἦσαν στελέχη καὶ ἄλλοι μέλη τῆς Κ.Ο.Π. καὶ ἐνήργουν κατὰ σύστημα προσηλυτισμὸ καὶ προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἐνίσχυαν οἰκονομικῶς μὲ ἐράνους τὸ Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖο εἶχε πλέον τεθῆ ἐκτὸς νόμου.

δ) Στὶς 18 Μαρτίου 1949 συνελήφθησαν οἱ ἑξῆς: Μαρία Λουλέ, Ἄννα Πολίβδα καὶ Εὐδοκία Μουζενίδου. Προέκυψαν δὲ στοιχεῖα ἐνοχῆς καὶ κατὰ τῶν μὴ συλληφθέντων Κων/νου Λουλέ, Στεργίου Ἀναστασιάδου καὶ Δημητρίου Μαρτζώτα. Ὅλοι αὐτοὶ μετεῖχαν ὡς μέλη τοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐδρεύοντος κλιμακίου τῶν συμμοριτῶν μὲ ἄλλα ἀνώτερα στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔκαμαν παράνομες συσκέψεις, συγκέντρωναν χρήματα καὶ διάφορα εἴδη, ἐνήργουν στρατολογία συμμοριτῶν καὶ κατηύθηναν ἀπὸ τὸ κέντρο τὶς κινήσεις τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἔχοντες ἔτσι μεταβάλλει τὶς κατοικίες των σὲ προκεχωρημένα κλιμάκια τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν στὴ Πρωτεύουσα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

ε) Στὶς 23 Μαρτίου 1949 συνελήφθησαν ἡ Ταλαγάνη ἢ Ζεύγου ἢ Κυριτσοπούλου ἢ Σαμαρτζοπούλου Αἰκατερίνη σύζυγος τοῦ Ἰωάννου Ταλαγάνη ἢ Ζεύγου καὶ ἡ Μαίρη ἢ Ροζάνη Κατρῆ, γιατὶ ἡ πρώτη μὲ τὸ ψευδώνυμο Γιαννούλα καὶ μὲ διάφορα πλαστὰ δελτία ταυτότητος ὡς μέλος τοῦ γραφείου διαφωτίσεως (ἀγκὶτπρόπ) τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ὡς μέλος τῆς Κ.Ε. τῶν γυναικῶν, καθοδηγοῦσε τὴν Κ.Ο. Ἀθήνας μέχρι τὸ 1946. Ἔκτοτε ἀνέλαβε τὴν καθοδήγησι τῆς Κ.Ο. Πει-

ραιῶς μὲ παράλληλο καθοδήγησι καὶ τῆς 3ης ἀχτίδος τῆς Κ.Ο.Π., ἡ ὁποία περιελάμβανεν ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συνοικίες καὶ τὶς ὀργανώσεις τῶν ὑφαντουργῶν, καπνοβιομηχανίας καὶ ἐλαιουργίας. Παρέδιδε κομμουνιστικὰ μαθήματα στὰ γραφεῖα τῆς Κ.Ο. Πειραιῶς καὶ συνεκάλει ἀκτὶφ σὲ διάφορα σπίτια. Ἡ Μαίρη Κατρῆ ποὺ εἶναι κόρη τῆς Ταλαγάνη ἢ Ζεύγου συνώδευε τὰ στελέχη τῆς Κ.Ο. Πειραιῶς ὡς δῆθεν συγγενεῖς της, ὅταν ἐπεσκέπτοντο τὸ σπίτι της.

στ) Στὶς 4 Ἀπριλίου 1949 συνελήφθησαν οἱ ἑξῆς: Μαριάνθη Παντάλη, Μιλτιάδης Δαρίδης, Μαρία Σταματάτου, Βασιλεία Παρασκευοπούλου, Ἀλέξανδρος Μιχαλόπουλος, Ἀνδρέας Χατζούρας, Γεώργιος Τσιρώνης, Γεώργιος Τζάλας, Μιχαὴλ Παπασωτηρίου, Κων/νος Λογκιτσώτης καὶ Φρόσω Γιόσμα. Ἡ πρώτη ὡς τομεάρχης Α' τομέως τῆς Ε.Π.Ο.Ν. Ἀθηνῶν, ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς πόλης Ἀθηνῶν καὶ ὡς μέλος τῆς αὐτοάμυνας μαζὶ μὲ τὸν ὑποτομεάρχη Γαρίδη, ἀνέλαβαν ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1948 τὴν ἐποπτεία καὶ ὀργάνωσαν πλήρως τὸν Α' τομέα Ε.Π.Ο.Ν. Ἀθηνῶν ἀφοῦ ἐμύησαν στὸν κομμουνισμὸ καὶ τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς αὐτοῦ διεμοίραζαν κομμουνιστικὲς προκηρύξεις ἀνέγραφαν κομμουνιστικὰ συνθήματα στοὺς τοίχους καὶ ἐνεργοῦσαν ἐράνους, τῶν ὁποίων τὸ προϊὸν διέθεταν γιὰ τοὺς ἐκτοπισμένους καὶ τὶς οἰκογένειές των.

ζ) Στὶς 5 Ἀπριλίου 1949 ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν κομμουνισταί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὸ γραφεῖο ἐπαγρυπνήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Πόλης τῆς Κ.Ο. Πειραιῶς, ἦσαν στελέχη τῆς Γ' συνοικιακῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως Πειραιῶς, ἀνῆκαν στὴν ἀχτίδα ὑφαντουργῶν καὶ στὶς κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις ἀμυλοζαχάρου καὶ ἐλαιουργῶν. Οἱ συλληφθέντες ἦσαν οἱ ἑξῆς: Δημήτριος Μουρατίδης, Εὐαγγελία Σαράτση, Γεώργιος Ἡλιόπουλος, Μαρία Λουλέ, Νικόλαος Σαράτσης, Χρῆστος Σοφιανόπουλος, Σοφία Βραχίδου, Αἰκατερίνη Ταλαγάνη χήρα Ἰωάννου, Ἰάκωβος Φαμέλης ἢ Γιακουμῆς, Ἰάκωβος Ἀλυμαντήρης, Λάμπρος Πάκος, Ἰωάννης Κριεκούσης, Καλλιόπη Σιδέρη, Δημήτριος Λουκᾶς, Εὐάγγελος Μακριδάκης, Ἀντώνιος Στριλάκος, Ἐλευθέριος Σταυρόπουλος, Δημήτριος Χαμαλάκης ἢ Χαμάλης, Σαράντος Κουκᾶς, Γεώργιος Μαυροφρύδης, Δημήτριος Ἀβαντζῆς, Ἐμμανουὴλ Ξενάκης, Γεωργία Χαραλαμπίδου, Σάββας Μουράτογλου, Θεόδωρος Ἀρβανίτης, Παρασκευᾶς Σγουρός, Ἠλίας Γεωργαντόπουλος, Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, Ἰωάννης Ἀντωνιάδης ἢ Ἀναστασιάδης ἢ Σαραντίδης (οὗτος ἐκρατεῖτο στὶς φυλακὲς καὶ τοῦ ἀπηγγέλθη νέα κατηγορία), Γεώργιος Οἰκονόμου καὶ Χρῆστος Ἀναστασόπουλος.

η) Στὶς 24 Ἀπριλίου 1949 ἀνεκαλύφθη 2α κομμουνιστικὴ ἀχτίδα γυναικῶν (συνοικίας Νικαίας) καὶ ὁ τεχνικὸς μηχανισμὸς αὐτῆς καὶ συνελήφθησαν ἀρκετὰ ἡγετικὰ στελέχη καὶ μέλη αὐτῆς. Σκοπὸς τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἦταν ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν. Πρὸς τοῦτο ἐνήργουν παρανόμους ἐράνους, ἔθεταν σὲ κυκλοφορία κομμουνιστικὲς προκηρύξεις καὶ τὰ ραδιοφωνικὰ δελτία τῶν συμμοριτῶν. Οἱ συλληφθέντες εἶναι οἱ ἑξῆς: Ἰωάννα Ζυμπολίδου, Σοφία Καλαϊτζίδου, Κυριακούλα Σαστορίδου, Μαρία Κυρίτση, Σοφία Χαχλάκη, Μαρία Κουντουλίδου, Ἀναστασία Μαυρομάρα, Ἀνδρονίκη Ἰωσηφίδου, Παρασκευὴ Κωνσταντοπούλου, Εὐσταθία Δουκάτα, Κλεάνθη Κεχαγιά, Ἄρτεμις Κανελίδου ἢ Τριανταφυλλίδου, Παρθενόπη Παπαδοπούλου, Εὐαγγελία Σολομωνίδου, Σταυρούλα ἢ Βούλα Κουρέβεση, Μαρία Μιχαλάκου, Καλλιόπη Χηατζηανδρέου καὶ Κορνηλία Μαλανδράκη.

θ) Στὶς 4 Μαΐου 1949 συνελήφθησαν οἱ ἑξῆς: Ἀγγέλα Τουβαλᾶ, Βάσσω Ἀνανιάδου, Ξενοφῶν Πάντζος, Γεώργιος Πολυχρονόπουλος, Ἀντώνιος Μαρμαρόπουλος, Κούλα Δαυΐτου, Γεώργιος Καπετανάκης, Εὐαγγελία Σαράτση καὶ Αἰκατερίνη Ταλαγάνη ἢ Ζεύγου. (Οἱ δύο τελευταῖες εἶχαν συλληφθῆ προηγουμένως καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἀπηγγέλθη καὶ κατηγορία γιὰ τὴν προηγουμένη ὑπόθεσι).

"Ολοι αὐτοὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τῆς Αἰκατερίνης Ταλαγάνη ἢ Ζεύγου ἀποτελοῦσαν τὴν κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι προσωπικοῦ καπνοβιομηχανίας Πειραιῶς, μὲ σκοπὸ τὴν ἐνίσχυσι μὲ κάθε τρόπο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ. 'Απὸ αὐτοὺς ἡ 'Αγγέλα Τσουκαλᾶ εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑπευθυνότητα (γραμματεία) τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως στὸ Δημόσιο Καπνεργοστάσιο, ἡ δὲ 'Ανανιάδου ἐπέβλεπε τὶς κομμουνιστικὲς κόβες καὶ τέλος ἡ Σαράτση ἦταν βοηθὸς τῆς Ταλαγάνη καὶ ἐπαγρυπνήτρια τῆς 'Επιτροπῆς Πόλης, κυκλοφοροῦσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάρω Γρηγορίου.

ι) Στὶς 23 Μαΐου 1949 ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν 'Ασφάλειαν Πειραιῶς στελέχη τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως Δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὀργανισμῶν Δημοσίων Δικαίου Πειραιῶς (διαφόρων κλάδων), τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀναπτύξει ἀξιόλογο δρᾶσι. Τὰ στελέχη αὐτὰ ἦσαν τὰ ἑξῆς : 'Ιωάννα Σωτηράκου, Μιχαὴλ Ματσάλος, Γεώργιος Δεληγιώργης, Νικόλαος Ψαριανός, Χρῆστος Τζανέτας, 'Ανδρέας Χριστίδης, 'Αθανάσιος Βερβέρης, Νικόλαος Περιγιάννης καὶ 'Εμμανουὴλ Πλεύρης.

ια) Στὶς 27 Μαΐου 1949 ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια Πειραιῶς ἀνεκάλυψε καὶ συνέλαβε διάφορα στελέχη τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως Πειραιῶς. Οἱ συλληφθέντες ἦσαν οἱ ἑξῆς : Σωτήριος Μπαρμπουνάκης, Γρηγορία Σπεργοβασίλη, 'Ηλίας Σπεργοβασίλης, 'Αρτέμιος 'Ιωαννίδης καὶ Στέλλα Συφωνίου. 'Απὸ αὐτοὺς ὁ Μπαρμπουνάκης ὅταν κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1947 ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν τόπο ἐκτοπισμοῦ του συνεδέθη ἀμέσως μὲ τὴν Κ.Ο.Π., καὶ λόγῳ τῆς μεγάλης του κομμουνιστικῆς καταρτίσεως ὡρίσθη διαφωτιστὴς τῆς Πόλης Πειραιᾶ, ὑπεύθυνος τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς Κ.Ο.Π. καὶ καθοδηγητὴς τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως ἐργατῶν μετάλλου. Κατόπιν συνεδέθη μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁποίους ἐχρησιμοποίησε σὲ διάφορες ἐργασίες. Ὁ 'Αρτέμις 'Ιωαννίδης ἐνοίκιασε τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δράμας 127 σπίτι του στὸν Μπαρμπουνάκη γιὰ λογαριασμὸ τῆς Κ.Ο. Πειραιῶς τὸν Αὔγουστο τοῦ 1938 ἀντὶ 30 χρυσῶν λιρῶν. 'Επίσης ὁ Μπαρμπουνάκης ἔπεισε τὴ Στέλλα Συφωνίου καὶ ἐχρησιμοποίησε τὸ σπίτι της τῆς ὁδοῦ Κοτζιαδῶν 6 ὡς γιάφκα τῶν μελῶν τῆς 'Επιτροπῆς Πόλης Πειραιῶς ἀπὸ τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1948 μέχρι τοῦ 'Ιανουαρίου τοῦ 1949.

ιβ) Στὶς 23 'Ιουνίου 1949 ἀνεκαλύφθη ὁ παράνομος μηχανισμὸς τῆς Κ.Ο. Πόλης Πειραιῶς καὶ συνελήφθησαν στελέχη καὶ μέλη αὐτῆς. Οἱ συλληφθέντες ἦσαν οἱ ἑξῆς : 'Ιωάννης 'Ανδρουλιδάκης, Γεώργιος Σούραλης, Δέσποινα Σούρελη, 'Αντώνης Ταμίας, Μαρία Μουζάκη ἢ Μπισκίνη, 'Αφρούλα Πετρουλάκη, Αἰκατερίνη Κιάπε, Κωνσταντῖνος Τζιούλης, Δημήτριος Πακῆς ἢ Σκυρόκας καὶ Μαρία Χατζηϊωαννίδου. Αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσο καθοδήγησι τοῦ 'Ιωάννου 'Ανδρουλιδάκη ἄρχισαν νὰ προμηθεύωνται τυπογραφικὰ πιεστήρια γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Κ.Ο.Π. ἐγκατέστησαν δὲ ταῦτα στὸ σπίτι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη 13 τῶν ἀδελφῶν Σουραλῆ, οἱ ὁποῖοι ἐβοήθουν στὴν ἐκτύπωσι μὲ τυπογράφο τὴ Δέσποινα Σουραλῆ μετὰ τὸ 1948. Τὰ πιεστήρια αὐτὰ τὰ ὁποῖα κατεσχέθησαν στὶς 16 'Απριλίου 1949 εἶχαν τεθῆ σὲ λειτουργία ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1947 καὶ ἐξετύπωναν παράνομα ἔντυπα, μέχρι τοῦ 'Οκτωβρίου 1948 χρησιμοποιουμένου τοῦ τυπογράφου 'Αντωνίου Ταμία.

ιγ) Στὶς 16 'Ιουλίου 1949 ἡ 'Ασφάλεια Πειραιῶς συνέλαβε τὴν 'Αντωνίαν Παπαγγέλου, τὴν Ντίναν Παπούλια, τὸ Σπυρίδωνα Μυράτ καὶ τὸ Χρῆστο Φίλην. Ὁ Παπαγγέλου ὁ ὁποῖος ἦταν παλαιὸ κομματικὸ στέλεχος, χρησιμοποιῶντας πλαστὰ δελτία ταυτότητος, καθοδηγοῦσε τὴν Κ.Ο. Πειραιῶς ἐκ μέρους τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἡ Ντίνα Παπούλια ἔχοντας καὶ αὐτὴ πλαστὸ δελτίο ταυτότητος ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων. Καὶ ὁ Μυρὰτ ἐχρησιμοποιήθη γιὰ τὴν κατασκευὴ κρύπτης στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ 'Ομηρίδος 79 τοῦ Χρήστου Φίλη.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ὑπὸ Δρος τοῦ Δικαίου καὶ Συμβούλου τοῦ
Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κ. **Δ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

3. Πῶς ἀντιμετωπίζει τὸν πόνον ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία;

***

3. Πῶς ἀντιμετωπίζει τὸν πόνον ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία;

Διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ πόνου, διὰ νὰ μάθωμεν πῶς ὀφείλομεν ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὸν πόνον καὶ τὰς θλίψεις ὅταν μᾶς ἐπισκέπτωνται θὰ πρέπει νὰ στραφοῦμε πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν. Ὅπως εἰς ὅλα τὰ ἠθικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, ὁμοίως καὶ εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο μόνον ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία μᾶς παρέχει τὴν μόνην ὀρθὴν ἀπάντησιν.

Ἀπὸ τὴν Καινὴν Διαθήκην μανθάνομεν πῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ ἀποτελεῖ διὰ τὸν κάθε Χριστιανὸν τὸ π ρ ό τ υ π ο ν μ ι μ ή σ ε ω ς, ἀντιμετώπιζε τὰς θλίψεις καὶ τὸν πόνον κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν του.

Ἡ μέθοδός του ἦτο ν' ἀποδέχεται τὰ δεινὰ σὰν πραγματικότητα. Δὲν ἐζήτει οὔτε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, οὔτε καὶ νὰ τ' ἀπαρνηθῇ, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ τ' ἀποφύγῃ.

Καὶ δὲν τὰ ἐδέχετο ἁπλῶς ὡς θέλημα τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν ἦτο μοιρολάτρης. Τ' ἀντιμετώπιζε μὲ θάρρος καὶ τὰ ἐχρησιμοποιοῦσε δι' ἕνα σκοπὸν ἀνώτερον, τὰ μετεμόρφωνεν εἰς κάτι ἀπείρως ὑψηλότερον.

Καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωήν του τὸν βλέπομεν νὰ μὴν δέχεται καμμίαν ὑπεκφυγήν, οὔτε εὔκολον διέξοδον ἢ συμβιβασμὸν εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἐκρέματο ἐπάνω στὸν Σταυρόν, τὰς πλέον σκοτεινὰς καὶ φοβερὰς ὥρας τῶν πόνων Του, δὲν ἐδέχθη τὸ ἀναισθητικὸν ποτὸν ποὺ τοῦ προσέφεραν. Τὸ ἀπέκρουσεν, ὑπέφερε σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὅλον τὸν πόνον τοῦ μαρτυρίου Του.

Μὲ τὸ ἀκατάβλητον θάρρος τοῦ πνεύματός Του μετέβαλεν ὅλον τὸ πάθος Του εἰς μίαν περίλαμπρον μαρτυρίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοιουτοτρόπως, ἡ μεγαλυτέρα τραγωδία τοῦ κόσμου μετεβλήθη εἰς τὴν μεγαλυτέραν μαρτυρίαν καὶ Δόξαν. Ὁ Σταυρὸς ἀπὸ πόνος καὶ κακὸν μετεβλήθη εἰς Νίκην κατὰ τοῦ κακοῦ.

Αὐτὸ τὸ νικηφόρον πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀντιμετώπισεν ὁ Χριστὸς τὴν ὀδύνην καὶ τὸν πόνον τὸ μετεβίβασε εἰς τοὺς μαθητάς Του ἀνὰ τοὺς αἰῶνας διὰ τοῦ πνεύματός Του, τὸ ὁποῖον ἐνοικεῖ εἰς κάθε ἀναγεννημένον τέκνον Του.

Ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε πολὺ ρεαλιστής. Δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ κανένα τὴν δυσάρεστον πλευρὰν τῆς ζωῆς. Δὲν ὑπεσχέθη ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες στοὺς ἰδικούς Του, οὔτε καὶ δρόμους σκεπασμένους μὲ ρόδα. Ἀπηυθύνετο ὄχι στὰ ἔνστικτα καὶ στὴν δειλίαν, ἀλλὰ εἰς ὅ,τι εὐγενικὸν καὶ ὑψηλότερον ἔχομεν. Ἀπευθύνεται στὸ θάρρος τοῦ πνεύματος καὶ στὸν ἡρωϊσμὸν τῆς πίστεώς μας.

Καὶ μᾶς προειδοποιεῖ : «εἰς τὸν κόσμον θλῖψιν ἔξετε».

Καὶ προσκαλεῖ ὅσους θέλουν νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν νὰ σηκώσουν τὸν Σταυρόν Του.

Ἀλλὰ μᾶς λέγει ταυτοχρόνως : «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον...», «μὴ ταρασσέσθω ἡ καρδία ὑμῶν, μηδὲ δειλιάτω...». Καὶ μᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι «μ ε θ ' ὑ μ ῶ ν ε ἰ μ ὶ ἀ π ά σ α ς τ ὰ ς ἡ μ έ ρ α ς...».

Ποίαν ὑψίστην παρηγορίαν ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις Του, ὅτι εἶναι μαζί μας, ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ ὥστε νὰ ὑποφέρωμεν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους καὶ μάλιστα νὰ τοὺς χρησιμοποιήσωμεν ὡς μέσον τελειοποιήσεως τοῦ χαρακτῆρός μας, ὡς μέσον πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἄλλων.

Καὶ ἐρωτᾶται π ο ῖ ο ν σ κ ο π ὸ ν λ ο ι π ὸ ν ἐ π ι δ ι ώ κ ε ι ὁ π ό ν ο ς;

Ἡ Ἁγία Γραφὴ μᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ Θεὸς χρησιμοποιεῖ πολλάκις τὸν φυσικὸν καὶ τὸν ἠθικὸν πόνον ὡς φάρμακον θεραπευτικὸν τῆς ψυχῆς μας, ὡς δοκιμασίαν διὰ τὴν πίστιν ἢ ὡς παιδαγωγικὸν μέσον διὰ νὰ βελτιωθῇ ὁ χαρακτήρ μας.

Ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς μᾶς φανερώνει ὅτι πολλάκις μόνον ὁ πόνος κατορθώνει νὰ ἐπηρεάζῃ τὴν ψυχήν, μόνον ὁ πόνος ἐνεργεῖ εἰς αὐτὴν ὡς θεραπευτικὸν φάρμακον ἢ ὡς χειρουργικὴ μάχαιρα διὰ ν' ἀποκόψῃ ἀθεράπευτα ψυχικὰ ἀποστήματα.

Μὲ τὴν σμίλην τοῦ πόνου ὁ Θεὸς ἐργάζεται διὰ νὰ λαξεύσῃ τὰς ψυχάς μας καὶ νὰ τὰς μεταβάλῃ εἰς ἀριστουργήματα ἠθικῆς ὡραιότητος.

Ἡ Γραφὴ μᾶς ἀποκαλύπτει ἐπίσης ὅτι μὲ τὸν πόνον δοκιμάζεται ἡ πίστις μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἰώβ, τοῦ Δανιήλ, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ πολλῶν ἄλλων ἡρώων τῆς πίστεως.

Πόσοι Χριστιανοὶ στὴν ὥραν τοῦ πόνου καὶ τῶν θλίψεων, ἂν ἐγνώριζαν αὐτὴν τὴν βαθύτερη αἰτία τοῦ πόνου καὶ τὸν θεῖον σκοπὸν του, ἀντὶ νὰ μεμψιμοιροῦν καὶ νὰ γογγύζουν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπομένουν, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ χαίρουν καὶ νὰ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν ποὺ τοὺς ἔκαμε αὐτὴν τὴν μεγάλην τιμήν ;

Ἀλλὰ ὁ πόνος ἀποτελεῖ προσέτι καὶ παιδαγωγικὸν μέσον χρησιμώτατον διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Γάλλος Ποιητὴς Ἀλφρέδος Μυσσέ, ποὺ μὲ τὴν λεπτὴν εὐαισθησίαν τῆς ποιητικῆς του ψυχῆς εἶχε διαισθανθῇ αὐτὸν τὸν προορισμὸν τοῦ πόνου, γράφει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά :

«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας μαθητευόμενος καὶ ὁ πόνος εἶναι ὁ διδάσκαλός του».

Ὁ Φρανσουὰ Κοππέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους Γάλλους συγγραφεῖς στὸ βιβλίον του: «Ὁ καλὸς πόνος» διηγεῖται ὅτι πολλάκις διηρωτήθη ποῖον σκοπὸν ἔχει ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, πρὸ παντὸς δὲ ὁ πόνος καὶ τὰ δάκρυα.

Δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε καμμία ἐξήγησις ἀπὸ ἐκείνας ποὺ ἀπομακρύνουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν. Πρὸ παντὸς δὲ τοῦ ἐνέπνεε τὴν ἀποστροφὴν ἡ σκέψις καὶ τοῦ ἐφαίνετο παράλογον τὸ νὰ μένῃ ἀτιμώρητον τὸ κακόν, εἰς ἄλλον κόσμον, ἂν τυχὸν δὲν ἐτιμωρεῖτο ἐδῶ κάτω.

Ὁ πόνος ποὺ ὑπέφερε συνεπείᾳ μιᾶς ἐγχειρήσεως, ἡ ὁποία τὸν ὑπεχρέωσε νὰ παραμείνῃ πολλὲς ἡμέρες εἰς ἀκινησίαν τὸν ὡδήγησεν εἰς σκέψεις σοβαρώτερες. Τὸν ἔκαμε ν' ἀκούσῃ καθαρὰ τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ ὁμιλῇ μέσα στὴν καρδιά του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν.

Εἰς τὸ βιβλίον του[1] διηγεῖται μὲ συγκινητικὸν τρόπον τὴν ἱστορίαν τῆς μεταστροφῆς του καὶ λέγει εἰς τὸ τέλος : «Ἂς εἶναι χίλιες φορὲς εὐλογεμένες αἱ θλίψεις καὶ οἱ πόνοι ποὺ μὲ ξανάφεραν στὸν Θεόν. Τώρα Τὸν γνωρίζω. Τὸ Εὐαγγέλιον μοῦ Τὸν ἀπεκάλυψεν. Εἶναι ὁ Πατέρας μας, ἠμπορῶ νὰ τοῦ ὁμιλῶ μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ μὲ ἀκούει μὲ στοργήν».

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν βλέπομεν πῶς ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται τὰς δυσκόλους περιστάσεις τοῦ βίου μας καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν πόνον διὰ νὰ μᾶς φέρῃ στὸν ὀρθὸν δρόμον καὶ διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ποὺ μᾶς ἀναμένει.

Εἶναι μεγάλη ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ ἀνώμαλη ζωὴ ποὺ κάμνει ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἡ ἀπομάκρυνσίς της ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἡ κυριωτέρα πηγὴ τῶν ἠθικῶν πόνων καὶ θλίψεών μας.

Ὁ ἄνθρωπος κάμνει κατάχρησιν τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας ποὺ τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταχρήσεως εἶναι ὁ πόνος, ἡ ἠθικὴ ὀδύνη, αἱ διάφοροι θλίψεις, τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς, ἡ πολυασχολία, αἱ συγκρούσεις τῶν θελήσεων.

---

1. «La bonne sonffranee».

Ἡ ζωὴ πολλὲς φορὲς μᾶς φέρεται σκληρά. Ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ ἐπιβάλλει στοὺς ὤμους μας ἕνα ἀβάστακτον φορτίον πόνου. Ἀναγκαζόμεθα τότε νὰ σύρωμεν τὰ βήματά μας μὲ τὴν καρδιά μας ξεχειλισμένη ἀπὸ τὸν πόνον πρὸς τὸν Γολγοθᾶ μας φορτωμένοι τὸν Σταυρόν μας...

Ὁ Ἀνρὺ Μπορντὼσ' ἕνα βιβλιαράκι του ποὺ ἐπιγράφεται «Ἀγαπᾶτε τὴν ζωὴν» διηγεῖται μιὰν ἀληθινὴν ἱστορίαν μιᾶς φυματικῆς κοπέλλας τῆς Ἀδέλας Κάμμ, ποὺ ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 26 ἐτῶν.

Εἶχε καταδικασθῆ ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἔζησεν ἐπὶ ἓξ ἀκόμη ἔτη καὶ ἐχρησιμοποίησε θαυμάσια αὐτὸ τὸ χονικὸν διάστημα χάριν τῶν συνανθρώπων της. Ἦτο μιὰ γενναία κοπέλλα καὶ εἶχε μεγάλη καρδιά. Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ὅπου ἔκαμε τὰς σπουδές της, καὶ ἦτο γεμάτη ὠμορφιά, χάρι καὶ πρακτικὸ πνεῦμα. Ἔπαθε πλευρίτιδα καὶ οἱ ἰατροὶ ἐγνωμάτευσαν ὅτι τὸ κακὸν ἦτο ἀθεράπευτον.

Ἐπέρασεν ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀπελπισίας, τῆς νάρκης καὶ τέλος τῆς πάλης μὲ τὸν θάνατον διὰ τὴν διατήρησί της στὴ ζωὴ μὲ κάθε τρόπον.

Ἡ Ἀδέλα ἦτο φύσις ἐνεργητική. Ἤθελε ν' ἀντισταθῆ στὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν κατάπτωσιν ποὺ ὁδηγεῖ ἡ ἀκίνητη καὶ μονότονη ζωὴ τοῦ Σανατορίου. Κι' ἐπειδὴ ἡ φαιδρότης εἶναι στοιχεῖον τῆς ζωῆς, προσεπάθησε νὰ γίνῃ εὔθυμη.

Ἦτο μιὰ ἀξιαγάπητη ἀσθενής : «Ἡ καλοκαγαθία ἔλεγεν εἶναι ἀγαθοεργία, εἶναι ἡ ὑπομονὴ ποὺ ὑπομένει, ἡ δύναμις καὶ ἡ εἰρήνη ποὺ μεταδίδονται ἀπὸ καρδιὰ σὲ καρδιά».

Ὅταν προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ἦτο ἀρραβωνιασμένη.

Ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη της καὶ τὸ μέλλον της. Δὲν τῆς ἔμεινε πλέον ἄλλο τίποτε ἀπὸ τοῦ νὰ παραιτηθῆ κι'ἀπὸ τὴν ζωήν.

Ἄφισε κάθε ἀμφιβολία καὶ ὅταν ἐπείσθη πλέον ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσε πλέον νὰ θεραπευθῆ, ὠργάνωσε τὴ ζωή της ἥσυχα καὶ χρήσιμα.

Τοῦ λοιποῦ ἠρέμησεν, ἦτο εὐτυχής... Ναί, ἦτο ἤρεμη ἐπειδὴ εἶχε τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ μέσα της.

Ἀλλὰ πῶς ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ χρήσιμη;

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ χειρότερον διὰ μίαν ἐνεργητικὴν φύσιν ἀπὸ τοῦ νὰ μένῃ ἄπρακτη.

Αὐτὸ δὲν τὸ παρεδέχετο. Ἀλλὰ ὁ κύκλος τῶν ἐνεργειῶν της ἦτο περιωρισμένος. Τὶ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ὅταν ἔπρεπε νὰ μένῃ στὸ κρεβάτι;

«Ἕνα πρᾶγμα μοῦ μένει ἀκόμη, ἔλεγε. Νὰ χαρίζω τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα στοὺς ἄλλους, νὰ προκαλῶ ἕνα χαμόγελο, ὅλ' αὐτὰ εἶναι μιὰ γυλκειὰ ἐργασία καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάθεται κανεὶς διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ».

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ὑπῆρχε βέβαια καὶ ἡ προσευχή.

Διὰ τὰς ἀδελφάς της ποὺ ὑπέφεραν, ἔγραψε ἕνα μικρὸ βιβλίο μὲ τὸν τίτλον: «Χαρούμενες μέσα στὴ θλίψι» καὶ τοὺς μετέδιδεν ἀπὸ τὴ δική της τὴν πεῖρα, ἀπὸ τὴ δική της τὴν κατάκτησιν.

Μὲ μιὰν ἄλλη ὁμοιαπαθῆ της, ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ, τὴν Λουΐζα Ντεβενὸς ἱδρύει ἕνα μικρὸ σωματεῖον ἀσθενῶν. Τὰ δύο αὐτὰ κορίτσια εἶχαν προσέξει ὅτι συνήθως οἱ μὴ ἄρρωστοι δὲν γνωρίζουν νὰ μιλήσουν καλὰ στὸν ἄρρωστον. Οἱ ἄρρωστοι δοκιμάζουν διαρκῶς τὸ ὑποτιμητικὸ συναίσθημα ὅτι εἶναι σὰν ἀπόβλητοι τῆς κοινωνίας, ὅτι εἶναι μειωμένοι κοινωνικῶς, ὅτι εἶναι λίγο περιφρονημένοι.

Τοὺς μαλώνουν πολύ, ποτὲ δὲν τοὺς νοιώθουν καλά. Τοὺς φέρονται μὲ οἶκτον καὶ ἐν γένει τοὺς κάμνουν τὴ ζωή τους κουραστική.

Ἐσκέφθηκαν λοιπὸν ὅτι ἂν ἀντήλλασαν μεταξύ των τὰς γνώμας των διὰ τὴν κατάστασί των, αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ καλύτερον.

Ἔτσι λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ παρηγοροῦν τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ μὲν τοὺς δέ.

Θὰ ἔβλεπαν τότε ὅτι δὲν εἶναι μόνοι των διὰ νὰ ὑποφέρουν, θὰ ἐμάθαιναν πῶς

περνοῦν οἱ ἄλλοι ἄρρωστοι, θὰ ἐγίνοντο τρόπον τινα σύντροφοι στὴν ἴδια μοῖρα ποὺ τοὺς συνέδεε καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ εἶναι χαρούμενοι.

Τὴν χαρὰν θὰ τὴν εἶχαν σὰν ἕνα καθῆκον.

Ἡ Ἀδέλα ἦτο ἡ ψυχὴ αὐτῆς τῆς μικρῆς ὁμάδος. Εἶχε πληθώραν μακρυνῶν φίλων τὰς ὁποίας ἐνίσχυεν ἐξ ἀποστάσεως μὲ τὸ νὰ τοὺς ἐμπιστεύεται τοὺς δικούς της ἀγῶνας καὶ τὰς ἰδικάς της λύπας.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι της δημιουργεῖ στὰ περίχωρα τῆς Γενεύης ἕνα ἀναρρωτήριο διὰ τὶς πτωχὲς ἄρρωστες. Δὲν ἔχει χρήματα. Τὸ βιβλίο της «Χαρούμενες στὴ θλίψι» τῆς προμηθεύει τὰ πρῶτα κεφάλαια.

Ὅσοι τὴν βλέπουν, τὴν θαυμάζουν καὶ τῆς δίδουν ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸ ἔργον της.

Πλαγιασμένη κάμνει σχέδια, ὑπολογισμούς, ὀργανώνει, διευθύνει, κτίζει...

Καὶ ὅταν ἡ Λαίδη Ἀβερδην, ἀντιβασίλισσα τῆς Ἰρλανδίας ποὺ εἶχε ἀναλάβει στὴν χώραν της τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς φυματιώσεως, ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀδέλα, διὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσα τόσα νὰ λέγωνται, ποὺ ἦτο ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι μὲ ρίγη, τὴν ἐρώτησε τὶ θέλει νὰ μεταβιβάσῃ στὶς ἀσθενεῖς ἐργάτριες τῆς Ἰρλανδίας, ἀπήντησε. «Ὦ! Κυρία, νὰ τὶς εἰπῆτε ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη...».

Ἦτο εὐτυχισμένη διότι εἰργάζετο διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐκεῖ εὑρῆκε τὸ στήριγμα τοῦ πόνου, τῶν θλίψεών της, τῆς ἀσθενείας της. Ὄχι βέβαια διὰ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὲς τὶς ἀθλιότητες ἀλλὰ διὰ νὰ ἀγαπᾷ.

Δι' αὐτὸ ἐκφράζει τὴν χαράν της, θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν της εὐλογημένην, εὐτυχισμένην.

Ἓξ χρόνια ἔζησε ἐνῶ ἦτο καταδικασμένη νὰ ἀποθάνῃ. Οἱ ἰατροὶ ἔμειναν ἔκπληκτοι ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἦτο ἕνα πραγματικὸ θαῦμα θελήσεως, ἀγάπης καὶ πίστεως.

Τὸν θάνατον δὲν τὸν ἐφώναζεν, οὔτε καὶ τὸν ἔδιωχνε. «Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ἔλεγε, μοῦ φέρνουν τὴν ἴδια χαρά».

Τὸν θάνατον τὸν ἐδέχθηκε μὲ χαμόγελο, σὰν μιὰ καλή της φίλη ποὺ τὴν ἐπερίμενε.

Μόνον γενναῖες καρδιές, μεγαλόψυχες καὶ θαρραλέες, ποὺ εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ πίστι καὶ ἀγάπη ἠμποροῦν νὰ δαμάσουν τὸν πόνον τους, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν ὡς σκαλοπάτι διὰ ν' ἀναβοῦν εἰς ὑψηλότερα ἠθικὰ ἐπίπεδα.

***

Ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας ἐξαρτᾶται ὅπως ὁ Σταυρὸς αὐτὸς τοῦ πόνου μεταβληθῇ εἰς ἔνδοξη σημαία Νίκης, ἢ εἰς ἦτταν.

Ὅπως λέγει ἕνας Χριστιανὸς συγγραφεύς, ὁ κάθε Σταυρὸς φέρνει τὴν χαρά του, καὶ ἡ κάθε δοκιμασία ἔχει τὸν εὐλογημένον της καρπόν.

Ἀλλὰ ὁποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ τρόποι τῆς δοκιμασίας καὶ οἱ βαθμοὶ τοῦ πόνου του, ὁ Χριστιανὸς γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε ἐπιχείρησις καλοζωΐας, οὔτε καὶ ἡ ὁριστικὴ διαμονή μας. Εἶναι κάτι ἀπείρως καλύτερον καὶ ἀνώτερον. Εἶναι μὲν πρόσκαιρος καὶ μεταβατικός, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὸν προθάλαμον τῆς αἰωνιότητος καὶ τὸν τόπον τῆς κατεργασίας τῶν χαρακτήρων δι' ἕνα αἰώνιον προορισμόν, ἀπείρως ἀνώτερον τοῦ ἐπιγείου. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἄνθρωποι θέλουν τὸν κόσμον αὐτὸν ὡς τόπον ὁριστικὸν καὶ ὡς κόσμον εὐτυχίας. Δι' αὐτὸ διαψεύδονται καὶ ὑποφέρουν πολύ.

Ὁ Χριστιανός, φωτισμένος ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας γνωρίζει τὸν πραγματικὸν προορισμὸν τῆς ζωῆς αὐτῆς, καθὼς καὶ τὸν βαθύτερον σκοπὸν τοῦ πόνου καὶ τῶν θλίψεων τὰ χρησιμοποιεῖ δὲ καὶ τὰ μεταμορφώνει εἰς κάτι ἀπείρως ἀνώτερον ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ βαθύτερη λοιπὸν σημασία τοῦ πόνου δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πόνος εἶναι ἀναγκαῖος, ἢ ὅτι εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος τῆς ὑπάρξεώς μας, ἀλλὰ κυρίως

ΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΝΟΜΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ Κ.Κ.Α. ΕΝ ΤΑΙΣ Η.Π.Α.

1) Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα 'Αμερικῆς ἐκηρύχθη παράνομος ὀργάνωσις, ὡς «ὄργανον συνωμοσίας διὰ τὸν ἀνατροπὴν τῆς Κυβερνήσεως τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν» καὶ ὡς «πράκτωρ ξένης ἐχθρικῆς Δυνάμεως».

Συνεπείᾳ τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ἡ ἀπώλεια διὰ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα 'Αμερικῆς πάντων τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων ἅτινα ἀνεγνωρίζοντο ὑπὸ τοῦ 'Αμερικανικοῦ Νόμου εἰς τὰ νομικὰ πρόσωπα, καὶ εἰδικώτερον τοῦ δικαιώματος : α) 'Αγωγῆς ἐνώπιον οἱουδήποτε δικαστηρίου. β) Τοῦ συμβάλλεσθαι. γ) 'Εκδόσεως δημοσιεύσεως ἐφημερίδων, περιοδικῶν ἢ γενικῶς ἐντύπων καὶ δ) Τοῦ διατηρεῖν λογαριασμοὺς παρὰ Τραπέζαις.

2) Τὰ ἀνωτέρω ἐφαρμόζονται καὶ διὰ πᾶσαν ὀργάνωσιν ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς ὁποίας θὰ ἐκρύπτετο τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα 'Αμερικῆς.

3) Τὰ μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος δέον νὰ ὑποβάλουν δήλωσιν περὶ τούτου εἰς τὸ 'Υπουργεῖον Δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖον θὰ τηρῇ μητρῷον αὐτῶν.

Εἰς ἣν περίπτωσιν μέλος δὲν συμμορφωθῇ, θὰ ὑπόκειται εἰς ποινὴν φυλακίσεως μέχρι πέντε ἐτῶν καὶ προστίμου μέχρι 10.000 δολλαρίων.

4) Πρόσωπόν τι μέλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος δὲν δύναται: α) Νὰ διορισθῇ εἰς δημοσίαν θέσιν. β) Νὰ ἐργασθῇ εἰς ἐπιχείρισιν ἥτις σχετίζεται μὲ τὴν ἄμυναν καὶ γ) Νὰ ἀποκτήσῃ διαβατήριον.

Παράβασις τῶν ἀνωτέρω τιμωρεῖται εἰς βαθμὸν κακουργήματος.

5) Οἱ Πρόεδροι τῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων ἐντέλλονται ὑπὸ τοῦ νέου Νόμου ὅπως τονίζουν εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅτι εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις πρόσωπόν τι δέον νὰ θεωρηθῇ κατὰ τεκμήριον ὡς κομμουνιστὴς ὅταν:

α) 'Εν γνώσει του εἶχεν ἐγγραφῇ εἰς τὰ μητρῷα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. β) Συνεισέφερεν χρηματικῶς εἰς τὸ κόμμα. γ) 'Υπάρχουν ἀποδείξεις ὅτι ἔλαβεν ὁδηγίας ἀπὸ τὸ κόμμα, ἢ ὑπηρέτησεν αὐτὸ ὡς ὑπάλληλός του. δ) 'Εβοήθησεν εἰς τὴν κατάστρωσιν σχεδίων δράσεως, ἢ μετέφερεν ὁδηγίας, ἢ ἐνήργησεν ὡς ταχυδρόμος. ε) Συνέγραψε βιβλία ἢ ἄλλα ἔντυπα κομμουνιστικοῦ περιεχομένου, ἢ ἐκυκλοφόρησεν αὐτά. στ) Ἔκανε πολιτικὰς συμβουλὰς εἰς τὸ κόμμα ἢ ἔδειξε προθυμίαν ὅπως ἐργασθῇ πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν του.

εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀποτελεῖ τὴν πεῖραν τῆς ἠθικῆς μας ἐλευθερίας. Εἶναι τὸ μέσον ποὺ προσφέρεται στὸν κάθε ἄνθρωπον διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν νίκην τοῦ πνεύματός του ἐναντίον τῆς ὕλης, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν ψυχήν του ἀπὸ τὰ δεσμὰ ποὺ τὴν ἐμποδίζουν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν προορισμόν της. Μὲ τὴν ἀντίληψιν δὲ αὐτήν, ὁ πόνος παύει νὰ εἶναι τὸ φοβερὸν κακὸν ποὺ μᾶς τρομάζει καὶ τὸ ἀποφεύγομεν. Μάλιστα δὲ ὁ πόνος τῆς ἀγάπης, τῆς ἑκουσίας θυσίας καὶ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ γίνεται καὶ ἀπελευθερωτικός.

'Εμπνευσμένοι ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Σταυρὸς καὶ ὁ πόνος δὲν ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν, τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ 'Ανάστασις, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν θρίαμβον τοῦ πάσχοντος δικαίου. Εἰς τὴν πραγματικότητα λοιπὸν τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ πόνου βλέπομεν ν' ἀπαντᾷ ἡ μεγάλη πραγματικότης, ἡ Νίκη, τὴν ὁποίαν μᾶς φανερώνει ἡ 'Ανάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχομεν ὅλοι ὅσοι εἴμεθα ἰδικοί Του, καθὼς διδάσκει ὁ 'Απόστολος Παῦλος.

Δ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ

6) Οἱαδήποτε ὀργάνωσις ἡ ὁποία, λόγῳ δεσμῶν της μὲ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ ὑπὸ κειμένων ἤδη νόμων προβλεπόμενον μητρῷον τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, δέον ὅπως ὑποβάλῃ πλήρεις πληφορίας περὶ τῶν «τυπογραφικῶν ὑλικῶν καὶ ἐγκαταστάσεων» ἅτινας διαθέτει.

Ὁ Νόμος οὗτος ἐνισχύει τὸν Νόμον περὶ Ἐσωτερικῆς Ἀσφαλείας διὰ τῆς κηρύξεως τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ὡς μιᾶς τῶν ὀργανώσεων τῶν «ἀποσκοπουσῶν τὴν βιαίαν καὶ διὰ παρανόμων μέσων ἀνατροπὴν τοῦ κρατοῦντος καθεστῶτος».

Κατὰ τὴν ἀρχικὴν διατύπωσιν τοῦ Νόμου, οἱ Δημοκρατικοὶ ἤθελον νὰ χαρακτηρίσουν τὴν ἁπλῆν ἐγγραφὴν εἰς τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ὡς κακούργημα.

Ἡ Κυβέρνησις ὅμως ἐθεώρησεν ὅτι τοῦτο θ' ἀντέκειτο εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ Ἐσωτερικῆς Ἀσφαλείας τοῦ 1950, ἐφ' ᾧ καὶ ἐθεσπίσθη ὅτι ἐπὶ μελῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου 1950.

Ἐπροτίμησε δηλ. ἡ Διοικητικὴ Ἐξουσία τὴν ἄμεσον καταδίκην τῶν μηνυθέντων ἤδη, ἔστω καὶ εἰς μικροτέρας ποινάς, ἢ τὴν παράτασιν τῆς ἐκκρεμότητος τῆς θέσεώς των.

Κατὰ τῶν κομμουνιστῶν ἐψηφίσθησαν ἐπίσης τὰ ἑξῆς νομοθετικὰ μέτρα:

1) Ἡ ἔκπτωσις ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς ἰθαγενείας, τῶν κομμουνιστῶν τῶν καταδικασθέντων ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων διὰ συμμετοχὴν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν συνωμοσίαν διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος.

2) Θανατικὴ ποινὴ δύναται νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ κατασκόπων καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης.

3) Ἐνίσχυσις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Προέδρου, οὕτως ὥστε νὰ δύναται οὗτος νὰ ἐμποδίζῃ τὴν πρόσληψιν ἀνατρεπτικῶν στοιχείων εἰς τὰ ἐργοστάσια τὰ ἐργαζόμενα διὰ τὴν ἄμυναν τῆς Χώρας.

4) Τὰ μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τὰ ὁποῖα θὰ καταθέτουν κατὰ τοῦ Κόμματος ἐνώπιον τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Κογκρέσσου θὰ χαίρουν ἀτιμωρησίας, διδομένης οὕτω εἰς τοὺς κομμουνιστὰς τῆς βεβαιότητος ὅτι ἐὰν ἀποκαλύψουν τὰ τῆς δράσεως τῆς ὀργανώσεώς των θὰ τυγχάνουν συγγνώμης, καὶ

5) Καθιεροῦται ὡς ἀδίκημα καὶ τιμωρεῖται ποινικῶς ὁ παράσχων ἄσυλον ἢ κρυσφύγετον εἰς καταζητουμένους κομμουνιστάς.

Ἤδη ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις προέβη εἰς εὐρεῖαν ἐκκαθάρισιν τῶν διαφόρων κλάδων τῆς δημοσιοϋπαλληλίας ἀπὸ τὰ ἀνατρεπτικὰ στοιχεῖα ἀπελύθησαν δὲ μέχρι τοῦδε 1.456 πρόσωπα κατηγορούμενα ὅτι ἐνεπνέοντο ἀπὸ μὴ νομιμόφρονα αἰσθήματα. Ἡ ἐκκαθάρισις αὕτη συνεχίζεται.

Ἐκτὸς τῶν μέτρων τῶν ληφθέντων κατὰ τῶν μὴ νομιμοφρόνων Δημοσίων ὑπαλλήλων, 41 ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος κατεδικάσθησαν, κατὰ 35 ἐκκρεμεῖ μήνυσις, καὶ 105 ἀλλοδαποὶ ἀπελάθησαν.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΚΑΒΙΑΣ

— ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1923 —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ-
Δικηγόρου κ. **ΔΗΜΟΣΘ. ΚΟΡΕΣΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Πρόλογος.
2. Τὰ προηγηθέντα τοῦ ἐγκλήματος.
3. Εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.
4. Τὰ ἐπακολουθήσαντα μετὰ τὸ ἔγκλημα γεγονότα.
5. Περὶ τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος.

***

Τρία χρόνια πρὸ τῆς ληστείας τῆς Πέτρας (ἡ ἐξιστόρησις τῆς ὁποίας ἐτερματίσθη εἰς προηγούμενον τεῦχος) συνέβη, ἕνα ἄλλο, ἐπίσης δραματικὸ ἔγκλημα εἰς τὴν Ἤπειρον. Τὸ ἔγκλημα τῆς Κακαβιᾶς.

Τὸ ἔγκλημα αὐτό, εἰς πολλὰ σημεῖα ὁμοιάζει ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως, πρὸς τὸ διαπραχθὲν ὑπὸ τῶν Ρετζαίων εἰς Πέτραν, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον (ἐκ τῶν ὑστέρων βέβαια) εἰς ὅσους ἦτο συμφέρον ν' ἀποδοθῇ εἰς Ἕλληνας ἐπρόβαλαν τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι πράγματι ἦτο καὶ αὐτὸ (τὸ ἔγκλημα τῆς Κακαβιᾶς) ἔργον τῆς συμμορίας τῶν Ρετζαίων, δι' ὃ καὶ ὁ Ἰταλὸς Πρόξενος Βάρνας ἅμα ὡς ἐπληροφορήθη τὴν σύλληψιν τῶν Ρετζαίων, ἐζήτησε νὰ διαλευκανθῇ καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἀλλ' ἡ ἐξέτασις αὕτη οὐδὲν ἀπέδωσεν, διότι πράγματι τὸ ἔγκλημα ἐκ τῆς Κακαβιᾶς δὲν διεπράχθη οὔτε ὑπὸ τῶν Ρετζαίων, οὔτε ὑπὸ ἄλλης συμμορίας Ἑλλήνων ληστῶν, δὲν ἦτο ἄλλωστε ληστεία, ἀλλὰ εἶχε καθαρῶς πολιτικὸν κίνητρον.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ Ρετζαῖοι ἀντέγραψαν εἰς τὴν ληστείαν τῆς Πέτρας τὰς μεθόδους ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς Κακαβιᾶς, διότι ὑπὸ τὰς ἰδίας ἀκριβῶς συνθήκας ἔπρεπε νὰ κτυπηθῇ διερχόμενον αὐτοκίνητον (δηλαδὴ ὡρισμένον αὐτοκίνητον).

Ἕνα ἄλλο ὅμως κοινὸν σημεῖον εἰς τὰ σοβαρώτατα αὐτὰ ἐγκλήματα εἶναι τὸ ὅτι, ἂν στελέχη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν κυριωτέρων ἐπικεκηρυγμένων δραστῶν τοῦ δευτέρου—τῆς ληστείας τῆς Πέτρας—ἐπίσης νεαρὰ στελέχη τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων συνετέλεσαν, μὲ σοβαρώτατον μάλιστα κίνδυνον τῆς ζωῆς των, εἰς τὴν διαλεύκανσιν τοῦ ἐγκλήματος τῆς Κακαβιᾶς.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» θὰ δημοσιεύσωσι τὸ ἱστορικὸν τοῦ ἐγκλήματος τούτου, γραμμένον ὅπως τὸ ἔζησεν, ὁ τότε Ἀστυνόμος Β' καὶ ἤδη συνταξιοῦχος Ἀστυν. Δ)ντὴς καὶ Δικηγόρος κ. Δημοσθένης Κορέσης.

1. Πρόλογος.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1923, ἡ Ἑλλὰς διῆλθε μίαν σοβαρωτάτην κρίσιν. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐντελῶς συνέλθει ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὰ τόσα συνταρακτικὰ ἐπακόλουθα αὐτῆς, ὅταν ἡ Ἰταλία ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μουσσολίνι καὶ τοῦ φασιστικοῦ κόμματος, ἐξ ἀφορμῆς δῆθεν τῆς δολοφονίας τῶν μελῶν τοῦ Ἰταλικοῦ κλιμακίου τῆς Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων, ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν καὶ κατέλαβε στρατιωτικῶς τὴν 1—2 Σεπτεμβρίου 1923 τὴν νῆσον Κέρκυραν.

Ἡ δολοφονία αὐτὴ (τεσσάρων Ἰταλῶν καὶ ἑνὸς διερμηνέως των, (Ἕλληνος Βορειοηπειρώτου, ἀλλ' Ἀλβανοῦ ὑπηκόου) ἦτο, βέβαια, μία ἀποτροπαία πρᾶξις. Ἀλλ' εἰς ποῖον ὠφείλετο; Ποῖος ἢ ποῖοι οἱ ἔνοχοι τοῦ ἐγκλήματος; Ὑπῆρξεν ἕνα ἔγκλημα μὲ τόσην προσοχὴν μελετηθέν, μὲ τόσην ψυχρότητα διαπραχθὲν καὶ μὲ τόσον ὑπολογισμὸν συντελεσθέν, ὥστε, νομίζω, ὅτι εἶναι ζήτημα ἂν εἰς τὰ ἐγληματολογικὰ χρονικὰ ὑφίσταται παρόμοιον.

Τὸ διαπραχθὲν κακούργημα, ὅπως ἀπεδείχθη, δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα οὔτε λη-

στρικῆς ἐπιδιώξεως, οὔτε ἐξαφθέντος τυχὸν φανατισμοῦ, ἀλλ' ἔργον ἀνθρώπων καλῶς καὶ ἐπιστημονικῶς μελετησάντων τὸν τρόπον ἐκτελέσεως αὐτοῦ καὶ τὸ δι' αὐτοῦ ἐπιδιωχθησόμενον πολιτικὸν ὄφελος... Συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν «ἐκτέλεσιν» τῶν πέντε αὐτῶν ἀτυχῶν ἀνθρώπων, παρὰ τὸ χωρίον Καβιὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἐσημειώθησαν, ὡς ἐκ συνθήματος ἀπανταχοῦ τῆς Ἰταλίας ταραχαὶ καὶ βίαιαι πράξεις κατ' Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν (ἐξ ὧν αἱ σπουδαιότεραι εἰς Ρώμην, Γένουαν καὶ Μπολόνιαν), ἐνῷ ταὐτοχρόνως, ἰσχυρότατος Ἰταλικὸς στόλος παρουσιάζεται ἔξωθι τῆς Κερκύρας καὶ τελεσιγραφικῶς καταλαμβάνει τὴν νῆσον. Ἡ Εὐρώπη μένει κατάπληκτος· ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδρανής. Ἡ ἀντίδρασις ὑπῆρξεν ἀνάλογος μὲ τὸ πρωτοφανὲς Ἰταλικὸν πραξικόπημα καὶ—εὐτυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα—πλέον ἢ ραγδαία. Τὰ γεγονότα ἐλάμβανον τοιαύτην ἐξέλιξιν ὥστε νὰ εὑρισκόμεθα πλέον μακρὰν τῶν λεπτομερειῶν ἑνὸς ἁπλοῦ ἐγκλήματος.

Εἰς αὐτὸ τὸ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος, συνταρακτικὸν γεγονός, ἐκλήθη νὰ παίξῃ ἕνα ρόλον καὶ τὸ νεοσύστατον Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, διαθέσαν στελέχη του, ὑπὸ πᾶν ἄλλο ἢ εὐνοϊκὰς συνθήκας, διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος τούτου καὶ τὸν καθορισμὸν τῶν ἐνόχων.

Τὸ ἔργον ὑπῆρξεν δυσχερέστατον, διότι ὡς θέλει ἐκτεθῆ αἱ ἀρχαὶ αἱ ἐπιληφθεῖσαι τῆς διαλευκάνσεως τῆς ἀπεχθοῦς πράξεως, ἐβάλλοντο ἐκ πλείστων σημείων καὶ ἀόρατοι δυνάμεις παρενέβαλλον πλεῖστα ἐμπόδια.

Παρὰ ταῦτα ὅμως αἱ Ἑλληνικαὶ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαί, μὲ τὴν πολύτιμον συνδρομὴν τῶν μελῶν τοῦ νεαροῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κατώρθωσαν νὰ ὑποστηρίξουν μὲ ἀναμφισβήτητα καὶ ἀδιάβλητα ἐπιχειρήματα ἐνώπιον Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς, ὅτι οἱ ἔνοχοι τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος δὲν ἦσαν Ἕλληνες, καὶ ὅτι οἱ δολοφονηθέντες ὑπῆρξαν θύματα τοῦ φασισμοῦ.

2. Τὰ προηγηθέντα τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ θέρος ἐκεῖνο τοῦ 1923 εἶχεν ἀνατεθεῖ εἰς μίαν ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ τριῶν κλιμακίων, (ἑνὸς Ἑλληνικοῦ, ἑνὸς Ἰταλικοῦ καὶ ἑνὸς Ἀλβανικοῦ), ὁ καθορισμὸς τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ εἶχεν συσταθῆ τῇ ὑποδείξει τῶν νικητριῶν Δυνάμεων τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ὡς γνωστόν, ἦτο καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἕδρα τῆς ἐπιτροπῆς ἦτο ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων ὡς πλησιεστέρα πρὸς τὰ σύνορα καὶ παρέχουσα μερικὰς βασικὰς ἀνέσεις εἰς τὰ μέλη αὐτῆς, ἐκεῖθεν δ' ὁρμωμένη, κατέβαινε, σχεδὸν καθημερινῶς διὰ τῆς ὁδοῦ Ἰωαννίνων—Ἁγ. Σαράντα εἰς τὴν παραμεθόριον, ὅπου καὶ συνεδρίαζεν, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῇ ἐντολῆς.

Τοῦ Ἑλληνικοῦ κλιμακίου ἡγεῖτο ὁ τότε Ἀντισυνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ καὶ νῦν Στρατηγὸς κ. Δ. Μπότσαρης, τοῦ Ἀλβανικοῦ προΐστατο εἷς Ταγματάρχης τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦμαι ἤδη τὸ ὄνομα καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ, ὁ Στρατηγὸς Τελλίνι· περιελάμβανε δὲ τὸ κλιμάκιον τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ στρατηγοῦ τὸν Ἐπίατρον Κόρτι, τὸν Ὑπολοχαγὸν Μπονατσέλι, καὶ ἕνα διερμηνέα. Οἱ Ἰταλοὶ ἐχρησιμοποίουν ἕνα καινούργιον αὐτοκίνητον μάκρας Luncia ὁδηγούμενο ἐπίσης ὑπὸ Ἰταλοῦ στρατιώτου.

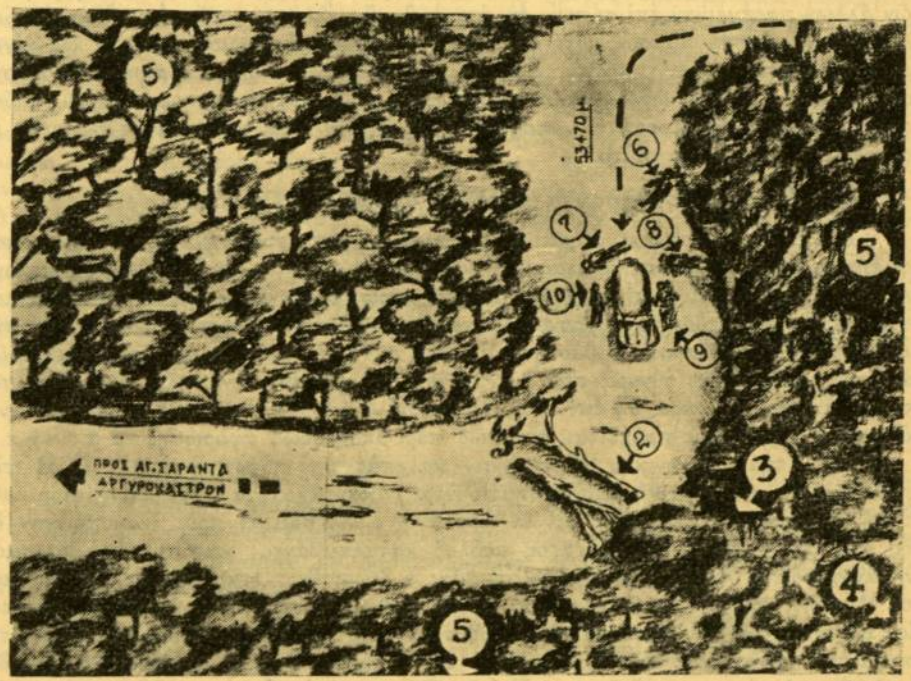
Ὁ Στρατηγὸς Τελλίνι ἦτο ἄνθρωπος εὐγενὴς καὶ εὐπροσήγορος, μολονότι δὲ εἶχεν ἀτυχήσει κατὰ τὸν πόλεμον, διότι εἶχεν συλληφθῆ αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Καπορέττο (αὐτὰ τὰ ἐπληροφορήθην ἐκ τῶν ὑστέρων παρὰ τοῦ ξενοδόχου του), διετήρει καὶ σφριγιλότητα καὶ καλὴν διάθεσιν. Τὴν προηγουμένην τῆς δολοφονίας του, (Κυριακὴν 26 Αὐγούστου) ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν γεννεθλίων του, εἶχεν δώσει δεξίωσιν εἰς τὸ ἐν Ἰωαννίνοις ξενοδοχεῖον του, εἰς τὴν ὁποίαν, κληθέντα, παρίσταντο πλὴν τῶν Ἰταλῶν καὶ τὰ μέλη τῶν ἄλλων κλιμακίων τῆς Ἐπιτροπῆς. Τοῦτο τὸ ἀναφέρω, ὡς μίαν ἔνδειξιν, ὅτι αἱ σχέσεις τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἦταν φιλικώταται, καὶ ἡ συνεργασία των,

διεξήγετο γενικῶς εἰπεῖν κατὰ τρόπον ὁμαλὸν καὶ ἀποδοτικόν, τῶν τυχὸν ἀναφυομένων λεπτομερειακῶν ζητημάτων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν, λυομένων πάντοτε, τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Στρατηγοῦ Τελλίνι κατὰ τρόπον ἱκανοποιοῦντα κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς ἑκατέρωθεν ἀπόψεις. Ταῦτα ἐλέχθησαν καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Μπότσαρη καὶ κατετέθησαν καὶ εἰς τὴν ἀνακριτικὴν Ἐπιτροπήν, ὡς θὰ ἐκθέσωμεν κατωτέρω.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν, (Δευτέραν 27 Αὐγούστου 1923) περὶ ὥραν 8—8.30′ ἀνεχώρησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ εἰς μικρὰν διαφορὰν χρόνου, ἐξ Ἰωαννίνων καὶ δι' ἰδίου αὐτοκινήτου, τὰ τρία κλιμάκια τῆς Ἐπιτροπῆς χαράξεως τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων. Προηγήθη τὸ Ἀλβανικόν, εἵπετο τὸ Ἰταλικὸν καὶ ἠκολούθη τὸ Ἑλληνικόν. Τὸ Ἀλβανικὸν ἔφθασεν αἰσίως εἰς τὸν προορισμόν του οὐδὲν ἐμπόδιον συναντῆσαν καθ' ὁδόν. Τὸ Ἑλληνικὸν ὅμως, ἀφοῦ καθυστέρησεν περὶ τὴν ἡμισείαν ὥραν, λόγῳ ἀπροβλέπτου βλάβης τοῦ μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ εἰς τὸ 17ον χιλιόμετρον τῆς ὡς ἄνω ἀναφερομένης ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης πρὸς τὰ σύνορα, ἐξηκολούθησεν τὴν διαδρομὴν του καὶ περὶ ὥραν 9.20′—9.25′ ἔφθασεν εἰς τὸ 53ον χιλιόμετρον, ἄνευ ἑτέρου ἀπροόπτου. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, (ἀπέχον περὶ τὰ 4 χιλιόμετρα ἐκ τῆς κωμοπόλεως τοῦ Δελβινακίου καὶ 9 χιλιομ. ἀπὸ τῶν Ἀλβανικῶν συνόρων) ἡ ὁδὸς ἐλίσσεται ὀφιοειδῶς, ἑκατέρωθεν δὲ αὐτῆς πυκνότατον ἄβατον δάσος καλύπτει τὸν χῶρον.

3. Εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Ἑλληνικοῦ κλιμακίου δὲν ἐπρόλαβεν νὰ προχωρήσῃ

1. Τὸ βληθὲν αὐτοκίνητον, 2. Ὁδόφραγμα, 3. Θέσις πυροβοληθέντων, 4. Κατεύθυνσις ἀποχωρήσεώς των, 5. Ἑκατέρωθεν ὁδοῦ παρθένον ἄγριον δάσος, 6. Πτῶμα Στρατηγοῦ Τελλίνι, 7. Σωφέρ, 8. Διερμηνέως, 9. Ὑπολοχαγοῦ καὶ 10. Ἐπιάτρου.

450—470 μέτρα ἐκεῖθεν, ὅταν εἰς μίαν στροφὴν τῆς ὁδοῦ οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ ἀντελήφθησαν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν σταματισμένον καὶ οἰωνεὶ κενὸν τὸ Ἰταλικὸν αὐτοκίνητον, καί, πρὶν ἀκόμη προφθάσουν νὰ σκεφθοῦν τί ἄρά γε νὰ συνέβῃ, εὑρέθησαν πρὸ τραγικοῦ πράγματι θεάματος. Εἶδον κατάπληκτοι ὅλους τοὺς ἐπιβάτας τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ κειμένους ἐκτάδην νεκροὺς πέριξ τοῦ αὐτοκινήτου, πλὴν τοῦ Ἐπιάτρου Κόρτε εὑρισκομένου καὶ αὐτοῦ νεκροῦ ἐντὸς τοῦ ὀχήματος. Ἦσαν ἀκόμη «ζεστοὶ» πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε ὅτι δὲν θὰ εἶχον παρέλθει 15'-20' λεπτὰ πρὸ τοῦ θανάτου των. Εἶχον ὅλοι φονευθῆ διὰ πυροβόλου ὅπλου, βληθέντες ἐξ ἀποστάσεως μᾶλλον, ἀλλ' εἶχον καὶ ὅλοι δεχθεῖ «χαριστικὴν βολήν». Ἐπρόκειτο δηλαδὴ αὐτόχρημα περὶ «ἐκτελέσεως» τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν, καταληφθέντων ἐξ ἀπροόπτου. Μόλις εἶχον προφανῶς προφθάσει οἱ τέσσαρες (ὁ Στρατηγός, ὁ Ὑπολοχαγός, ὁ διερμηνεὺς καὶ ὁ σωφὲρ) νὰ πηδήσουν ἔξω τοῦ αὐτακινήτου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐβλήθησαν καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τόπου. Μόνον ὁ Στρατηγὸς Τελλίνι εὑρέθη εἴκοσιν περίπου μέτρα ὄπισθεν τοῦ αὐτοκινήτου, κυλισμένος εἰς τὸν ἀριστερὸν χάνδακα τῆς ὁδοῦ.

Πρὸ τοῦ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον κατόπιν ἀποτόμου φρεναρίσματος εἶχεν «συρθῆ» ἐπὶ τοῦ ἐδάφους περὶ τὰ 8—10 μέτρα, εἶχον τοποθετηθῆ δύο ἀρκετὰ χονδροὶ κορμοὶ δένδρων, φράσσοντες ἐντελῶς τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ στρέφεται ἀποτόμως πρὸς βορειοανατολικὴν κατεύθυνσιν.

Αὐτὴν τὴν τραγικὴν εἰκόνα ἀντίκρυσαν οἱ Ἕλληνες Ἀξιωματικοὶ καὶ ἐνῷ διετάσσετο ἀμέσως ὁ νεώτερος νὰ μεταβῇ εἰς Δελβινάκιον ἵνα ἐκεῖθεν μεταδώσῃ εἰς Ἰωάννινα τὴν εἴδησιν τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος, ὁ κ. Μπότσαρης μετὰ τῶν ἄλλων παρέμειναν ἐπὶ τόπου, ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐλεύσεως τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν, Οὗτοι διεπίστωσαν ἀμέσως, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν τὸ ἔγκλημα νὰ εἶχεν ὡς κίνητρον τὴν λῃστείαν, διότι οὐδὲν τιμαλφὲς ἀντικείμενον εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, οἱ ὁποῖοι καὶ ὡρολόγια, δακτυλίδια, διόπτρας καὶ περίστροφα ἔφερον. Τοῦτο καθίστα ἔτι σκοτεινότερον τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐκάλυψεν τὸ ἔγκλημα τοῦτο.

4. Τὰ ἐπακολουθήσαντα μετὰ τὸ ἔγκλημα γεγονότα.

Καὶ ἐνῷ αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ κατέφθανον ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἐπὶ τόπου καὶ ἐπελαμβάνετο, ἑκάστη τῶν κατὰ νόμων καθηκόντων της, ἐν Ἀθήναις ἐπηκολούθησεν μία κατάστασις δυσκόλως δυναμένη νὰ περιγραφῇ σήμερον μετὰ πάροδον τριάκοντα ἐξ ἐτῶν. Σχεδὸν ταὐτοχρόνως μὲ τὰς ἐξ Ἰωαννίνων εἰδήσεις, ἐγνώσθη ἐπισήμως, ὅτι ἡ μὲν Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις ἀμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα ἔκλεισεν ἑρμητικῶς τὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα σύνορά της, διὰ ταὐτοχρόνου δὲ ἀνακοινώσεώς της ἐδήλωσεν ὅτι «τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους καὶ ἀσφαλῶς ὑπὸ Ἑλληνικῶν σ υ μ μ ο ρ ι ῶ ν πρόκειται, συνεπῶς περὶ ὑποθέσεως ἀφορώσης ἀ π ο κ λ ε ι σ τ ι κ ῶ ς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰς ὑπ' αὐτὴν ἀρχάς», εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν, ὡς «ἐκ συνθήματος» σημειοῦνται ἀπανταχοῦ ταραχαὶ καὶ βίαιοι καθ' Ἑλλήνων πράξεις, (περὶ ὧν καὶ ἐν προλόγῳ ὠμιλήσαμεν) πρὸς ἱκανοποίησιν δὲ τῆς «κοινῆς γνώμης» ἰσχυρότατος στόλος καταλαμβάνει, κατόπιν βομβαρισμοῦ τὴν ἀνοχύρωτον νῆσον Κέρκυραν τῆς ὁποίας ὁ διωρισθεὶς Ἰταλὸς Διοικητὴς Ναύαρχος Μπελίνι, τὸν μὲν Νομάρχην κ. Εὐριπαῖον, συλλαμβάνει, ἀμέσως καὶ «ἐκτοπίζει» εἰς Ἑλλάδα, τὸν δὲ Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Σπύρου κρατεῖ ὑπὸ φρούρησιν εἰς θαλαμίσκον πολεμικοῦ πλοίου. Τέλος ὁ ἐν Ἀθήναις Ἰταλὸς Πρεσβευτὴς ἐπιδίδει Ἰταλικὸν τελεσίγραφον, ἀξιῶν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἀποζημίωσιν 50 χιλ. λιρετῶν διὰ τοὺς συγγενεῖς τῶν θυμάτων. Εἰς τὸ πραξικόπημα τῆς αἰφνιδιαστικῆς καταλήψεως τῆς Κερκύρας, ἀπήντησεν ἡ Ἀγγλία διὰ τῆς ἀποστολῆς ὑπ' αὐτῆς στόλου εἰς τὴν νῆσον, καὶ οὕτω ὁ κίνδυνος ἐκρήξεως πυρκαϊᾶς εἰς τὴν Βαλκανικήν, καθίστα-

το ὁσήμεραι μεγαλύτερος. Ὑπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτὴν ἐγένοντο ἐπανηλειμμέναι συσκέψεις εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὡς καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, διευθυνόμενον τότε ὑπὸ τοῦ μετέπειτα Πρωθυπουργοῦ κ. Παπανδρέου. Εἰς μίαν τῶν συσκέψεων τούτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κληθεὶς ἔλαβεν μέρος καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Βρεταννικῆς Ἀστυν. Ἀποστολῆς Σὲρ Φρειδερῖκος Χαλλιντέϋ, ὅστις ὡς γνωστον, εἶχεν καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ νεαροῦ τότε θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων. Ὡς ἀποτέλεσμα, προφανῶς, τῆς συσκέψεως ταύτης ἐλήφθη τὴν πρωΐαν τῆς 31 Αὐγούστου 1923 εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας λίαν ἐπείγουσα διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου, διατάσσουσα τὴν ταχίστην μετάβασιν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος τῆς Κακαβιᾶς, τοῦ μέλους τῆς Βρεταννικῆς Ἀστυν. Ἀποστολῆς κ. Ρήντ, (ἱκανωτάτου ντέντεκτιβ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ) καὶ ἑνὸς διερμηνέως καὶ ἀκολουθουμένου ὑπ' ἐμοῦ (Ἀστυνόμου Β' τότε) καὶ τῶν κ.κ. Μπουραντᾶ καὶ Τζαμαλούκα, νεαρῶν τότε στελεχῶν τοῦ Σώματος, γνωστῶν διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐφυΐαν των.

5. Περὶ τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ὡς ἄνω ἀναφερομένη διαταγὴ (ὑπ' ἀριθ. 27188 τῆς 31-8-1923) ἀνέφερεν ρητῶς:

«Πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν διαπραξάντων τὸ ἔγκλημα κατὰ τῶν μελῶν τῆς Ἰταλικῆς Ἀποστολῆς ἐπὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων καὶ πρὸς ἐξάντλησιν παντὸς μέσου δυναμένου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν αἰτίων τοῦ ἐγκλήματος, παρακαλοῦμεν κ.λ.π.».

Ἀνεχωρήσαμεν ἀμέσως τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅλοι γεμᾶτοι ἐνθουσιασμόν, διότι μᾶς ἐδίδετο μία εὐκαιρία ἐξαιρετικῆς ἀστυνομικῆς δράσεως καὶ παροχῆς ἀνωτέρων τοῦ συνήθους ὑπηρεσιῶν, δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς Ἕλληνας, καὶ τῆς ἐλπίδος μιᾶς βοηθείας ἐν τῇ προσπαθείᾳ εὐγενοῦς ἀμίλλης—διὰ τὴν ἀτυχοῦσαν τότε Χώραν μας, προπυλακιζομένην ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καὶ κατηγορουμένην ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν ὡς λῃστοκρατουμένην! Διαισθανόμεθα ὅλοι, ὅτι τὸ ἐπιδιωχθὲν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος τούτου συμφέρον ἦτο τοιοῦτον μ ό ν ο ν διὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος, ἐνῷ δι' αὐτὴν ἦτο πηγὴ ἀνυπολογίστου ζημίας. Ἀλλ' ἔπρεπεν νὰ τὸ ἀποδείξωμεν! Αὐτὸ διάτασσεν τὸ Ὑπουργεῖον. Καὶ αὐτὸ περίμενε ἀπὸ ἡμᾶς τὸ Ἔθνος! Μὲ τοιαῦτα δονοῦντα τὴν ψυχήν μας αἰσθήματα ἐφθάσαμεν εἰς Ἰωάννινα. Ἀλλ' ἐκεῖ μᾶς ἀνέμενον ἀπρόβλεπτοι ἀπογοητεύσεις. Ὁ Γεν. Διοικητὴς Ἠπείρου μόλις ἐφθάσαμεν, ἐκάλεσεν τὸν κ. Ρήντ εἰς τὸ γραφεῖον του. Μετέβημεν ὁμοῦ καὶ μᾶς ἀνεκοίνωσεν τὴν ἀκόλουθον διαταγὴν τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Παπανδρέου ἀντίγραφον τῆς ὁποίας καὶ μοὶ ἐνεχείρησεν:

Γ ε ν ι κ ὸ ν Δ ι ο ι κ η τ ὴ ν

Ἰ ω ά ν ν ι ν α

Ἀνακοισώσατε Ἄγγλον Ἐπιθεωρητὴν Ρήντ, ἀκόλουθον διαταγὴν ἡμῶν. «Παρακαλοῦμεν ἐπιστρέψητε παραχρῆμα ἐνταῦθα, λόγους ὑπηρεσίας καθιστῶντας, παρουσίαν ὑμῶν. Δύνανται παραμείνωσιν ὑφ' ὑμᾶς ἀστυνομικοὶ ὑπὸ Ἀστυνόμον Κορέσσην, ἐφ' ὅσον παρουσία αὐτῶν συντελέσει περαιτέρω ἀνίχνευσιν ἐγκλήματος».

Ὑπουργὸς
ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Κατόπιν τῆς διαταγῆς αὐτῆς ἡ ὁποία κατέπληξεν τὸν κ. Ρήντ, ἀλλ' ἐμὲ ἐνέβαλεν καὶ εἰς ἀτέρμονας σκέψεις καὶ ἀκανθώδη διλήμματα, ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε διάφορον τροπήν. Πάντως ἡ τελευταία φράσις περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς παραμονῆς ἐμοῦ

καὶ τῶν ἄλλων βαθμοφόρων, ἦτο μία ἀκτὶς ἐλπίδος. Ἀλλὰ τὶς θὰ ἔκρινεν, «ἂν ἡ παρουσία μας θὰ συνετέλει εἰς τὴν περαιτέρω ἀνίχνευσιν τοῦ ἐγκλήματος»;

Ἐπ αὐτοῦ ἐπενέβη, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς. Μάλιστα! Ὁ ὑπέροχος ἐκεῖνος Ἕλλην καὶ στρατιώτης Συνταγματάρχης Φλωριᾶς πληροφορηθεὶς παρὰ τοῦ Γεν. Διοικητοῦ τὰ διατρέξαντα, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐρύτητα ἀντιλήψεως συνέταξεν ἀμέσως ἰδιοχείρως καὶ μοὶ ἐνεχείρησε τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον.

Δ.Υ. *Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1923*

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς

Πρὸς

Τὸν κ. Ρήντ, Μέλος τῆς Βρετταν. Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς

Ἐνταῦθα

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι κρίνεται ἀναγκαία ἡ παραμονὴ ἐνταῦθα τοῦ Ἀστυνόμου κ. Κορέση Δ. καὶ τῶν κ.κ. Ὑπαστυνόμου Τσιμπιδάρου καὶ εἰδικῶν ἀστυνομικῶν Τζαμαλούκα καὶ Μπουραντᾶ, διὰ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν δραστῶν τοῦ φόνου τῶν μελῶν τῆς Ἰταλικῆς Ἀποστολῆς διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων.

ὁ Συνταγματάρχης Ἀρχηγὸς

Δ. ΦΛΩΡΙΑΣ

Εἰς τὸ ὡς ἄνω ἔγγραφον ἀναφέρεται, ὡς θέλει παρατηρηθῆ, καὶ ὁ Ὑπαστυνόμως κ. Τσιμπιδάρος, ὅστις δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν ὡς ἀνωτέρω ἀναφερομένην ὑπ' ἀριθ. 27188 διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου. Πράγματι, ὁ εἰρημένος εἶχε προηγηθῆ ἡμῶν, ἀποσταλεὶς αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ τότε λειτουργοῦντος Γραφείου Ἐγκληματολογικῆς Σημάνσεως, «ἵνα μεριμνίσῃ διὰ τὴν μὴ μετακίνησιν τυχὸν ἰχνῶν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος».

Οὕτω, κατόπιν τῆς ὡς ἀνωτέρω ἐκτιθεμένης ἐπεμβάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, ὁ μὲν κ. Ρήντ μὴ δυνάμενος ἄλλως ποιῆσαι ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, μετὰ τοῦ διερμηνέως του, ἐγὼ δὲ μετὰ τῶν ἄλλων βαθμοφόρων παρεμείναμεν εἰς Ἤπειρον καὶ προσεφέραμεν, ὡς θέλει ἐκτεθῆ εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, τὰς ὑπηρεσίας μας διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ μυσαροῦ ἐγκλήματος τῆς Κακαβιᾶς.

(Συνεχίζεται)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἂν ἤμουν

Ἂν ἤμουν Δύναμι.
Ἂν ἤμουν Φῶς.
Ὁ Θεὸς ἂν ἤμουν,
θἄγερνα πλάϊ σου
νὰ σὲ φιλήσω.
Κι' ὅ,τι σοῦ ρίμαξαν
κάποιοι ἐχθροί σου,
ἄφθονα κι' ἄμετρα
νὰ σοῦ χαρίσω.

Σ. Χανδρῆς

ΠΩΣ Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΗΝ ΣΚΕΨΙΝ ΜΑΣ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β'
κ. ΚΩΝ. ΤΟΥΖΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

7. Κατηγορίαι προπαγάνδρας.
8. Συμπέρασμα.

***

7. Κατηγορίαι προπαγάνδας.

Ἡ πλέον καταφανὴς καὶ χαρακτηριστικὴ διάκρισις τῆς προπαγάνδας εἰς κατηγορίας, βασίζεται εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀνθρωπίνης δράσεως, τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκεται νὰ ἐπηρεασθῇ διὰ τῆς προπαγάνδας.

Οὕτω ἔχομεν τὴν πολιτικὴν προπαγάνδαν, τὴν πολεμικὴν τοιαύτην, τὴν ἀντισημιτικήν, τὴν κομμουνιστικήν, τὴν οἰκονομικήν, τὴν θρησκευτικὴν κ.λ.π. Εἰδικώτερον διὰ τῆς θρησκευτικῆς προπαγάνδας ἐπιδιώκεται ὁ προσηλυτισμὸς τὸν ὁρισμὸν τοῦ ὁποίου δίδει ὁ A.N. 1363/38 ἄρθρ. 2 ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ A.N. 1672/39.

Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐλατήριον τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν προπαγάνδαν, διακρίνομεν τὴν ἐκ προθέσεως καὶ ἀσυναισθήτως, γενομένην. Οἱ πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ, ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ, πληρώνονται διὰ νὰ διαδόσουν ἱστορίας, αἱ ὁποῖαι θὰ καταρρίψουν τὸ ἠθικὸν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ὁ διαδίδων φήμας συμβάλλει εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἱστοριῶν, ὄχι διότι ἔχει τοιαύτην πρόθεσιν, ἀλλὰ διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποβάλλει μέρος τῆς ἀνησυχίας, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατέχεται, ἀγνοῶν τελείως τοὺς σκοποὺς τῆς προπαγάνδας εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ὁποίας ἀσυναισθήτως συμβάλλει.

Βάσει τῶν μέσων ἐπικοινωνίας, ἅτινα χρησιμοποιοῦνται, ἔχομεν τὴν προπαγάνδαν τῶν ἐφημερίδων, τοῦ κινηματογράφου, τῶν περιοδικῶν, τῶν προκηρύξεων τῶν φημῶν κ.λ.π.

Ἡ προπαγάνδα διακρίνεται ἐπίσης εἰς καλὴν ἢ κακήν, βάσει τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ καὶ συμφώνως πρὸς τὰ κρατοῦντα κοινωνικὰ ἢ φιλοσοφικὰ κριτήρια. Δὲν εἶναι πάντοτε κακὴ ἡ προπαγάνδα ἢ ἀναληθής. Πολλάκις χρησιμοποιεῖται διὰ καλοὺς σκοπούς. Ἐκστρατεῖαι προπαγανδιστικαὶ τοῦ Διεθνοῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ διαφόρων ἄλλων φιλανθρωπικῶν ὀργανώσεων ἀποτελοῦν τὸ καλὸν εἶδος προπαγάνδας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀσυνείδητα ἄτομα ἢ ὁμάδας, αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦν τὴν προπαγάνδαν πρὸς διάδοσιν τῶν ὑπόπτων ἰδεῶν των.

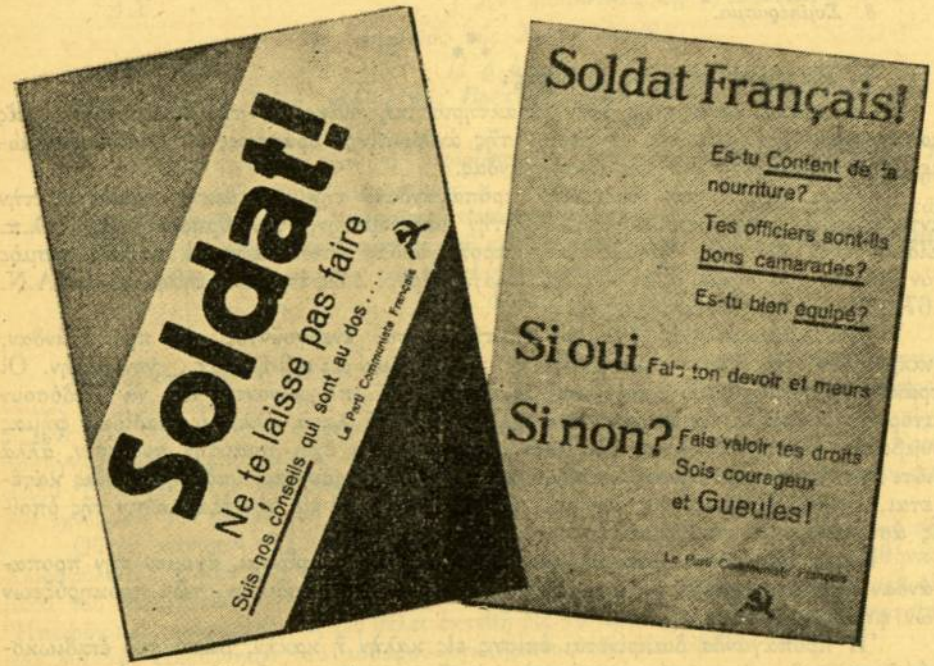
Ἡ καλὴ προπαγάνδα ἀπευθύνεται κυρίως πρὸς τὴν λογικήν μας, ἐνῷ ἡ κακὴ προσπαθεῖ ἐπιμόνως νὰ μᾶς συγκινήσῃ. Ἡ τιμία προπαγάνδα προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ ἐλευθέραν τὴν σκέψιν τῶν ἀτόμων, βασίζεται εἰς τὰ γεγονότα καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σκεπτώμεθα πρὶν προβῶμεν εἰς ἐνεργείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὕπουλον, ἡ ὁποία δὲν δέχεται συζήτησιν καὶ ἀντιθέτους ἀπόψεις, προσπαθεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν σκέψιν τοῦ ἀτόμου μόνον πρὸς τὰς ἀπόψεις καὶ τὸ συμφέρον της καὶ ἐπιδιώκει νὰ προβαίνωμεν εἰς ἐνεργείας πρὶν σκεφθῶμεν καὶ πρὶν ἀντιληφθῶμεν τὴν δολιότητά της.

Ἡ ἀνωτέρω διαπίστωσις μᾶς καθιστᾷ ὑπευθύνους εἰς τὸ νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν προπαγάνδαν καὶ νὰ κρίνωμεν μόνοι μας κατὰ πόσον ἡ προσπάθεια μιᾶς προπαγάνδας ἀποβλέπει εἰς δικαίους καὶ ἠθικοὺς σκοποὺς ἢ ὄχι. Ἐκεῖ ὅπου ὁ λαὸς ἀπεποιήθη τὴν ὡς ἄνω εὐθύνην του, ἀπώλεσεν εἰς τὸ τέλος τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἕτεραι χαρακτηριστικαὶ διακρίσεις τῆς προπαγάνδας εἶναι αἱ ἑξῆς:

Ἀντιστροφική: Ὅταν ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ μεταπείσῃ ἄτομα ἐπὶ τῇ βάσει αἰσθημάτων, ἵνα ἀναιρέσωσι τὴν ἐμπιστοσύνην των ἐπὶ παρατάξεως τινὸς πρὸς ὄφελος ἄλλης.

Διασπαστική. Ὅταν ἀποβλέπει εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν δυνάμεων εἰς διαφόρους μερίδας, ἵνα ἐντεῦθεν προκληθῇ σύγχισις καὶ ἀνωμαλία. Κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ἐχρησιμοποιήθη εὐρύτατα ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἵνα διασπάσῃ τὴν ἑνότητα τῶν συμμάχων. Εἰς ἄπταιστον Γαλλικήν, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς

Προκήρυξις ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς Γάλλους στρατιώτας ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Γ. τὸ ὁποῖον τοὺς συνίστα ἐὰν δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τροφήν των, ἐὰν δὲν εἶναι ἐξωπλισμένοι καλῶς, ἐὰν οἱ ἀξ/κοί των δὲν τοὺς συμπεριφέρονται ὡς συναδέλφους ν' ἀξιοποιήσουν τὰ δικαιώματά των, νὰ εἶναι θαραλέοι καὶ **ἐρυθροί**.

ὑπερασπιστὰς τῆς γραμμῆς Μαζινώ, ἔλεγον: «Ποῦ εἶναι οἱ Ἄγγλοι» καὶ ἀπήντων οἱ ἴδιοι: «Γάλλοι στρατιῶται θὰ βρῆτε τοὺς Ἄγγλους νὰ γλεντοῦν εἰς τὰ μετόπισθεν.».

Ἐπίσης εὐρύτατα χρησιμοποιεῖται τὸ εἶδος τοῦτο τῆς προπαγάνδας διὰ νὰ ἐνσπείρῃ ὑπονοίας καὶ ἀμφιβολίας καὶ νὰ μειώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν κατωτέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους.

Συγκεκαλυμμένη. Ὅταν ἐμμέσως προβάλλεται τὸ προπαγανδιζόμενον ἀντικείμενον δι' ἄλλων ἀσχέτων θεμάτων. Εἰς τὰς Δημοκρατικὰς χώρας τὸ Κ.Κ. χρησιμοποιεῖ τὴν συγκεκαλυμμένην προπαγάνδαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὄχι τὴν ἐπανάστασιν τῆς αὔριον, ἀλλὰ ἀμέσους σκοπούς, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς εὑρισκόμενοι κατὰ μῆκος τῆς ἐπαναστατικῆς ὁδοῦ ἢ οἱ ὁποῖοι κρίνονται σκόπιμοι ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐπειδὴ οἱαδήποτε ἐπίσημος ἐνέργεια ἐπ' ὀνόματί του εἶναι πιθανὸν νὰ προκαλέσῃ δυσμενῆ ἀντίδρασιν, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν δέχονται γνώμας καὶ συμβουλὰς ἀπὸ ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἀπεχθάνονται, τὸ Κ.Κ. ἔχει συνήθως τὴν τάσιν νὰ δρᾷ μυστικῶς καὶ νὰ ἀγωνίζεται πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του, εἴτε ὑπεισερ-

χόμενον εἰς μίαν ἄλλην ὀργάνωσιν, εἴτε διὰ συγκροτήσεως νέας ὀργανώσεως ἄνευ κομμουνιστικοῦ ὀνόματος καὶ μὲ διαφορετικὰ ἐμβλήματα, προφανῶς μὴ κομμουνιστικά.

Οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ἐχρησιοποίησαν διάφορα τεχνάσματα συγκεκαλυμμένης προπαγάνδας, θέλοντες ἰδίως νὰ μειώσουν τὴν 'Αμερικανικὴν βοήθειαν πρὸς τοὺς συμμάχους, λέγοντες ἄλλοτε ὅτι οἱ ἀντίπαλοι τῆς Γερμανίας εἶναι λίαν ἰσχυροὶ καὶ ἄλλοτε ὅτι εἶναι πολὺ ἀδύνατοι, ὥστε νὰ ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκην βοηθείας ἢ ὅτι ἡ βοήθεια θὰ εἶναι ματαία.

'Α π ο κ ε κ α λ υ μ μ έ ν η : "Οταν οἱ πρὸς οὓς ἀπευθύνεται γνωρίζουν ὅτι γίνεται προπαγάνδα δι' αὐτούς. Εἷς πολιτικὸς ἐπιδιώκει νὰ προσελκύσῃ ὀπαδοὺς πρὸς τὴν παράταξίν του. Εἷς διαφημιστὴς ἐπιδιώκει τὴν αὔξησιν τῶν πωλήσεων τοῦ παρ' αὐτοῦ διαφημιζομένου εἴδους. 'Η διαφήμισις (ρεκλάμα) ἔχει εἰσχωρήσει βαθειὰ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων, πρὸ πάντων εἰς τὴν 'Αμερικήν, ὅπου ἔχει φθάσει σχεδὸν εἰς βαθμὸν ψυχώσεως τοῦ λαοῦ καὶ ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὰ γοῦστα καὶ τὰς ἐπιθυμίας του, ὥστε νὰ καταντήσῃ ὁ βασικώτερος ρυθμιστὴς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς χώρας.

Τὸ χειρότερον πρᾶγμα, χάρις εἰς τὴν τέχνην τῆς διαφημίσεως γίνεται ἀνάρπαστον. Τὸ καλλίτερον προϊὸν γρήγορα ἐγκαταλείπεται δι' ἓν ἄλλο ἔστω καὶ χειροτέρας ποιότητος, ἀλλὰ καλοδιαφημισμένο, νεωτέρου τύπου. "Εγινε τεραστία καὶ κατήντησε ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐπιχειρήσεις ἡ ὑπόθεσις τῆς διαφημίσεως δι' ὅλων τῶν διαφημιστικῶν μέσων ἢ τρόπων. 'Επιστρατεύονται ὀνόματα, συναισθήματα, ἀνάγκαι, πόθοι ὅλα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς προπαγάνδας.

'Ο Λῆβερ ὁ βασιλεὺς τοῦ σαπουνιοῦ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐπιχειρηματίας ποὺ ἀντελήφθη τὴν σημασίαν τῆς διαφημίσεως διὰ τὴν πώλησιν ἑνὸς προϊόντος. "Επειτα ἀπὸ πολλὴ σκέψι ἀποφασίζει νὰ θέσῃ ἕνα ὄνομα εἰς τὸ καινούργιο σαπούνι ποὺ βγάζει τὸ ἐργοστάσιό του εἰς τὸ Γουώριγκτον. Τὸ βαφτίζει «Σὰν λάϊτ» ποὺ θὰ πῇ «ἡλιαχτίδα» (σαπούνι ἡλιαχτίδας). «'Ηλιαχτίδα» εἶναι μιὰ λέξις πολὺ ἐλκυστικὴ εἰς μέρος ὅπου ἔχει ἀνάγκην τόσην ἀπὸ ἥλιον, ἔχει δὲ ἀκόμη καὶ δόσιν αἰσθηματικότητος. Οὕτω τὸ ὄνομα «Σὰν λάϊτ» εἶναι ὑποβλητικὸ δι' ὅλους καὶ ἀπέδειξεν ὅτι εἰς τὴν σύγχρονον οἰκονομίαν τὸ ὄνομα δὲν εἶναι πρᾶγμα χωρὶς σημασίαν.

'Η ἐφημερὶς «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ» τῆς 3 'Ιουνίου 1958 ἀνέγραφε τὰ ἑξῆς : «'Η » Γαλλικὴ 'Ακαδημία ὑπέβαλε μήνυσιν κατὰ τῆς 'Εταιρείας Τίλμορ (Σουηδίας), » διότι διὰ τὴν διαφήμισιν τῶν προϊόντων της μετεχειρίσθη τὸ περίφημον ἄγαλμα » τοῦ Ροντὲν «τὸν σκεπτόμενον ἄνθρωπον». Κάτωθι τῆς φωτογραφίας τοῦ «σκε» πτομένου» ἔβαλε τὰς λέξεις «σκέπτομαι... σκέπτομαι... νὰ ἀγοράσω ἕνα ποδή» λατο Τίλμορ».

'Η αὐτὴ ἐφημερὶς τῆς 22-1-58 ἀναφέρει ὅτι ὁ Ροκφέλλερ κατήγγειλε μίαν ἑταιρείαν καφέδων διὰ παράνομον χρῆσιν τοῦ ὀνόματός του, διότι ἀνέφερεν ὅτι μεταξὺ ἐκείνων ποὺ προτιμοῦν τὴν «μάρκα» της εἶναι καὶ ὁ Ροκφέλλερ, ὅστις κατὰ τύχην δὲν πίνει ποτέ του καφέ!!!

Καθημερινῶς εἰς τὰς διαφημίσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν συναντῶμεν ἄπειρα παραδείγματα διαφημίσεων μὲ πολλὴν τέχνην.

8. Συμπέρασμα.

Συνοψίζοντες τὰ ὅσα ἀνωτέρω ἐλέχθησαν δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν εἰς τὰ ἑξῆς :

'Η προπαγάνδα ὡς μέσον ψυχολογικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς ἀγωνιστικῆς βουλήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ ἐπηρεασμοῦ τῶν ἰδεῶν τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν γνωστόν. Εἶναι μέσον ἐπισχέσεως τῆς βουλήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἀγωνι-

στικῆς αὐτοῦ διαθέσεως διὰ τοῦ ἐπηρεασμοῦ ἢ τοῦ συγχρωτισμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν.

Ἔγκειται εἰς δυναμικὴν προσπάθειαν ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου μὲ σκοπὸν νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν σκέψιν του, νὰ θραύσῃ τὸ ἠθικόν του. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐὰν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, αἱ σκέψεις του καταληφθοῦν ἀπὸ φόβον καὶ πεισθῇ διὰ τὴν καταστροφήν του, τότε τὸ σῶμα του εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ καταστραφῇ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ διαθέτῃ τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα.

Ἡ προπαγάνδα εἶναι καὶ αὐτὴ ἓν εἶδος πολέμου, ὄχι τόσον δαπανηροῦ, λίαν ὅμως ἀποτελεσματικοῦ. Εἶναι ἰσχυρὸν ὅπλον τὸ ὁποῖον χρησιμοποιούμενον καταλλήλως δύναται νὰ ρυθμίσῃ τὴν τύχην πολλῶν πραγμάτων καὶ νὰ διασώσῃ ἢ καταστρέψῃ ἀνθρώπους.

Ὡς μέσα ἡ προπαγάνδα χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ σύγχρονα τεχνικὰ μέσα, εὑρίσκει δὲ κατάλληλον ἔδαφος καὶ ἀναπτύσσεται εἰς ἄτομα μὴ καλῶς πληροφορημένα, ἄτινα δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὴν ὕπουλον προπαγάνδαν. Ἄτομα ἀνίκανα νὰ διακρίνουν τὰ γεγονότα, τὰς ψευδολογίας, τὰς ἀκριβεῖς ἢ ἀνακριβεῖς πληροφορίας εἶναι ἐκτεθειμένα καὶ ἐκθέτουν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν των καὶ τὴν Χώραν των εἰς σοβαροὺς κινδύνους. Ἡ ψυχολογικὴ προπαρασκευὴ τοῦ ἀτόμου, ἀποτελεῖ κοινωνικὴν ἀποστολήν.

Διὰ ν' ἀμυνθῶμεν ἐναντίον τῆς κακῆς, τῆς ψευδοῦς καὶ ὑπούλου προπαγάνδας:

α) Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μας ποία εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ της ἡ ἐχθρικὴ προπαγάνδα καὶ πῶς προσπαθεῖ νὰ μᾶς κατανικήσῃ μέσῳ τοῦ νοῦ μας, νὰ αἰχμαλωτίσῃ καὶ νὰ ἐκφοβίσῃ τὴν σκέψιν μας.

β) Νὰ προσπαθῶμεν νὰ κατέχωμεν τὰ γεγονότα, ὁπότε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαπατηθῶμεν καὶ τρομοκρατηθῶμεν. Ἐὰν κάποιος μᾶς ὁμιλῇ δι' ἓν ζήτημα τὸ ὁποῖον κατέχομεν, δυνάμεθα νὰ τὸν ἀντικρούσωμεν καὶ ν' ἀποκαλύψωμεν τὴν δολίαν καὶ ψευδῆ προπαγάνδαν του.

γ) Νὰ εἴμεθα ἀντικειμενικοὶ ἐξετάζοντες ὅλας τὰς πλευρὰς μιᾶς πληροφορίας ἢ μιᾶς ἐρωτήσεως καὶ ὄχι μόνον τὰς προσωπικὰς προκαταλήψεις μας ἢ τὴν πλευρὰν τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ὁ παρέχων τὰς πληροφορίας. Μόνον ἔξαλλοι καὶ ἐπιπόλαιοι τύποι δέχονται ἀδιαμαρτυρήτως πᾶν ὅ,τι προπαγανδιστικῶς τοῖς προσφέρεται.

δ) Νὰ καταβάλλωμεν προσπάθειαν ὅπως ἐξαγάγωμεν ἕνα συμπέρασμα βασιζόμενον εἰς τὰ γεγονότα. Ἡ προσπάθεια αὕτη ἀπαιτεῖ κοινὴν λογικήν, εὐστροφίαν πνεύματος καὶ ἱκανότητα καταλογισμοῦ τῶν γεγονότων.

ε) Νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν συνειδητὰ τὴν προπαγάνδαν, ἐξετάζοντες ἐὰν οἱ σκοποί της εἶναι ἐγωϊστικοὶ καὶ ἀνατρεπτικοί, ἐὰν αἱ εἰσηγήσεις εἶναι λογικαί, ἐὰν εἶναι δυνατὸν τὰ φερόμενα ὡς γεγονότα νὰ συμβαίνουν ὑπὸ τὰς δεδομένας συνθήκας, ἐὰν αἱ εἰσηγούμεναι ἐνέργειαι ἐξυπηρετοῦν ἢ βλάπτουν ἡμᾶς, τὴν ὑπηρεσίαν μας, τὴν Χώραν μας.

Κ. ΤΟΥΖΕΝΗΣ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΠΛΑΝΑΙ

— Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΕΖΝΕΚ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΜΠΙ-ΓΚΙΝΑΤΖΙ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ —

Ὑπὸ Δοκίμων Ὑπαστυνόμων κ. κ.

Δ. ΣΧΟΙΝΗ καὶ **Α. ΣΥΦΑΝΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

3. Ἡ ὑπόθεσις Κάλμπι — Γκινάτζι.

***

«Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐκ δόλου ἢ ὑπείκων εἰς κακοή-
» θη ἐλατήρια διαπράττει τὸ τερατῶδες ἔγκλημα τῆς καταδίκης τοῦ ἀθῴου.
» Ὁμοία ἀνηθικότης εἶναι ξένη πρὸς πᾶσαν ἀνθρωπίνην σύλληψιν. Πρόκειται
» περὶ τῶν ἀκουσίων πλανῶν, εἰς ἃς δύναται νὰ ὑποπέσῃ ὁ δικαστὴς ἀπὸ καλῆς
» πίστεως δρῶν καὶ καθιστάμενος θῦμα ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἀμφιβόλων,
» ὧν ὅμως ἡ βάσανος ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ πληρεστέρα καὶ ἐπιστημονικωτέρα».

Κ. ΤΣΙΠΗΣ

3. Ἡ ὑπόθεσις Κάλμπι-Γκινάτζι.

Ἄλλη περίπτωσις καταδίκης στηριζομένη ἐπάνω σὲ μαρτυρικὲς καταθέσεις καὶ μάλιστα ἑνὸς μόνον μάρτυρος, βάσει τῆς ὁποίας κατεδικάσθη ἕνας ἀθῷος, εἶναι ἡ γνωστὴ στὰ δικαστικὰ χρόνια «περίπτωσις Κάλμπι-Γινάτζι». Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τῆς δικαστικῆς αὐτῆς πλάνης, εὐτυχῶς γιὰ τὸν καταδικασθέντα δὲν ἦταν τὸ ἴδιο τραγικά, ὅπως ἡ καταδίκη τοῦ Σεζνέκ, ποὺ γράψαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος.

Βρισκόμαστε στὴ πόλι Μπολώνια τῆς Ἰταλίας, τὸ πρωῒ τῆς 4 Ἀπριλίου 1922. Δύο ἀστυφύλακες ὁ Νατάλε Μελλίνι καὶ ὁ Φρειδερῖκος Τορνάτι κάνουν τὴν περίπολό τους. Στὶς 6.30′ εὑρίσκοντο πρὸ τῆς πύλης Ζαμπόνι, ὅταν εἶδαν ἀπὸ μία διεύθυνσι νὰ φθάνουν δύο ποδηλάται.

Ὁ ἕνας «βάδιζε» πάνω στὸ πεζοδρόμιο καὶ ὁ ἄλλος κανονικὰ στὸ κατάστρωμα τοῦ δρόμου, ἀλλὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ ποδηλάτου εἶχε καὶ ἕνα ἄλλο ἄτομο. Οἱ δύο ἀστυφύλακες ἐκινήθησαν πρὸς τοὺς παραβάτας, γιὰ νὰ βεβαιώσουν τὴν πταισματικὴ παράβασι. Ὁ Μελλίνι σταμάτησε τὸν ποδηλάτη τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ Τορνάτι 30 μέτρα πιὸ κάτω σταμάτησε τοὺς ἄλλους δύο. Ἔγινε μιὰ μικρὴ φιλονικία μεταξὺ τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ παραβάτου—τόση γνωστὴ ἄλλωστε στὶς μεσογειακὲς φυλές—ὁπότε ὁ ποδηλάτης ἔβγαλε ἕνα περίστροφο καὶ πυροβόλησε δύο φορὲς τὸν ἀστυφύλακα Τορνάτι. Αὐτὸς ἔπεσε στὸ δρόμο ἄπνους, ἐνῷ ὁ πυροβολήσας ἀπεμακρύνθη τρέχοντας καὶ ἐγκαταλείποντας στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος τὸ ποδήλατό του καὶ ἕνα κοντὸ γκρίζο ἐπενδύτη ποὺ φοροῦσε, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν φίλο του. Ὁ Μελλίνι ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τοὺς ἀπομακρυνομένους ἐγκληματίας, τοὺς πυροβόλησε ἀνεπιτυχῶς, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς συλλάβῃ μέχρις ὅτου ἐξηφανίσθησαν. Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε, ἦταν νὰ ἀποτυπώσῃ στὴ μνήμη του τὸ πρόσωπο τοῦ δολοφόνου. Τοῦ ἦταν πολὺ γνωστός. Εἶχαν ὑπηρετήσει μαζὶ στρατιῶτες, πρὶν λίγα χρόνια.

—Τὸν γνωρίζω τὸ δολοφόνο κύριε διοικητά, εἶπε σὲ λίγο στὸ διοικητή του. Δὲν θυμοῦμαι ὅμως τὸ ὄνομά του. Θὰ τὸν βρῶ ὅμως.

Κατευθύνθη ἀμέσως στὸ Σύνταγμα ποὺ εἶχε ὑπηρετήσει. Ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν στρατολογικῶν μητρώων τοῦ Συντάγματος, βρῆκε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε : Νικόλαος Κάλμπι, ὑποδηματοποιός, ἐτῶν 25.

Στὶς 10.30′ τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μελλίνι μπῆκε στὸ ὑποδηματοποιεῖο τοῦ Κάλμπι. Αὐτὸς χάρηκε μόλις εἶδε τὸν παλαιό του ἐν ὅπλοις συνάδελφο νὰ μπαίνῃ στὸ μαγαζί του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸν πάγκο του μὲ ἕνα χαμόγελο καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἀστυνομικό.

—Νικόλαε Κάλμπι, σὲ συλλαμβάνω γιὰ δολοφόνο τοῦ ἀστυφύλακος Τορνάτι, ἦταν οἱ μόνες κουβέντες τοῦ Μελλίνι.

Μάταια ὁ Κάλμπι διεμαρτυρήθη. Κανεὶς δὲν τὸν πίστεψε. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ βοηθός του Πινκάλτι, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ὁ Μελλίνι ἀνεγνώρισε τὸ συνοδὸ τοῦ δολοφόνου. Καὶ ἔτσι, μπρὸς στὴ συντριπτικὴ καὶ διαβεβαιωτικὴ κατάθεσι τοῦ ἀστυφύλακος Μελλίνι ὡς καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων, ἀλλ' ἰδίως τοῦ Μελλίνι, ὁ Κάλμπι τὸν Ἰούλιο τοῦ 1923 ὡδηγήθηκε πρὸ τῶν δικαστῶν του.

Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη σὲ λίγες ἡμέρες. Κάθειρξις 16 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν. Ὁ βοηθός του Πινκάλτι ἠθωώθη, γιατὶ οἱ μάρτυρες ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶχαν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ καὶ τοῦ συνοδοῦ τοῦ δολοφόνου. Ὁ συνήγορος τοῦ καταδικασθέντος, Γκιουζέπε Σαμπατίνι, ἀνέπτυξε τὰ ἐπιχειρήματά του μὲ πρωτοφανῆ θέρμη ποὺ εἶναι ἄξια ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Καί :

1) Τὸ ἄλλοθι. Ὁ Κάλμπι βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου τὴν 7.30′ ὥρα, ἐνῷ ὁ φόνος ἔγινε περίπου στὶς 6.30′. Αὐτὸ τὸ βεβαιώνουν ὅλοι οἱ συγκάτοικοί του.

2) Ὁ Κάλμπι δὲν εἶχε ποτὲ στὴν κατοχή του ἐπενδύτη καὶ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο βγῆκε μὲ ἀδιάβροχο. Ἀκόμη δὲν ἐγνώριζε νὰ ἐπιβαίνῃ ποδηλάτου, οὔτε εἶχε τοιοῦτον.

3) Γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐργασία του, δὲν περνοῦσε ἀπὸ τὴν Πύλη Ζαμπόνι καὶ κατὰ τὴ διαδρομή του πρὸς τὴν ἐργασία του, συναντήθηκε μὲ τὸ φίλο του Μαλόρσι.

4) Ἦταν ἕνας νέος μὲ λευκὸ ποινικὸ παρελθὸν καὶ δὲν ἀγαποῦσε τὰ ὅπλα.

5) Τὸ σπουδαιότερο ὅλων, ὅτι ἔλλειπε ἡ ἀφορμὴ τοῦ φόνου, ἡ κινητήριος αἰτία. Γιατὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀστυφύλακα; Γιὰ μιὰ πταισματικὴ παράβασι; Μεταξὺ φονευθέντος καὶ κατηγορουμένου δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀφορμή, οὔτε κἂν γνωριμία. Ὁ φόνος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ, παρὰ σὰν πρᾶξις ἑνὸς τρελλοῦ. Καὶ ὁ Κάλμπι δὲν ἦταν τρελλός.

Τὸ δικαστήριο ἀπέρριψε ὅλες τὶς λογικὲς παρατηρήσεις τοῦ συνηγόρου καὶ δέχθηκε τὶς παρατηρήσεις τῆς κατηγορίας, ἤτοι :

1) Ὁ Κάλμπι ἐξῆλθε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἔπραξε τὸ φόνο καὶ ἐπέστρεψε κρυφὰ γιὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ ἄλλοθί του.

2) Μερικοὶ μάρτυρες τὸν εἶχαν δεῖ ἐκ τῶν νώτων νὰ φορῇ ἐπενδύτην γκρί, λίγες μέρες πρὸ τοῦ φόνου.

3) Τὸ μαλακὸ καπέλο τοῦ κατηγορουμένου ὡμοίαζε μὲ τὸ καπέλλο τοῦ φονέως.

4) Τὸ μεγάλο ἀτού, ὁ μάρτυς Μελλίνι, ὁ ὁποῖος τὸν γνώριζε ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς των θητείας.

«Εἶμαι τόσο βέβαιος ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ὁ φονεύς, ὅσον βέβαιος εἶμαι, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Μελλίνι. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ἔχω καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω τὸ ἀντίθετο», ἦταν ἡ κατάθεσις τοῦ Μελλίνι.

Πέρασαν ἀπὸ τὴ καταδίκη τοῦ Κάλμπι, περίπου 3 χρόνια. Ὁ συνήγορός του Σαμπατίνι, συνεπικουρούμενος καὶ ἀπὸ τὸν Ἀνθυπαστυνόμο Φραντζέσκο Σκότι, ποὺ καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐνδόμυχο πεποίθησι ὅτι ὁ καταδικασθεὶς ἦταν ἀθῶος, ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ συγκεντρώσουν στοιχεῖα ἀποδεικνύοντα τὴν ἀθωότητα τοῦ Κάλμπι. Ἐκίνησαν τὸν τύπο, τοὺς πολιτικοὺς παράγοντας, τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσαν τὸ πέτυχαν, πάλι μὲ μιὰ μαρτυρικὴ κατάθεσι, ἀνεπάντεχη ὅμως, τὴν μαρτυρικὴ κατάθεσι τῆς Ἐβελίνας Λαμπαρτίνι!!.

Ἕνα πρωῒ ὁ Σαμπατίνι δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τῆς Ἐβελίνας.

—Κύριε Σαμπατίνι, ὁ δολοφόνος τοῦ ἀστυφύλακος Τορνάτι, δὲν εἶναι ὁ Κάλμπι! Ἄδικα καταδικάστηκε! Ἄλλος εἶναι!

—Τὸν γνωρίζετε τὸν πραγματικὸ δολοφόνο;

—Ναί, πολὺ καλά.

—Τότε, ποιὸς εἶναι; ἔκανε ἀνυπόμονα ὁ δικηγόρος.

—Ὁ Πιέτρο Γκινάτζι!!!

—Πῶς τὸ ξέρετε αὐτό; Τί ἀποδείξεις ἔχετε:

—Δὲν ἔχω ἀποδείξεις παρὰ μόνο ὅτι ἤμουν ἐρωμένη του. Σᾶς φτάνει αὐτό;

Πράγματι αὐτὸ ἔφτανε. Ἡ Ἐβελίνα κατέθεσε σ' ἕνα συμβολαιογράφο ὅτι ὁ ἐραστής της, τύπος μὲ ἀναρχικὲς ἰδέες σκότωσε στὴν Πύλη Ζαμπόνι τὸν Τορνάτι, μαζὶ μὲ τὸν φίλο του ἐπίσης ἀναρχικὸ Βιττόριο Μπιλντράτι, κινούμενοι ἀπὸ τὶς πολιτικές των ἰδέες. Ἔτσι ἡ κινητήριος αἰτία τοῦ φόνου εἶχε βρεθῆ. Ἦταν τρομοκρατικὴ ἐνέργεια δύο ἀναρχικῶν, ὀπαδῶν τοῦ Μπακούνιν. Τὴν κατάθεσι αὐτὴ ὁ Σαμπατίνι τὴν ἐφύλαξε στὸ θησαυροφυλάκιο μιᾶς Τραπέζης καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἀνθυπαστυνόμο Σκότι ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν γιὰ τὴν ἐνεύρεσι τοῦ Γκινάτζι. Τὸν βρῆκε ὁ Σκότι ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες κρατούμενο στὶς φυλακὲς τῆς Ρώμης γιὰ ἔκνομες ἀναρχικὲς πράξεις. Ἀρνήθηκε τὸ φόνο, ἐνῷ ἀντίθετα ὁ φίλος του Μπιλντράτι βεβαίωσε τὸ ἀντίθετο. Ὁ Σκότι πῆρε μιὰ φωτογραφία τοῦ πραγματικοῦ δολοφόνου καὶ κάλεσε τὸν Μελλίνι ἐνώπιον τρίτων.

—Γνωρίζεις Μελλίνι τὸ πρόσωπο τῆς φωτογραφίας;

—Βεβαίως, εἶναι ὁ Κάλμπι, ἀπήντησε αὐθόρμητα.

—Μήπως κάνεις λάθος; Πρόσεξε καλλίτερα.

—Καὶ ἑκατὸ χρόνια νὰ περάσουν πάντα θὰ ἀναγνωρίζω τὸ δολοφόνο τοῦ Τορνάτι.

—Καὶ ὅμως, Μελλίνι, δὲν εἶναι ὁ Κάλμπι. Εἶναι ἕνας ἄλλος, ὁ Γκινάτζι.

Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ λέτε ὅ,τι θέλετε. Ἀντίθετα ἐγὼ λέγω ὅτι ἡ φωτογραφία εἶναι τοῦ Κάλμπι.

Ἀπὸ μιὰ μεριὰ ὁ Μελλίνι εἶχε δίκαιο. Τόσο ὁ Κάλμπι ὅσο καὶ ὁ Γκινάτζι ἔμοιαζαν καταπληκτικά.

Ἀφοῦ συνεπληρώθησαν οἱ νόμιμες διατυπώσεις, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1926, στὸ κακουργιοδικεῖο τῆς Μπολόνια, ὁ Γκινάτζι προσήχθη κατηγορούμενος γιὰ τὸ φόνο τοῦ Τορνάτι. Οἱ ἴδιοι μάρτυρες τῆς προηγουμένης δίκης ἀνεγνώρισαν τὸν κατηγορούμενο ὡς τὸ φονέα τοῦ ἀστυφύλακος. Ἀκόμη καὶ ὁ Μελλίνι τὸν ἀνεγνώρισε.

—Ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ Κάλμπι, εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ Τορνάτι. Ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Κάλμπι, τότε κάνετε λάθος ἢ κωμωδία.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διέταξε νὰ παρουσιασθῆ καὶ ὁ καταδικασθεὶς Κάλμπι. Τοὺς ἔβαλε τὸν ἕνα δίπλα στὸν ἄλλο. Οἱ δικασταὶ ἔμειναν κατάπληκτοι. Ὁ Μελλίνι κατὰ μέτωπον τῶν δύο καταδίκων ὁμοιόμορφα ντυμένων μὲ τὴ στολὴ τῶν φυλακῶν εἶχε ἀπομείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια ὑπέρμετρα διεσταλμένα. Καὶ οἱ δύο, ἦσαν ὅμοιοι μεταξύ των ὅπως δύο χοντρὲς σταγόνες νεροῦ. Ὁ Πρόεδρος ἐπίσημα ἀλλὰ ἀργά, ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν μάρτυρα.

—Μάρτυς Μελλίνι, καλεῖσαι γιὰ τελευταία φορὰ νὰ ὑποδείξῃς, ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους πού ἔχεις μπροστά σου, εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ Τορνάτι. Πρόσεξε, δὲν θὰ προφέρῃς ὄνομα, ἀλλὰ μόνον θὰ δείξῃς.

—Δὲν καταλαβαίνω, ψέλλισε ὠχρὸς ὁ Μελλίνι. Καὶ ὅμως, συνεπλήρωσε μὲ θέρμη, ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ Κάλμπι.

Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε μὲ τὴ μαρτυρία του καταδικάσει ἕναν ἀθῷο, ἔννοιωσε νὰ κλονίζεται ἡ ἀκράδαντος πεποίθησίς του μπρὸς στοὺς δύο σωσίες. Ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος; Στὴ συνείδησί του, εἶχε ἐδραιωθῆ ἕνα μεγάλο οἰκοδόμημα τοῦ ὅτι ὁ Κάλμπι εἶναι ὁ δολοφόνος. Στὸ ὑποσυνείδητό του ὅμως, ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μιὰ σκιὰ ἀμφιβολίας. Καὶ αὐτὴ ἡ σκιά, τὸν τυράννησε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, περισσότερο ἀπ' ὅτι αὐτὸς εἶχε τυραννήσει μὲ τὴ κατάθεσί του ἕνα ἀθῷο.

Ὁ Κάλμπι στὴν ἐπανάληψι τῆς δίκης ἠθῳώθη ἐνῷ ὁ Γκινάτζι κατεδικάσθη σὲ 20 χρόνια εἱρκτῆς. Ἔτσι μετὰ ἀπὸ 4 χρόνια φυλακίσεως ἐπέστρεψε στὴν ἐλευθερία, ὑποφέρων μόνον καὶ μόνον γιατὶ ἦταν ὁ σωσίας τοῦ δολοφόνου. Ἔτσι ἡ δι-

«... Μάρτυς καλεῖσαι νὰ ὑποδείξῃς ποῖος ἀπὸ τούς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὁ δολοφόνος...». Καὶ οἱ δύο ἦσαν ὅμοιοι μεταξύ των, ὅπως δύο χοντρὲς σταγόνες νεροῦ.

καστικὴ αὐτὴ πλάνη στηριζομένη στὴν καλόπιστο μαρτυρία ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ προερχομένη ἀπὸ τὴν ἀσυνήθη ὁμοιότητα δύο ἀνδρῶν ἔμεινε εἰς τὰ χρονικὰ ὡς ἡ «περίπτωσις Κάλμπι-Γκινάτζι».

Ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Κ. Παλαμᾶ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

Ἠχῆστε οἱ σάγπιγγες... καμπάνες βροντερές,
δονῆστε σύγκορμη τὴ χώρα, πέρα ὡς πέρα...
Βογγῆστε, τύμπανα πολέμου... οἱ φοβερὲς
σημαῖες, ξεδιπλωθῆτε στὸν ἀέρα.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πρὶν ἀπὸ 16 χρόνια, ὁ Ἄγγ. Σικελιανὸς ἀποχαιρέτησε τὸ βάρδο τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως, τὸν δεύτερο Ἐθνικό μας ποιητή, τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, ὅταν τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του, τὸ Φλεβάρη τοῦ 1943, στὸ Α' Νεκροταφεῖο, ἔκανε τὶς χιλιάδες λαοῦ ποὖχαν πλημμυρίσει 'κεῖ, νὰ ψάλλουν μπροστὰ στὰ μάτια τῶν δύο κατακτητῶν, τὸν Ὕμνο τῆς Ἐλευθερίας. Ἐκείνη ἡ στιγμὴ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητη, γιατὶ ἦτο μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες, ποὺ ποιητὴς καὶ λαὸς δένονται ἀκατάλυτα στὴν ἴδια θερμουργὸ πίστι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1857, πέθαινε στὴ Κέρκυρα ὁ Ἐθνικὸς μας ποιητής, ὁ Διονύσιος Σολωμός. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, τὸ Γεννάρη τοῦ 1859, γεννιόταν στὴ Πάτρα, ὁ δεύτερος κατὰ σειρὰν Ἐθνικός μας ποιητής. Τὸ 1957, μᾶς ἔφερε στὴ μνήμη τὸ Σολωμό. Τὸ 1959, φέρνει τὸν Παλαμᾶ. Τοῦτο τὸ κέντρισμα τῆς μνήμης στὶς πνευματικὲς ρίζες εἶναι χρήσιμο κι' ἀπαραίτητο, γιατὶ μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε ἀκόμη πιὸ κοντά, τὰ μεγάλα πνεύματα ποὺ τὸ πέρασμά τους χαράχθηκε σὰν φωτεινὸ ὁρόσημο στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ ποὺ ὁ χαμὸς τους ἄφισε δυσαναπλήρωτα κενά.

Αὐτὲς τὶς μέρες, συμπληρώθηκαν 100 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε ὁ μεγάλος μας ποιητής. Ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, γεννήθηκε στὶς 13 Ἰανουαρίου 1859, στὴ Πάτρα, καὶ στὸ ἴδιο σπίτι ποὺ εἶχε γεννηθῆ ἡ Ἰταλίδα συγγραφεὺς Ματθίλδη Σεράο. Κατήγετο ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ὅπου καὶ πέρασε ἀρκετὰ χρόνια τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς του ἡλικίας.

Σὲ ἡλικία ὀκτὼ χρόνων ἔχασε τοὺς γονεῖς του. Ἔμενε στὴ γενέτειρα τοῦ πατέρα του, σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἡ τόσο γρήγορα πληγωμένη εὐαισθησία του, τὸ ἔννοιωθε κρύο καὶ πένθιμο. Τὸ περιβάλλον καὶ ἡ ἐσωτερική του διάθεσι, τὸν ἔκαναν τύπο κλειστό. Ἡ μόνη του παρηγοριά, ἦσαν οἱ στίχοι ποὺ ἄρχισε νὰ γράφῃ μόλις ἐννέα χρόνων.

Κοντὰ στὴ λιμνοθάλασσα τῶν θρύλων καὶ τῶν παραδόσεων, σιμὰ στὰ ψηλά, τῆς λεβεντογέννας Ρούμελης, βουνά, τὸ μάτι τοῦ πεντάρφανου μικροῦ παιδιοῦ, ἀγκαλιάζει τὸ ἄλλοτε γαληνεμένο κι' ἄλλοτε φουρτουνιασμένο πέλαγος τοῦ Ἰονίου.

Νά, πῶς ὁ ἴδιος σὲ στίχους περιγράφει, τὴ ψυχική του κατάστασι:

Στὴ νησόσπαρτη λίμνη, ποὺ τὸ μαϊστράλι,
ἀπὸ θαλασσινὴ δυναμωμένο ἁρμύρα,
ταράζει πέρα τὸ φυκόστρωτο ἀκρογιάλι,
μ' ἔρριξε ἐκεῖ πεντάρφανο παιδάκι ἡ μοῖρα.

Ἐννέα χρόνων ἦτο ὅταν ἔστειλε στὴν Ἀθήνα, στὴ πόλι ποὺ μεσουρανοῦσαν οἱ Σοῦτσοι καὶ οἱ Ραγκαβῆδες, τὸ πρῶτο του ποίημα. Τοῦτο τὸ ποίημα, ὁ ποιητὴς τ' ἀγάπησε μ' ὅλη του τὴ ψυχικὴ δύναμι. Ἀργότερα, φθασμένος πιὰ ποιητὴς ὁ Παλαμᾶς, ἔγραφε γιὰ κεῖνο τὸ πρωτόλειό του. «Μὰ τὸ πρῶτο μου ποίημα ὅ,τι κι' ἂν εἶναι τ' ἀγάπησα καὶ τὸ χάρηκα καὶ γιὰ πολὺ καιρό, περήφανος ἔστεκα γιὰ κεῖνο.

Σὲ ἀγαπῶ! ἐφώνησα
κι' ἐσὺ μ' ἀστράπτον βλέμμα
«Μὴ - μ' ἀπεκρίθης - μὴ θνητέ,
τολμήσῃς νὰ μιάνῃ.ς
διὰ τῆς παρουσίας σου
τὰς ὥρας τὰς ὡραίας
ποὺ ἔζησα στὸν κόσμο.

Τὶς γυμνασιακὲς του σπουδὲς ἔκανε στὴν Πάτρα. Τὸ 1876 γράφτηκε στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐγκατεστάθηκε ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα τὸ 1878. Ὁ ἔρωτάς του γιὰ τὴ ποίησι καὶ ἡ ἀφοσίωσι του στὰ γράμματα, τὸν ἔκαναν νὰ διακόψῃ γρήγορα τὴν Θέμιδα καὶ νὰ γίνῃ ὑπηρέτης στὶς Μοῦσες. Γραφοντας στίχους, ἐργαζόταν καὶ σὰν δημοσιογράφος στὶς ἐφημερίδες: «Ἀκρόπολις» τοῦ Γαβριηλίδη, «Ἐφημερὶς» τοῦ Δημ. Κορομηλᾶ, ἀργότερα δὲ γιὰ πολλὰ χρόνια στὸ «Ἐμπρὸς» τοῦ Δημ. Καλαποθάκι, ὑπογράφοντας μὲ τὸ W.

Συνειργάζετο τακτικὰ μὲ πολλὰ περιοδικὰ ὅπως τὰ σατυρικὰ ὁ «Ραμπαγᾶς» τοῦ Τριανταφύλλου καὶ Γαβριηλίδη, ὁ «Ἀσμοδαῖος» τοῦ Ἐμ. Ροΐδη, τὸ «Μὴ χάνεσαι τοῦ Γαβριηλίδη καὶ τὸ «Ἄστυ» τοῦ Ροΐδη—Θ. Ἄννινου. Ἀπὸ τὸ 1886, ἄρχισε νὰ ἐκδίδῃ τοὺς στίχους του σὲ βιβλία.

Στὶς 27 Δεκεμβρίου 1897, ὁ Παλαμᾶς, ὕστερα ἀπὸ κρυφὸ ἔρωτα καὶ ἀρραβῶνα, ποὺ κράτησε ὀκτὼ ὁλάκερα χρόνια, παντρεύτηκε τὴ Μαρία Βάλβη, γόνο πολιτικῆς οἰκογενείας τοῦ Μεσολογγίου. Ἀπέκτησαν τρία παιδιά: τὸν Ἄλκη (πέθανε 4 χρονῶν) τὴν Ναυσικᾶ καὶ τὸν Λέανδρο. Σήμερα, κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά του δὲν ὑπάρχει στὴ ζωή.

Ἡ Μαρία Βάλβη—Λαμπρογεννημένη—γιατὶ γεννήθηκε τὴ νύκτα τοῦ Μ. Σαββάτου, ἦτο δυόμισυ μῆνες μικρότερη ἀπὸ τὸν Παλαμᾶ, κι' ἦταν κόρη δικαστικοῦ. Ὁ σοφὸς διδάσκαλος τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, ἀείμνηστος Ν. Βέης, νὰ τὶ γράφει σχετικά:

«Γιὰ πρώτη φορὰ εἰδόθηκε ὁ ποιητὴς μὲ τὴν κοπελλούλα Μαρία Λ. Βάλβη στὴν Πάτρα, ὅταν αὐτὸς ταξίδευε παιδὶ 14—15 χρόνων ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, μέσῳ Πάτρας, γιὰ τὴν Κεφαλλωνιά... Τὸ πρῶτο συναπάντημα τοῦ ποιητῆ μ' ἐκείνη, ποὺ ἦταν μοιρόγραφο νὰ γίνῃ συντρόφισσά του καὶ μητέρα τῶν παιδιῶν του, ἦταν κάπως παράξενο».

Ἡ μάννα τῆς Μαρίας, ἡ Χρυσὴ Βάλβη, κάλεσε τὴν κόρη της γιὰ νὰ τῆς γνωρίσῃ τὸ συμπατριώτη της. Καὶ ὁ Ν. Βέης συνεχίζει:

«Ἡ Μαρία βγῆκε στὴ σάλα ἀλλ' ἀντὶ νὰ τείνῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τοῦ πῇ μερικὰ λόγια, ὅπως ἔπρεπε, ἔσκασε στὰ γέλια. Τῆς ἔκανε ἐντύπωσι, ποὺ εἶδε τὸ μαῦρο χνούδι τὸ ὁποῖο ἐφύτρωνε πάνω ἀπὸ τὸ χεῖλος καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς κροτάφους τοῦ ἐφήβου ποιητή».

Τὸ εἰδύλλιο ὅμως, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ ζυμώνεται. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἀνήμερα τοῦ Ἁγ. Στεφάνου, μιὰ χιονισμένη Κυριακὴ στὶς 3 τὸ

ἀπόγευμα «τέσσαρες ἅμαξες μὲ τὴ νύφη καὶ τὸ γαμβρό, μὲ τοὺς δικούς του καὶ τὸ Βλάσση Γαβριηλίδη, ποὺ θ' ἄλλαζε τὰ στεφάνια, ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Θωμᾶ (τὴν ἄλλοτε Παναγία Πεντελιώτισσα) στὴν ἐρημικὴ θέσι Γουδί».

Ἀγάπη μου, θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα
ποὺ ἀλλάξαμε τὰ στέφανα τοῦ γάμου;
Κόσμου ἄλλου ἡ παρθενιά σου περιστέρα,
προτοῦ φύγει στὸν ἄλλο κόσμο πέρα,
στερνοφιλιόνταν μὲ τὰ ὀνείρατά μου...

Αὐτοὺς στοὺς στίχους ἔγραψε γιὰ τὴ γυναῖκα του ὁ Ποιητής, ὕστερα ἀπὸ τοὺς γάμους του. Ἡ Μαρία Βάλβη, παρέμεινε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἡ ἀγαπημένη συνσυντρόφισσά του ποὺ μαζί της μοιράστηκε τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες. Στάθηκε ὁ παρήγορος ἄγγελος κι' ὁ χαμός της, τὸν ἔφερε πολὺ γρήγορα στὸ τάφο.

Στὶς 5 Ὀκτωβρίου 1897 ὁ Παλαμᾶς διωρίσθηκε ἀπὸ τὸν τότε Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας Ἀνδρέα Παναγιωτόπουλο, Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ διορισμὸς αὐτὸς ἔγινε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τιμηθῇ κάπως ὁ ποιητής, ποὺ μέρα τὴν ἡμέρα κέρδιζε τὴ πραγματική του θέσι στὸν Ἑλληνικὸ Παρνασσό. Ὁ τύπος τῆς ἐποχῆς, ἔγραψε τὰ πιὸ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν πρᾶξι κείνη τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας.

Δυστυχῶς ὅμως, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, μερικοὶ πνευματικοί, λεγόμενοι, ἡγέτες, δὲν μπόρεσαν ν' ἀντιληφθοῦν τὸ Ἐθνικὸ κεφάλαιο ποὺ ἀντιπροσώπευε ὁ Παλαμᾶς. Λέγεται, ὅτι ὁ τότε Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀλκ. Κρασᾶς, εἶπε τὰ ἑξῆς στὸν Παλαμᾶ, ὅταν αὐτὸς πῆγε γιὰ ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσία: «Ἐλπίζω, κύριε Παλαμᾶ, τώρα ποὺ ἔχετε μιὰ ἀξιοπρεπῆ θέσι, ὅτι θὰ παύσετε νὰ... γράφετε ποιήματα...».

Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρη, ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πρυτάνεως, διαψεύστηκε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη κέρδισε ἕναν κορυφαῖο ἐργάτη τῆς ποιήσεως.

Στὴ Γραμματεία τοῦ Πανεπιστημίου, δούλεψε συνεχῶς μέχρι τὸ 1912, ὅτε καὶ ἀπολύθηκε προσωρινά, ἐξ αἰτίας τῶν γλωσσικῶν του ἰδεῶν.

Τὸ 1914 τιμήθηκε μὲ τὸ Ἐθνικὸ Ἀριστεῖο Γραμμάτων. Τὸ 1926, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἱδρύθηκε ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν, ἔγινε ἀπὸ τοὺς πρώτους, μέλος της. Τὸ 1927 ἀνακηρύσσεται ἐπίτιμος δημότης τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὸ 1930 γίνεται Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Τὸ 1934 ὑπῆρξε ὁ σοβαρώτερος διεκδικητὴς τοῦ βραβείου Νόμπελ. Τὸ 1936, μὲ τὴν συμπλήρωσι 50 χρόνων φιλολογικῆς ζωῆς, ὠργανώθηκε στὰ «Ὀλύμπια» πρὸς τιμήν του, μεγαλοπρεπὴς ἑορτή. Οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἐξεδώκαν τιμητικὰ ἀφιερώματα. Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἔπαιξε τὸ μοναδικὸ θεατρικὸ του ἔργο τὴν «Τρισεύγενη», ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε παιχθῇ τὸ 1915 στὸ Δημοτικὸ Θέατρο τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τὸ θίασο τῆς Ζηνοβίας Παρασκευοπούλου. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β', τὸν τίμησε μὲ τὸ παράσημο τοῦ ἀνωτέρου Ταξιάρχου, τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος. Ὁ Ρομαὶν Ρολλὰν ἔγραφε. «Ὁ Παλαμᾶς εἶναι ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος ποιητὴς τῆς Εὐρώπης».

Τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποχώρησί του ἀπ' αὐτό, τοῦ ἔδωσε «χάριν τιμῆς» σύνταξι, ἴση μὲ τὸ τελευταῖο μισθό του. Ἀργότερα ὁ Δῆμος Ἀθηναίων, ἐνέκρινε ἰσόβια τιμητικὴ σύνταξι στὸ ποιητῆ τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ γύφτου».

Ἡ φωνὴ καὶ ἡ μορφὴ τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, κάλυψε ὁλόκληρο τὸ Ἑλληνικὸ χῶρο. Ὁ μεγάλος ποιητὴς ἔγραψε λυρικὰ καὶ ἐπικὰ τραγούδια. Ἔζησε ὅλες τὶς δοκιμασίες τοῦ Ἔθνους. Στάθηκε ὁλόθρος στὶς ἐπάλξεις, πίστευε στὴν Νεοελληνικὴ ἀναγέννησι κι' αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τρανὸ τῆς ζωῆς του ὄνειρο.

Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη 'Εθνικὴ δοκιμασία, ἡ μοῖρα του φύλαγε τὸν θάνατο. Γερασμένος ὁ Παλαμᾶς, δὲν ἄνθεξε στὸ χαμὸ τῆς τρυφερῆς καὶ πολυαγαπημένης του συντρόφισσας, ποὺ πέθανε στὶς 9 Φεβρουαρίου 1943. Δέκα ὀκτὼ μέρες ἀργότερα, στὶς 27 Φεβρουαρίου 1943 καὶ ὥρα 3 καὶ 20' ἡμέρα Σάββατο, λύγισε ὁ βάρδος τῆς 'Εθνικῆς μας ποιήσεως κι' ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια. Κείνη τὴν ἡμέρα ἔφυγε ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμο τῆς φθορᾶς ὁ ποιητής, ποὺ τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου 1940—41 βροντοφώνησε στὰ στρατευμένα παιδιὰ τῆς 'Ελλάδος, τοῦτα τὰ λόγια, ποὺ στὸ πέρασμα τοῦ καταλύτη χρόνου θὰ παραμείνουν σὰν αἰώνια παρακαταθήκη καὶ τρανή, βαρειὰ κληρονομία σ' ὅλες τὶς ἐπερχόμενες γενεὲς τῆς 'Ελληνικῆς Φυλῆς. Θὰ μείνουν σὰν τρανὸς κι' ἀτέλειωτος ἀντίλαλος τῶν παλμῶν μιᾶς ψυχῆς ποὺ πόνεσε ὅσο κανένας ἄλλος, τὴ γλυκειά μας πατρίδα. Θὰ φωτίζουν τὸ δρόμο κάθε γενεᾶς γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν τρανῶν τῆς αἰώνιας φυλῆς μας ἰδανικῶν καὶ θὰ διδάσκουν ἐχθροὺς καὶ φίλους τὸ τί μπορεῖ νὰ πετύχῃ ἕνας λαός, ἕνα Κράτος, μιὰ κοινωνία ποὺ ξέρουν νὰ πεθαίνουν στὰ πεδία τῶν μαχῶν γιὰ τὴν διατήρησι τοῦ μεγαλυτέρου κι' ἱερώτερου ἀγαθοῦ, τῆς 'Ελευθερίας.

Τοῦτο τὸ λόγο θὰ σᾶς πῶ
δὲν ἔχω ἄλλον κανένα.
Μεθῦστε μὲ τ' ἀθάνατο
κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα.

Λίγοι στίχοι, βγαλμένοι ἀπὸ τὴ ψυχή τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, κλείνουν μέσα τους ὁλόκληρη τὴν 'Ελληνικὴ 'Ιστορία καὶ σκορποῦν ρίγη 'Εθνικῆς ὑπερηφάνειας σὲ κάθε 'Ελληνικὴ ψυχή.

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, μιὰ λαοθάλασσα ἀνθρώπων ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ τάξι, πλημμύρισε τὸ Α' Νεκροταφεῖο κι' ἄφισε στὸ τάφο τοῦ μεγάλου νεκροῦ, λίγα λουλούδια τῆς 'Αττικῆς γῆς, ἐλάχιστο δεῖγμα τῆς ἀγάπης του κι' ἐκτιμήσεως τοῦ μεγάλου του ἔργου. Γονατισμένοι, ψάλλανε ὅλοι μαζὶ τὸν 'Εθνικὸ Ὕμνο, γιατὶ πίστευαν πὼς ἀληθινὰ κείνη τὴ στιγμὴ, σὲ κεῖνο τὸ φέρετρο κλεινόνταν νοερὰ ἡ 'Ελλάδα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Σικελιανὸς βροντοφώνησε:

Σ' αὐτὸ τὸ φέρετρο ἀκουμπᾶ ἡ 'Ελλάδα! Ἕνα βουνὸ
μὲ δάφνες ἂν ὑψώσουμε ὡς τὸ Πήλιο καὶ ὡς τὴν Ὄσσα,
κι' ἂν τὸ πυργώσουμε ὡς τὸν ἕβδομο οὐρανό,
ποιὸν κλεῖ, τί κι' ἂν τὸ πῇ ἡ δικιά μου γλῶσσα;
'Ηχῆστε, οἱ σάλπιγγες... καμπάνες βροντερές,
δονῆστε σύγκορμη τὴ χώρα, πέρα ὡς πέρα...
Βογγῆστε, βούκινα πολέμου... Οἱ ἱερὲς
σημαῖες, ξεδιπλωθῆτε στὸν ἀέρα!

Μὲ τ' ὄνομα τοῦ ποιητῆ, τιμᾶται ἡ πίσω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο πλατεῖα τῆς ὁδοῦ 'Ακαδημίας καθὼς κι' ἕνας δρόμος στὴ περιοχὴ Κυπριάδου. Πρότομή του στήθηκε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, κι' ἐνῷ ζοῦσε ἀκόμη, στὴν ἱερὴ πόλι τοῦ Μεσολογγίου.

Τὸ τελευταῖο καιρό, ὁ τύπος, ἡμερήσιος καὶ περιοδικός, ἀσχολήθηκε ἀρκετά, σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐκδόσεως τῶν ἁπάντων τοῦ Παλαμᾶ. Πολλὰ εἶναι τὰ ἔργα τοῦ ποιητῆ ποὺ δὲν εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποὺ δημοσιεύθηκαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔχουν ἐξαντληθῆ. Σήμερα, πολὺ δύσκολα μπορεῖ νἄβρῃ κανένας κάποιο ἀπὸ τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ Παλαμᾶ.

'Απὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ποιητοῦ, τοὺς ἀμέσους, δὲν ζῇ κανένας. 'Ο γυιός τοῦ ποιητοῦ Λέανδρος ποὺ πέθανε τὸν τελευταῖο καιρό, εἶχε παράξενες ἰδέες σχετικὰ μὲ τὴν ἔκδοσι τῶν ἔργων τοῦ πατέρα του καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ δὲν ἐπέτρεψε μιὰ ἔκδοσι τέτοια, πλὴν ὀλίγων τὰ ὁποῖα μόνος του ἐπιμελήθηκε. Εἶ-

χε τὴ γνώμη πὼς τὰ ἔργα τοῦ πατέρα του, δὲν ἦσαν γιὰ τὸν πολὺ κόσμο... Ἀλήθεια τί παράξενη νοοτροπία. Νὰ μένῃ ἄγνωστο κι' ἀπρόσιτο γιὰ τοὺς πολλοὺς τὸ ἔργο ἑνος Παλαμᾶ.

Οἱ ἔμμεσοι κληρονόμοι, προέβαλλον κι' αὐτοὶ ἐμπόδια στοὺς διαφόρους ἐκδοτικοὺς οἴκους ποὺ θέλησαν νὰ ἐκδώσουν ἔργα τοῦ ποιητῆ. Τὸ ζήτημα πῆρε πλέον σοβαρὸ τόνο. Δὲν μπορεῖ κάποιος ἢ κάποιοι ποὺ ἔτυχε νἄχουν κάποια συγγένεια μὲ τὸν δημιουργὸ τῶν ποιημάτων νὰ στέκωνται ἐμπόδιο στὴν ἔκδοσι ἔργων ποὺ δίκαια καὶ χωρὶς ὑπερβολὴ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν σὰν Ἐθνικὸ κεφάλαιο καὶ Ἐθνικὴ κληρονομία.

Ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, Ὑπουργοί, ποιητὲς κι' Ἀκαδημαϊκοί, κριτικοὶ καὶ λογοτέχνες, ἐξέφρασαν τὶς ἀπόψεις των. Ὅλοι τους συμφώνησαν πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μένουν ἄγνωστα ἔργα σὰν τοῦ Παλαμᾶ. Ὑπέδειξαν πολλοὺς τρόπους, ἔτσι ὥστε κι' οἱ κληρονόμοι νὰ μὴ ζημιωθοῦν ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ μπορέσῃ προσιτὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν ποιητή. Πρέπει τέλος νὰ δοθῇ μιὰ λύσι, στὴν ἀνάγκη καὶ νομοθετικά, ἔτσι ὥστε νὰ γίνωνται γνωστὰ σ' ὅλους τὰ ἔργα ἐξεχόντων προσώπων ποὺ πέθαναν, ἀφοῦ προηγουμένως διασφαλισθῇ γιὰ μερικὰ χρόνια τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ὁ πολὺς κόσμος νὰ μπορέσῃ κάποτε νὰ ἀγοράσῃ τὰ ἔργα ἑνὸς Παπαδιαμάντη, ἑνὸς Δροσίνη ἑνὸς Παλαμᾶ καὶ τόσων ἄλλων, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐπιδράσῃ δυσμενέστατα στὸ βαλάντιό του. Ὀρθὰ ὑποδείχθηκε, στὴ περίπτωσι τοῦ Παλαμᾶ, πὼς πρέπει ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν νὰ προβῇ στὴν ἔκδοσι τῶν ἁπάντων του συντάσσοντας πρὸς τοῦτο μία ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ ἐπιμεληθῇ αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως. Ὁ ἐπὶ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως ἀξιότιμος Ὑπουργὸς κ. Τσάτσος ποὺ ἐμελέτησε κι' ἔγραψε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ, ἀσφαλῶς θὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τοὺς πρώτους τάχθηκε ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἁπάντων τοῦ Παλαμᾶ.

Ἂς δοῦμε ὅμως ἀπὸ κοντά, σὲ λίγες γραμμὲς, τὸ ἔργο του μεγάλου μας ποιητοῦ.

Γιὰ πρώτη φορά, σὲ ἡλικία 15 χρόνων, ὁ Παλαμᾶς δημοσίευσε στίχους τὸ 1874 στὴν ἐφημερίδα «Δυτικὴ Ἑλλάς», τοῦ Μεσολογγίου. Τὸ 1876 ἔστειλε στὸν Βουτσιναῖο διαγωνισμὸ τὴν ποιητική του συλλογὴ «Ἐρώτων Ἔπη». Τὸν ἴδιο χρόνο δημοσιεύθηκε στὸ «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ Εἰρηναίου Ἀσωπίου, τὸ ποίημά του:

Λουλούδι μου, εὐγενικό, Ἑλληνικὸ λουλούδι,
ἐσένα πρέπει τῆς καρδιᾶς, ὦ γιούλι μου, τραγούδι...

τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ πρῶτο ποὺ ἔγραφε στὴ δημοτική.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1878 κυκλοφόρησε τὸ πρῶτο του ποιητικὸ βιβλίο, τὸ «Μεσολόγγι» ποὺ μέσα στοὺς 300 περίπου στίχους του, τραγουδοῦσε τὴν πολιορκία καὶ τὴν ἡρωϊκὴ ἔξοδο τῆς πόλεως. Τὸ τελευταῖο ποίημα τοῦ Παλαμᾶ στὴ καθαρεύουσιάνικη γλῶσσα, δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς Λειψίας «Κλειὼ» τὸ 1885, μὲ τίτλο, ὁ «Ὕπνος». Τὸ 1886, κυκλοφόρησε ἡ πρώτη του ποιητικὴ συλλογή. «Τὰ τραγούδια τῆς πατρίδας μου. Τραγούδια τῆς λίμνης, πολεμικὰ τραγούδια». Ἡ συλλογὴ αὐτὴ χαρακτηρίσθηκε σὰν τὴ ζωηρότερη ἐκδήλωσι τῆς στροφῆς τῆς Νεοελληνικῆς ποιήσεως πρὸς νέους δρόμους καὶ νέες ἐμπνεύσεις. Τὸ 1888 μὲ τὸν «Ὕμνον εἰς τὴν Ἀθηνᾶν» βραβεύεται στὸν Φιλαδέλφειο ποιητικὸ διαγωνισμό. Στὸ ποίημα αὐτό, ὁ ποιητὴς ζητεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἑλλάδα τὸ ἀρχαῖο πνεῦμα, σὰν πνεῦμα ἀπολυτρώσεως καὶ καθάρσεως.

Τὸ 1892 κυκλοφορεῖ ἡ τρίτη ποιητική του συλλογὴ «Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου». Ἡ συλλογὴ του αὐτὴ προκάλεσε τὴν ἀντίδρασι μεταξὺ τῶν συντηρητικῶν τῆς ἐποχῆς. Ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς τῆς ἀντιδράσεως ὁ Παλαμᾶς ἔγραφε: «Ὁ ποιητὴς δὲν ἐργάζεται οὔτε διὰ τοὺς πολλούς, οὔτε διὰ τοὺς ὀλίγους. Ἐργάζεται διὰ τὴν ποίησιν. Ὁ ποιητὴς δὲν ἀκολουθεῖ, προηγεῖται. Δίδει τὸ σύνθημα. Εἶναι ἡ φλὸξ ποὺ

ἀνάπτει τὰ ξερὰ ξύλα. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶμαι μονάχα ὁ ποιητὴς τοῦ ἑαυτοῦ μου. Εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ καιροῦ μου καὶ τοῦ γένους μου».

Τὸ 1891, ἐμφανίζεται, γιὰ πρώτη φορὰ καὶ σὰν διηγηματογράφος μὲ τὸ διήγημά του «Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ». ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἑστία». Τὸ 1897 κυκλοφορεῖ ἡ ποιητική του συλλογὴ «Ἴαμβοι καὶ Ἀνάπαιστοι». Σ' αὐτὴ ὑπάρχουν καὶ οἱ γνωστοὶ του στοίχοι.

Καβάλλα πάει ὁ χάροντας
Τὸ Διγενῆ στὸν Ἅδη...
Δὲν χάνομαι στὰ τάρταρα
μονάχα ξαποσταίνω
στὴ ζωὴ ξαναφαίνομαι
καὶ λαοὺς ἀνασταίνω...

Ὁ θάνατος τοῦ γυιοῦ του Ἄλκη, ποὺ πέθανε σὲ ἡλικία 4 χρόνων, λύπησε ἀρκετὰ τὸ ποιητῆ, ποὺ ἔγραφε:

Ἄφκιαστο κι' ἀστόλιστο
τοῦ χάρου δὲ σὲ δίνω
Στάσου μὲ τἀνθόνερο
τὴν ὄψη σου νὰ πλύνω!
Μήπως καὶ τοῦ χάροντα,
καθὼς θὰ σὲ κυττάξῃ
τοῦ φανεῖς ἀχάϊδευτο
καὶ σὲ παραπετάξει...

Τὸ μεγάλο του πόνο τὸν ἐξωτερικεύσε στὰ ποιήματά του, «Ὁ Τάφος» (μέρος τοῦ ὁποίου εἶναι οἱ πιὸ πάνω στίχοι) καὶ «Ὁ Παράδεισος».

Τὸ 1903 κυκλοφορεῖ τὸ μοναδικό του δρᾶμα ἡ «Τρισεύγενη», Τὸν ἄλλο χρόνο ἐξεδόθη ἡ ποιητικὴ συλλογὴ «Ἀσάλευτη ζωή». Τὸ 1907 ἐκδίδεται ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου». Τὸ ἔργο αὐτὸ προκάλεσε τὴν ἔντονη κριτικὴ πολλῶν καὶ τοῦτο γιατὶ ἦτο ἀρκετὰ ἀλληγορικό. Στὸν «Δωδεκάλογο» ἡ ποίησις τοῦ Παλαμᾶ, ἐμφανίζεται ἀτομική, Ἐθνικὴ καὶ παγκόσμια. Τὸν «Δωδεκάλογο» ὁ ἴδιος Παλαμᾶς χαρακτήρισε σὰν «Τὸ ὁλοκληρωτικὸ τῶν ἰδεῶν του ποίημα». Ἡ ὑπόθεσις τοῦ «Δωδεκάλογου» ἀρχίζει λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Σὲ τοῦτο τὸ ποίημα, ὁ ποιητὴς ὁραματίζεται τὸν ἀναγεννημένον ἄνθρωπο τοῦ μέλλοντος, ποὺ θὰ εἶναι ἐλεύθερος καὶ δυνατός, χωρὶς τὶς προλήψεις καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν συγχρόνων.

Τὸ 1910, κυκλοφόρησε ἡ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ», στὸ ὁποῖο διακηρύσσει τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπιστροφῆς στὸ ἡρωϊκὸ πνεῦμα. Μ' ἀληθινὴ λυρικὴ ἔξαρσι ὁ Παλαμᾶς σ' αὐτὸ του τὸ ποίημα, ζωντανεύει ὁλόκληρον τὸν μεσαιωνικὸν Ἑλληνικὸν κόσμον. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἄρχισε νὰ γράφεται τὸ 1886. Οἱ περισσότεροι στίχοι του γράφτηκαν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος (1901—1908). Ὁ ποιητής, κρίνοντας ὁ ἴδιος τὴ «Φλογέρα» ἔγραφε πὼς «εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ γερότερα παιδιά του». Μὲ τοῦτο τὸ ἔπος ἡ Φυλή μας ἀπόκτησε τὸ ἡρωϊκό της ἔπος στὸ ὁποῖο συνάπτονται καὶ οἱ τρεῖς περίοδοι τοῦ Ἔθνους μας. Ἀληθινὰ ὁ Παλαμᾶς ἔκλεισε μέσα του τὴν Ἑλλάδα ὅλων τῶν αἰώνων κι' ἔννοιωσε, ὅσο κανεὶς ἄλλος, τὸ μεγαλεῖο της.

Τὰ ἔργα τοῦ Παλαμᾶ ποὺ ἐξεδόθησαν σὲ τόμους, πλὴν τῶν ἀνωτέρω εἶναι τὰ κάτωθι:

α) Ποιητικά: «Χεραιτισμοὶ τῆς Ἡλιογέννητης» (1900), «Ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Μοναξιὰ» (1912), «Οἱ καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσας» (1912), «Βωμοὶ» (1915), «Τὰ παράκαιρα» (1919), «Τὰ δεκατετράστιχα» (1919), «Οἱ πεντασύλλαβοι καὶ τὰ παθητικὰ κρυφομιλήματα» (1925), «Δειλοὶ καὶ σκληροὶ στίχοι» (1928), «Πε-

ράσματα τῶν τετραστίχων» (1929), «Ὁ κύκλος τῶν τετραστίχων» (1929), «Ἡ ξανατονισμένη μουσική» (1930), «Περάσματα καὶ χαιρετισμοί» (1931), «Ἱσπανία» (1934), «Οἱ νύχτες τοῦ Φήμιου» (1935) κ.λ.π.

β) Διηγήματα: «Θάνατος παλληκαριοῦ» (1901) καὶ «Διηγήματα» (1920).

γ) Κριτικά: Τὸ ἔργο τοῦ Κρυστάλλη (1894), «Σολωμὸς» ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του» (1901), «Γράμματα» (τόμοι 2—1904—1907), «Ἡρωϊκὰ πρόσωπα καὶ κείμενα» (1911), «Τὰ πρῶτα κριτικὰ» (1913), «Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης» (1914), «Βιζυηνὸς καὶ Κρυστάλλης» (1916), «Ἰούλιος Τυπάλδος» (1916), « «Πῶς τραγουδοῦμε τὸ θάνατο τῆς κόρης» (1918), «Πεζοὶ δρόμοι» (3 τόμοι 1929-1932), «Ὁ Γκαῖτε στὴν Ἑλλάδα» (1932), «Τὰ χρόνια μου καὶ τὰ χαρτιά μου» «Ἡ ποιητική μου», «Πεζοὶ δρόμοι—Κάποιων νεκρῶν ἡ ζωή».

δ) Μεταφράσεις: «Πρόρας ὁ Νικίου (Ἀντρὲ Λωρὶ) 1898 καὶ «Ἡ Ἑλένη τῆς Σπάρτης» (Αἰμ. Βεράρεν) 1906,

Ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Παλαμᾶ ἔχουν, μεταφρασθῆ στὴν Ἀγγλική, «Ἡ ἀσάλευτη ζωή», ἡ «Τρισεύγενη», «Ὁ θάνατος τοῦ Παλληκαριοῦ» κ.ἄ. Στὴν Γαλλικὴ «Ὁ τάφος», ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ γύφτου», ὁ «Θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ» κ.ἄ.

Ἡ ποίηση τοῦ Παλαμᾶ εἶναι ζυμωμένη μὲ περισσὴ πολυμάθεια. Τὸ ἔργο τοῦ ὁλόκληρο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ Ἔσσελινγκ ἔγραφε τὸ 1901 στὸν «Θεατὴ τῶν Κάτω Χωρῶν»: «Ὅποιος θελήσῃ νὰ μετρήσῃ τὴν δύναμιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μέσα ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, πρέπει νὰ συγκρίνῃ τὸν Παλαμᾶν μὲ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ποὺ τοποθετῶ ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τὸν Σοφοκλῆ καὶ τὸν Εὐριπίδην, μὲ τὸν Αἰσχύλον».

Δίκαια καὶ ἐπάξια ὁ Παλαμᾶς, διεκδίκησε τὸν τίτλο τοῦ 'Εθνικοῦ ποιητοῦ», γιατὶ μὲ τοὺς στίχους του ἀνύψωσε τὸ στάθμη τῆς Νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ ἄφισε ἕνα ἔργο, πολύτιμη κληρονομία γιὰ ὅλες τὶς γενεὲς τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Πολύπλευρος καὶ γόνιμος, εὐρυμαθὴς καὶ κριτικότατος, μᾶς ἐμύησε στὴν παγκόσμια κίνησι ἰδεῶν. Κατώρθωσε μὲ τὸ κῦρος του νὰ ἐπιβάλῃ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα. Διερμήνευσε τὰ ἰδανικὰ τῆς γενιᾶς του κι' ἔγινε ἡ ποιητικὴ συνείδησις τῆς Φυλῆς του.

Λάτρης τῆς πατρίδος του, ὑπῆρξε σύγχρονα καὶ 'Εθνικὸς κῆρυξ. Ποτέ του δὲν ξέχασε τὸν αἰώνιο ἄνθρωπο καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐρωτοτροπῇ στὶς παγκόσμιες ἐνατενίσεις. Οἱ παιδικὲς νοσταλγίες, οἱ χαιρετισμοὶ του στὴ λιμνοθάλασσα, τὸ ἐρωτικὸ σκίρτημα καὶ ἡ σπιτική του θλίψι, οἱ βαθειὲς συγκρούσεις τοῦ κόσμου, ὅλα αὐτὰ εἶναι κατὰ κανόνα τὸ περιεχόμενο τῶν ποιημάτων του. Κατέχοντες τὴ δημιουργικὴ γοητεία τοῦ ὕφους καὶ τὰ μυστικὰ τῆς ἁρμονίας, ἀφίνει νὰ ξεχυθῇ, πλούσιο τὸ θερμὸ του αἴσθημα.

Εἰδικώτερα στὸ «Δωδεκάλογο τοῦ γύφτου» γίνεται γκρεμιστής, γιὰ νὰ νὰ μεταβληθῇ μὲ τὸ βιολί του, σὲ προφήτη καὶ νομοθέτη καὶ οἰκοδόμο καὶ ὁδηγὸ τοῦ 'Ελληνισμοῦ, δείχνοντάς του ἀπὸ ποῦ ἦρθε ποὺ πρέπει νὰ πάῃ καὶ πῶς νὰ πάῃ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ποίημα του τοῦτο, εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεστώτερες ποιητικὲς συνθέσεις. Κλείνει μιὰ φιλοσοφικὴ γραμμὴ καὶ μιὰ προφητικὴ ἐνόρασι, σπάνιας δυνάμεως. Σ' αὐτὸ ὁ Παλαμᾶς πιστεύει πὼς γιὰ νὰ ξαναγεννηθῇ ἡ Ἑλλάδα, ἡ συντριμένη τοῦ 1897, χρειάζεται νὰ ξερριζωθῇ ἡ θρησκοληψία, ἡ πατριδοκαπηλεία, ἡ προγονοπληξία. Γίνεται βλάσφημος, μαστιγωτής, καταλυτὴς κάθε ἠθικῆς, κοινωνίας καὶ πνευματικῆς ἀξίας ποὺ ἐμποδίζει τὴν ἀνανέωσι τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιῶν.

Ὁ Παλαμᾶς βγαίνει ἀπὸ τὸ λαό, μὲ τὴ γλῶσσα καὶ μὲ τὸ αἴσθημα. Ἀπηχεῖ τὴ λαϊκὴ ψυχή, ὅσο κι' ἂν ἡ ἔκφρασι ποὺ χρησιμοποίησε, συμβολικὴ καὶ στοχαστική, δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι προσιτὴ στὸ λαό. Ὁ Παλαμᾶς εἶναι σήμερα πανελλήνιος, γιατὶ ἡ ἀτμόσφαιρά μας εἶναι γεμάτη ἀπ' αὐτόν.

Παρουσιάσθηκε σὰν κήρυκας καὶ προωθητὴς ρευμάτων, τάσεων, φιλοσοφιῶν ποὺ εἶχαν ἕνα κοινὸ σημεῖο ἐπαφῆς: Τὸ θέλγητρο τοῦ νέου. Καλύπτει μὲ τὴ πολλαπλῆ του προσωπικότητα, μισὸν σχεδὸν αἰῶνα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Βγαίνει αὐτούσιος μέσα ἀπὸ τὴν ἐποχή του. Ὁ Παλαμᾶς πρόσφερε μιὰ ὑπηρεσία τεράστιας ἠθικῆς σημασίας στὸ Ἔθνος.

«Ὁ Παλαμᾶς, στάθηκε ἡ πλατύτερη ποιητικὴ συνείδησι τοῦ καιροῦ του, ἕνας ἥρωας τοῦ στίχου ποὺ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὰ σύννορα τοῦ στενοῦ τόπου καὶ πηγαίνει πολὺ μακρύτερα. Τὸ λυρικό του κύτταρο ἦταν ἕνα κύτταρο πολυδύναμο, πολύμορφο, ἀδαπάνητο, βαθύτατα δημιουργικό, ἕνα κύτταρο ποὺ βρίσκονταν ὁλοένα σὲ ὀργασμό, ποὺ γεννοβολοῦσε ἀκατάπαυστα, ποὺ δὲν γνώρισε τὸν ἀπαυδημό» ὅπως σημειώνῃ ὁ Ι.Μ. Παναγιωτόπουλος.

Δὲν εἶναι μόνο ὁ τρυφερὸς ὀνειροπόλος, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως μία ψυχὴ γεμάτη μαχητικότητα καὶ τόλμη, ποὺ μπορεῖ νὰ πάρῃ μίαν ἰδέα φθαρμένη καὶ νὰ τὴν σηκώσῃ μὲ δύναμι στὴ παληά της αἴγλη.

Ποτὲ δὲν ἀποθνήσκουν οἱ ποιητές. Οἱ ἀληθινοὶ ποιητὲς ποὺ ἔκαναν τὴν παρουσία τους σὲ μεγάλες καὶ κρίσιμες τοῦ Ἔθνους ὧρες καὶ ζυμώθηκαν μὲ τὸ αἷμα καὶ τὴ σάρκα τοῦ λαοῦ, δὲν πεθαίνουν ποτέ. Μπορεῖ τὰ χρόνια νὰ περνοῦν ἡ ζωὴ νὰ μαζεύῃ χαρὲς καὶ λύπες. Ὁ ποιητὴς στέκει ἀδιάκοπα κυρίαρχος στὴ ζωή. Χωρὶς αὐτὸν ἡ ζωή, θὰ ἔμενε χωρὶς νόημα. Ἡ παρουσία τοῦ ποιητῆ τὴν ἐξανθρωπίζει.

Ἡ μορφὴ τοῦ Παλαμᾶ, τίποτε δὲν ἔχασε ἀπὸ τὴ λαμπότητά της. Ζῇ μέσα στὶς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων καὶ συνεχίζει τὴν ὡραία ἱστορία της. Ὁ Παλαμᾶς ὑψώνει τὸ τεράστιο ἀνάστημά του, ποὺ σκορπίζει τὴν ἀκτινοβολία του, σὲ πενῆντα χρονῶν πνευματικὴ ζώη.

Τοῦτες τὶς μέρες, ἂς σταθοῦμε γιὰ λίγο εὐλαβικὰ στὴ μνήμη τοῦ ἀξέχαστου ποιητοῦ μας κι' ἂς λουσθοῦμε στὰ νάματα τῆς ποιητικῆς του καλυμβήθρας. Ἂς ἀκολουθήσουμε τὸ δρόμο ποὺ κεῖνος μὲ τοὺς στίχους του χάραξε. Ἂς βαδίσουμε πάνω στὰ χνάρια του, ἔχοντας σὰν ὅραμα κι' ἐμεῖς, σὰν ἐκεῖνο τὴν πραγματοποίησι τῆς Ἐθνικῆς ἰδέας. Ἂς εἶναι γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς ἐπερχομένους ἡ πηγὴ φωτός, τὸ φωτεινὸ ἀστέρι, ὁ σελαγίζων ἥλιος, τὸ παράδειγμα πρὸς μίμησι.

Τὰ ἑκατὸ χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν γέννησι τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ἂς μᾶς δώσουν τὴν εὐκαιρία μιᾶς βαθύτερης μελέτης τοῦ ἔργου του. Τὰ ὅσα γράφτηκαν ἐδῶ εἶναι μιὰ ἀκρονυχίδα τοῦ ὅλου ἔργου καὶ τῆς ὅλης ζωῆς τοῦ Παλαμᾶ. Πάντως, προσπάθησα, στὰ περιθώρια τοῦ χώρου καὶ τῶν ταπεινῶν μου δυνάμεων, νὰ σκιαγραφήσω γιὰ λίγο ἕναν μεγάλο ποιητή μας, γιὰ τὸν ὁποῖο δοκιμασμένοι συγγραφεῖς καὶ κριτικοὶ πολλὰ ἔχουν νὰ ποῦν καὶ νὰ γράψουν.

Κλείνω τὴ φτωχὴ αὐτὴ σκιαγραφία μ' ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «κύκλο τῶν τετραστίχων» τοῦ Μεγάλου ποιητῆ:

Ἡ Ἑλλάδα! πάντα ἀνάσταση μὲς ἀπ' τὸ κρύο τὸ χῶμα.
Πάντα θἄχει ξαφνικὴ καὶ μιὰ Δευτέρα Παρουσία.
Μὴν τὴν κρατᾶτε στῆς λατρείας κλεισμένη τὰ μουσεῖα.
Τὸ τραγούδι τὸ στερνὸ δὲν τὸ τραγούδησε, ὄχι, ἀκόμα.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΠΟΡΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τοῦ Holman Harvey, κατὰ μετάφρασιν, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

Ἀνήθικες καὶ αἰσχρὲς φωτογραφίες, ἄσεμνες εἰκόνες μὲ παραστάσεις ἀσελγῶν, αἰσχρῶν καὶ ἀκολάστων πράξεων, κινηματογραφικὰ φίλμς, «γιὰ ἰδιαίτερες καὶ ἀκατάλληλες κινηματογραφικὲς προβολές», ὅπως τὶς ἀποκαλοῦν, ὡς καὶ παντὸς εἴδους ἄσεμνα καὶ αἰσχρὰ πορνογραφικὰ ἔντυπα, παρουσιαζόμενα δῆθεν ὡς καλλιτεχνικὰ καὶ φιλολογικὰ ἔργα τέχνης, κυκλοφοροῦν κατὰ ἑκατομμύρια μεταξὺ τῆς μαθητικῆς νεολαίας καὶ ἀποτελοῦν τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπειλὴ ταύτης, λέγει ὁ Holman Harvey στὸ Ἀμερικανικὸ Περιοδικὸ «Reader's Digest» τοῦ Μαρτίου 1959.

***

Ἑκατομμύρια ἀπὸ τὶς πιὸ ἄσεμνες, αἰσχρὲς καὶ ρυπαρὲς φωτογραφίες, ὡς καὶ ἀνήθικες, προκλητικὲς καὶ προσβλητικὲς κινηματογραφικὲς παραστάσεις, ποὺ παρουσιάζουν ἀηδέστατες, ἀσελγεῖς, ἀκόλαστες καὶ ἀκατανόμαστες πράξεις, «γιὰ ἰδιαίτερες καὶ ἀκατάλληλες προβολὲς» ὅπως τὶς ἀποκαλοῦν, ἔχουν πλημμυρίσει τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, σὰν ἕνα τρομακτικὸ καὶ ἀπίστευτο κῦμα ρυπαρότητος καὶ ἀνηθικότητος, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ παρασύρῃ τὰ πάντα. Καθημερινῶς, ἕνας χείμαρρος πάνω ἀπὸ 200.000 ἐγκυκλίων ποὺ προσφέρουν πρὸς πώλησιν αὐτὴν τὴν ρυπαρότητα, τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν δηλητηριώδη μόλυνσιν ψυχῶν καὶ πνευμάτων, ξεχύνεται στὶς πόλεις κωμοπόλεις καὶ τὰ χωριὰ ἀκόμη, διὰ τοῦ Ταχυδρομείου καὶ διὰ χιλιάδων πλανοδίων ἐμπόρων καὶ πλασιέ.

Ἡ Διεύθυνσις Ταχυδρομικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὑπολογίζει ὅτι, ἡ ὠργανωμένη μεταφορὰ πορνογραφημάτων, κατὰ τὸ περασμένο ἔτος, ἔφθασε στὸ ἀπίστευτο καὶ συγκλονιστικὸ ποσόν, ἀξίας αὐτῶν, τοῦ μισοῦ δισεκατομμυρίου δολλαρίων.

Τὰ 3/4 αὐτοῦ τοῦ καταπληκτικοῦ καὶ τρομακτικοῦ ποσοῦ, ὑπολογίζεται ἐπίσης, ὅτι διατίθεται ἀπὸ παιδιὰ τοῦ σχολείου πάσης ἡλικίας, ἀκόμη δὲ καὶ κάτω τῶν 11 χρόνων. Αὐτὰ τὰ παιδιά, δὲν εἶναι δυστυχῶς τ' ἀπροστάτευτα καὶ τὰ στερούμενα κηδεμόνων, παιδιὰ τῶν μεγαλουπόλεων. Ἄπειρα θύματα αὐτῆς τῆς πρωτάκουστης γιὰ τὴν Κοινωνία διαφθορᾶς, ὑπάρχουν μέσα σὲ ἠθικές, καλὲς καὶ τίμιες οἰκογένειες. Οἱ ἀνήθικοι καὶ αἰσχροὶ προμηθευταὶ τοιούτων πορνογραφημάτων, ἔχουν πολιορκήσει τὶς παντὸς εἴδους ἀγορὲς παιδικῶν εἰδῶν. Ὁσοδήποτε καὶ ἂν τὸ παιδὶ προφυλαχθῇ, ἀπὸ τοὺς γονεῖς, συγγενεῖς του καὶ τὸ ὅλον περιβάλλον του, δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς παντὸς εἴδους ἀνήθικους ἐμπόρους ποὺ προσφέρουν τὰ διάφορα αὐτὰ φθοροποιὰ πορνογραφήματα ὡς ἔργα τέχνης καὶ φιλολογίας.

Δὲν πρόκειται γιὰ τὶς προκλητικὲς καὶ ἐρεθιστικὲς εἰκόνες ποὺ μπορεῖ νὰ στολίζουν ἕνα ἡμερολόγιο. Αὐτὲς οἱ φωτογραφίες, κινηματογραφικὲς παραστάσεις καὶ φιλολογικὰ δῆθεν ἔντυπα, ἀποτελοῦν ἕνα θανατηφόρο δηλητήριο γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν. Γυμνὰ κορίτσια καὶ ἄνδρες, μόνοι ἢ σὲ αἰσχρά, προσβλητικά, προκλητικὰ καὶ ἀηδῆ συμπλέγματα ποζάρουν σὲ στάσεις ποὺ παριστάνουν ἀσελγεῖς, ἀκόλαστες καὶ ἀκατανόμαστες πράξεις.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ γυναῖκες εἶναι κοινὲς ἢ πρόστυχα ἐξευτελισμένα καὶ ἀνήθικα μοντέλα, σὲ πολλὲς ὅμως περιπτώσεις παιδιὰ καὶ κορίτσια ἀνήλικα καλῶν οἰκογενειῶν, ποζάρουν σὲ παρόμοιες σκανδαλιστικὲς, ἀκόλαστες, καὶ ἄσεμνες στάσεις.

Οἱ ἀπεικονιζόμενες αἰσχρὲς σκανδαλιστικὲς καὶ ἐρεθιστικὲς παραστάσεις, προκαλοῦν ἀηδία σὲ ἕναν ὥριμο νέο. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν παρόμοιες εἰκόνες καὶ παραστάσεις πάνω σὲ ἕνα ἀσχημάτιστο ἀκόμη παιδικὸ μυαλό, εἶναι πέρα ἀπὸ κάθε περιγραφή.

Κατὰ τὸ περασμένο ἔτος πάνω ἀπὸ 50.000 γονεῖς καὶ κηδεμόνες ἔγραψαν ἐπιστολὲς καὶ ὑπομνήματα παραπόνων πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Συγκοινωνιῶν, πρὸς τοὺς Γερουσιαστὰς καὶ Βουλευτάς των, ἐκφράζοντες τὴ θλῖψι, τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀγανάκτησί τους.

Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐπιστολὲς σπαράσσουν καὶ ραγίζουν τὶς καρδιὲς καὶ εἶναι ἄξιες μεγάλης προσοχῆς, διότι ἐκφράζουν τὸ βαθὺ πόνο ἀπ' τὸν ὁποῖον κατέχονται οἱ γράφοντες, γιὰ τὴν ἀπειλὴ καὶ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα ποὺ διαβλέπουν μ' αὐτὴν τὴν καθημερινῶς αὐξανομένην κυκλοφορίαν τῶν παντὸς εἴδους αἰσχρῶν καὶ λίαν ἐπιβλαβῶν πορνογραφημάτων.

Μιὰ μητέρα ἀπὸ τὸ Κάνσας γράφει :

«'Εσωκλείστως θὰ βρῆτε ἄσεμνες, αἰσχρὲς καὶ ἀνήθικες φωτογραφίες καὶ » εἰκόνες, μὲ παραστάσεις ἀσελγῶν, σκανδαλιστικῶν καὶ ἐρεθιστικῶν σεξουαλικῶν » πράξεων, ποὺ ἐστάλησαν στὸν 14ετῆ γυιό μου ἀπὸ ἕνα ἔτος καὶ ἐντεῦθεν. Σκε- » φθῆτε τὸ κακὸ ποὺ μποροῦσαν νὰ ἔχουν κάμει, ἂν τὶς ἔπαιρνε, καὶ πόσα ἄλλα » ἀθῷα ἀνήλικα ἀγόρια καὶ κορίτσια μποροῦσαν νὰ ἔχουν διαφθαρῆ ψυχικῶς καὶ » πνευματικῶς, ἀπ' αὐτὰ δηλ. μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ τὶς κυκλοφοροῦσε ὁ γυιός » μου. Δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε κάτι νὰ σταματήσῃ ἡ κυκλοφορία αὐτῶν τῶν ἀσέ- » μνων εἰκόνων καὶ ἐντύπων ποὺ μολύνουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν » μας;».

Μιὰ ἄλλη ἀπὸ τὴ Γεωργία, γράφει ἐπίσης : «Σᾶς στέλνω μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ » τὰ αἰσχρὰ ἄσεμνα καὶ ἀνήθικα φιλολογικὰ ἔντυπα ποὺ ὁ 15ετὴς γυιός μου πῆρε » ταχυδρομικῶς. Οὐδεμίαν παραγγελίαν εἶχε δώσει. Ξεύρω ὅτι ὑπάρχει μεγάλη ἀνη- » θικότης, αἰσχρότης καὶ κακοήθεια, ξέρω ὅτι ὑπάρχει μεγάλη σαπίλα γύρω μας, » ἀλλὰ θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ μὴ εἰσχωρήσουν μέσα στὸ σπίτι μου».

Μιὰ ἄλλη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Πενσυλβάνια ἀναφέρει: «Σὰν κι' αὐτὲς τὶς αἰ- » σχρὲς καὶ ἄσεμνες εἰκόνες ἀποστέλλονται μία-δύο κάθε ἑβδομάδα στὸ μικρότερο » γυιό μου».

Σὲ μίαν ἀναφορά του ὁ Ester Kefauver, ὅταν ἦτο Πρόεδρος μιᾶς Γερουσιαστικῆς 'Επιτροπῆς 'Ερεύνης ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πορνογραφίας, ἀνέφερε τὰ ἑξῆς : «Ὁ ὄγκος τῶν κυκλοφορούντων παντὸς εἴδους πορνογραφημάτων καὶ ἀσέ- » μνων εἰκόνων, ἔχει φθάσει σὲ τρομακτικὰ καὶ λίαν συγκλονιστικὰ ὕψη, ὥστε νὰ » προκαλῇ κατάπληξι καὶ τρόμο ὅταν διαλογιζόμεθα τὶς φοβερὲς συνέπειες ποὺ » ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ πάνω στὴν παιδικὴ μᾶζα. Τὸ ὑλικὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ θανατηφόρο » μόλυνσι τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τῆς νεολαίας».

Καὶ ὁ J. Edgar Hoover Διευθυντὴς τῆς 'Ομοσπονδιακῆς 'Αστυνομίας τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν (F.B.I.) ἀνέφερε ὅτι : «'Η δραστηριότης ποὺ ὅλοι αὐτοὶ οἱ « αἰσχροὶ ἔμποροι καὶ ἐπιχειρηματίαι, ἀναπτύσσουν ἐλεύθερα, εἶναι ἐθνικῶς ἀπαρά- » δεκτος.

«Τὸ παιδί σας λίαν εὔκολα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα θύματά » των».

Σεξουαλικὰ ἐγκλήματα καὶ σεξουαλικὲς διαστροφὲς μεταξὺ τῶν ἀνηλίκων, παρουσιάζουν μίαν ἐπικίνδυνο καὶ ἀνησυχητικὴ αὔξησι, καὶ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ 'Αρχές.

Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικὲς τοῦ F.B.I. παιδιὰ 18 καὶ 19 ἐτῶν διαπράττουν σήμερα τὰ περισσότερα ἀδικήματα ἀποπλανήσεων καὶ βιασμοῦ, παρὰ οἱ ἐνήλικοι ἄνδρες πάσης ἡλικίας. Τὸ ποσοστὸν τῶν δραστῶν τοιούτων ἀδικημάτων, ποὺ ἔχουν ἡλικία κάτω τῶν 20 χρόνων, ἔχει αὐξηθῆ καταπληκτικὰ ἀπὸ τὸ 1940 καὶ ἐντεῦθεν. Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα ἐπίσης, παρουσιάζουν μία σημαντικὴ αὔξησι καὶ πάλιν· τὸ $^1/_2$ δὲ τῶν προσβαλλομένων ἀπὸ τοιαῦτα νοσήματα συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν ἐπὸ 13-19 χρόνων, πρᾶγμα ποὺ κανεὶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια.

'Εκατοντάδες 'Ανωτάτων 'Αξιωματικῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς 'Υπαίθρου, ἔχουν ξαναφέρει τὴν ἁρμοδία 'Επιτροπὴ 'Ερεύνης τῆς Γερουσίας περὶ τῆς φθοροποιοῦ ἐπιδράσεως τῶν πορνογραφημάτων καὶ τῶν ἀσέμνων εἰκόνων καὶ περὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν μὲ τὰ διαπραττόμενα διάφορα ἐγκλήματα.

'Ιδοὺ μερικὲς τυπικὲς ἀναφορές.

Μία τοιαύτη ἀπὸ τὴν Μασαχουσέτη λέγει: «'Ανῆλιξ 17 χρόνων »ἐβίασε 16έτιδα κόρην. Κατὰ τὴν ἔρευναν ποὺ ἐνηρ»γήθη στὸ δωμάτιό του εὑρέθησαν κάτω ἀπὸ τὸ »στρῶμα του 50 ἄσεμνες καὶ αἰσχρὲς πορνογραφικὲς »εἰκόνες».

Μιὰ ἄλλη ἀναφορὰ ἀπὸ τὸ Κολοράδο ἀναφέρει. «Σπουδαστὴς ποὺ »ἐβίασε δυὸ ἀνήλικα κορίτσια, εὑρέθη νὰ ἔχῃ κρυμ»μένα μέσα στὸ αὐτοκίνητό του πορνογραφικὰ ἔν»τυπα καὶ ἄσεμνες εἰκόνες».

'Ετέρα τοιαύτη ἀπὸ τὴν Πενσυλβάνια ἀναφέρει ἐπίσης: «Τὰ πορνογρα»φικὰ φιλολογικὰ ἔντυπα, αἱ ἄσεμνες καὶ αἰσχρὲς »φωτογραφίες διεγείρουν καὶ ἐρεθίζουν τὰ νεαρὰ »καὶ μὴ ὥριμα παιδιὰ τὰ ὁποῖα ὀργανώνουν ἀκολού»θως συμμορίες καὶ διαπράττουν βιασμοὺς καὶ ἀσέλ»γειες σὲ ἀνήλικα κορίτσια καὶ ἀγόρια».

Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, ποὺ ἡ κυκλοφορία ἀκολάστων πορνογραφικῶν φιλολογικῶν ἐντύπων, ἀσέμνων εἰκόνων καὶ παραστάσεων, ἔφτασε σὲ λίαν ἀπειλητικὰ καὶ ἀνησυχητικὰ ὕψη, ἔχουν ἀναπτυχθῆ καὶ ἀνθίζουν ἄνω ἀπὸ 1000 αἰσχρὲς καὶ ἀνήθικες τέτοιες βιομηχανίες, ποὺ κατασκευάζουν καὶ κυκλοφοροῦν τὰ ἄσεμνα, αἰσχρά, ἀκόλαστα καὶ δηλητηριώδη προϊόντα των, μὲ πλήρη περιφρόνησι τῶν νόμων τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἠθικῆς.

Αὐτὲς οἱ βιομηχανίες ἔχουν ἐξαπολύσει μιὰ ὀλέθρια ἐπικίνδυνη καὶ λίαν καταστρεπτικὴ ἐπιδρομή, γιὰ τὸ 'Αμερικανικὸ Σχολεῖο, καὶ τὴν 'Αμερικανικὴ Οἰκογένεια. Οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀσυνείδητους καὶ πεπωρομένους πορνογράφους ἔχουν καταφύγει στὸ Λὸς 'Αντζελες καὶ στὴ Νέα 'Υόρκη, ὅπου ὑπάρχει σχεδὸν ἀπόλυτος ἀτιμωρησία καὶ πλήρης ἀσυδοσία γιὰ παρόμοια ἀδικήματα, ἐκτυπώσεως καὶ κυκλοφορίας δηλ. ἀκολάστων καὶ ἀσέμνων ἐντύπων καὶ φωτογραφιῶν, λόγῳ τῶν λίαν προοδευτικῶν ἀντιλήψεων ποὺ ἐπικρατοῦν ἐκεῖ μεταξὺ τῶν δικαστῶν, ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀδικήματος, δηλ. τὸ τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ «ἄσεμνα ἔντυπα καὶ εἰκόνες». Οἱ ἐπιβαλλόμενες ἐκεῖ ποινὲς εἶναι συνηθέστατα πρόστιμα ἀπὸ 50—200 δολλάρια.

Μὲ πλήρη ὅθεν ἀσυδοσία, ἀτιμωρησία καὶ περιφρόνησι τοῦ Νόμου καὶ τῶν Δικαστηρίων, ἀπὸ τὰ φθοροποιὰ ἄντρα τους, οἱ προμηθευταὶ τοιούτων δηλητηριωδῶν προϊόντων, ἔχουν διοργανώσει τὴν πιὸ τρομακτικὴ ἐκστρατεία διαφημίσεως, κυκλοφορίας καὶ πωλήσεως τῶν εἰδῶν των, πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ παρουσιάσθη ποτὲ στὴν 'Αμερικανικὴ ἱστορία.

Τὸ περασμένο ἔτος ἐταχυδρομήθησαν περισσότερες ἀπὸ 50 ἑκατομμύρια ἐγκύκλιοι πωλήσεως τοιούτων εἰδῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ διὰ τοῦ Ταχυδρομείου πρώτης κατηγορίας, ποὺ δὲν γίνεται οὐδεὶς ταχυδρομικὸς ἔλεγχος.

Αὐταὶ αἱ ἐγκύκλιοι προσφέρουν τὰ ἐμπορεύματά των ἐλεύθερα, προκλητικὰ καὶ μὲ πλήρη περιφρόνησι πρὸς πᾶσαν ἠθικήν.

«'Εχετε ἀπόλυτο καὶ ἀναφαίρετο δικαίωμα» λέγει μιὰ τέτοια ἐγκύκλιος, «ν' ἀπολαύσητε καὶ νὰ χαρῆτε τὴν τέχνη »τοῦ 20οῦ αἰῶνος, χωρὶς ἐμπόδια, φραγμοὺς καὶ πε»ριορισμοὺς χωρὶς σεμνοτυφικὲς λογοκρισίες, ποὺ »σᾶς ἀρνοῦνται τὸ προνόμιον αὐτό». *(Συνεχίζεται)*

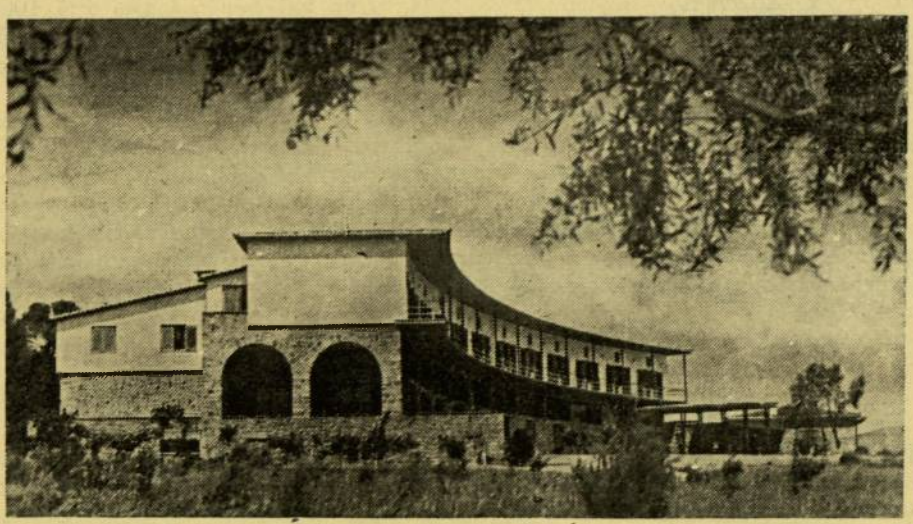
Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΣΤΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

— ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Π. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ**

Ὀλίγα χιλιόμετρα ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, ἐκεῖ κοντὰ στὰ Νέα Λιόσια καὶ μέσα στὸ κτῆμα τοῦ Πύργου Βασιλίσσης εὑρίσκεται κτισμένη ἐπάνω εἰς ἕνα γραφικὸ λόφον ἡ Ἐθνικὴ Ἑστία τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος. Μέσα εἰς τὸ εἰδυλλιακὸν αὐτὸ περιβάλλον εἴχαμε τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενηθοῦμε ἐπὶ 20 ἡμέρες ἀπὸ 2-22 Μαρτίου, 80 Ἀξιωματικοὶ Χωροφυλακῆς—Μοίραρχοι, Ὑπομοίραρχοι, Ἀνθυπασπισταὶ καὶ 10 Ἀξιωματικοὶ—Ἀστυνόμοι καὶ Ὑπαστυνόμοι—τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Αἱ εἴκοσι αὐταὶ ἡμέραι θὰ μᾶς μείνουν γιὰ πάντα ἀλησμόνητοι καὶ νοσταλγικαί. Ἐκεῖ μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ αἰσθανθοῦμε μιὰ ἀνάτασιν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν καὶ νὰ γνωρίσωμε ἀπὸ κοντὰ τὸ θεσπέσιον ἔργον, τὸ ὁποῖον συντελεῖται ἀπὸ τοὺς σεπτοὺς Βασιλεῖς μας καὶ ἀπὸ τοὺς ἀξίους συνεργάτας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος, οἵτινες ἀνιδιοτελῶς καὶ μὲ μόνην τὴν θέρμην τῆς δημιουργίας τοῦ πολιτισμοῦ ἐργάζονται μὲ μεγάλην ἀγάπην διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἱδρύματος. Ἀλλὰ ἂς ἰδοῦμε τί εἶναι τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα καὶ ποῖον τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεώς του.

Τὴν ἰδέαν τῆς δημιουργίας τοῦ Ἐθνικοῦ Βασιλικοῦ Ἱδρύματος τὴν συνέλαβε τὸ πρῶτον ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ὅταν εὑρίσκετο κατὰ τὴν κατοχὴν εἰς Αἴγυπτον

Ἡ Ἐθνικὴ Ἑστία τοῦ Βασιλικοῦ Ἱδρύματος, παρὰ τῷ Πύργῳ Βασιλίσης Ἀμαλίας.

τὸ 1946, ὅτε ἦτο τότε Διάδοχος καὶ ἄρχισε νὰ μελετᾷ μαζὶ μὲ τοὺς ἀξίους συνεργάτας του τὸν τρόπον λειτουργίας του. Κατὰ τὸ ἔτος 1947 τὸ Βασιλικὸν Ἐθνικὸν Ἵδρυμα ἦτο πλέον πραγματικότης καὶ ἤρχισε λειτουργοῦν. Σκοπὸς τοῦ Ἱδρύματος εἶναι ἡ ἐξύψωσις τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ βιωτικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τομεῖς δράσεως τοῦ Ἱδρύματος εἶναι: 1) Γεωργικὸς Τομεύς, 2) Δασικὸς Τομεύς, 3) Τεχνικὸς Τομεύς, 4) Τεχνικαὶ Σχολαὶ Λέρου, 5)

Πλοῖον «Μαχητής», 6) Οἰκοκυρικαὶ Σχολαί, 7) Τεχνικαὶ Σχολαί, 8) Τομεῖς Παρακολουθήσεως Ἀποφοίτων Σχολῶν, 9) Τομεῖς Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ, 10) Μορφωτικοὶ Τομεῖς, 11) Ἐθνικὴ Ἑστία, 12) Ἐθνικὸν Ἐκπαιδευτήριον Ἀναβρύτων, 13) Καλλιτεχνικοὶ Τομεῖς, 14) Ἀγροτολέσχαι, 15) Ἐθελονταὶ Κοινωφελῶν ἔργων, 16) Γραφεῖον Μελετῶν, 17) Τουριστικοὶ Τομεῖς, 18) Σταθμοὶ Πρώτων Κοινωνικῶν Βοηθειῶν, 19) Γραφεῖον Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, 20) Συνεργασία μὲ τοὺς Ἕλληνας Σπουδαστάς, 21) Τομεῖς Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς καὶ 22) Ἀνώτατον Φροντιστήριον Κοινωνικῆς Προνοίας. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω τομέων ἐνεργείας τὸ Βασιλικὸν Ἐθνικὸν Ἵδρυμα ἔστρεψε τὴν προσοχήν του ἀπὸ τοῦ 1951 πρὸς τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας τῆς ὑπαίθρου μὲ τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἐξύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ τῆς ὑπαίθρου. Οὕτω, εἰς τὸ νέον τοῦτο κεφάλαιον προσετέθησαν οἱ ἑξῆς τομεῖς δράσεως τοῦ Ἱδρύματος: 1) Πρόγραμμα δανεισμοῦ, 2) Ἀγωγὴ τοῦ Δημότου, 3) Διαχείρισις Εἰσφορῶν, 4) Βασιλικαὶ Βραβεύσεις, 5) Ξενοδοχεῖον τοῦ Χωριοῦ, 6) Δημιουργία Πνευματικῆς Ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Ἐπαρχία, 7) Κινηματογραφικὸν Πρόγραμμα. Θὰ ἀπαιτεῖτο νὰ γραφοῦν τόμοι ὁλόκληροι διὰ νὰ ἀριθμηθοῦν αἱ ἐπιτεύξεις τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος αἱ ὁποῖαι ἐπραγματοποιήθησαν μὲ οἰκονομικοὺς πόρους ἐξ ἐθελοντικῶν εἰσφορῶν, δωρεῶν ἰδιωτῶν καὶ κληροδοτημάτων, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐπιβάρυνσιν τοῦ Δημοσίου Προϋπολογισμοῦ. Θὰ σταθοῦμε ὅμως στὴν Ἐθνικὴ Ἑστία, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσαμε τόσον καλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φιλοξενίας μας.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἑστία ἱδρύθη τὸ 1951 καὶ ἐπὶ 3 ἔτη ἐλειτούργησε εἰς Ἀχίλλειο τῆς Κερκύρας, ἔπειτα ἐγκατεστάθη εἰς τὸν Πύργον τῆς Βασιλίσσης. Τὸ ἵδρυμα τοῦτο ἔχει σκοπὸν τὴν ἐξύψωσιν τῆς προσωπικότητος, τῆς ἡγετικῆς ἂς εἰποῦμε τάξεως, ἡ ὁποία διευθύνει τὰς Κοινότητας τῆς ὑπαίθρου, δηλαδὴ τοῦ Διδασκάλου, τοῦ Ἱερέως, τοῦ Ἀστυνόμου, τῶν Κοινοτικῶν ἀρχόντων, Προέδρων καὶ Γραμματέων καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος τούτων εἰς τὸν κύκλον τῶν ζητημάτων τοῦ χωριοῦ. Διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἡ Ἐθνικὴ Ἑστία προσκαλεῖ ἐκάστοτε τοὺς ἀνωτέρους κοινωνικοὺς λειτουργοὺς εἰς τὸ ἵδρυμά της ὡς φιλοξενουμένους, ὅπου δι' ὁμιλιῶν ἐπὶ πλήθους θεμάτων μὲ ἐπιλέκτους ὁμιλητὰς καὶ διὰ συζητήσεων μελετᾶται ἡ κοινωνικὴ ἀνάπτυξις τῆς ἐπαρχίας.

Ἀναφέρομεν τὰς κυριωτέρας ὁμιλίας αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς μας εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἑστίαν κατὰ χρονολογικὴν σειράν.

1) Ἀστυν. Δ/ντὴς Α' κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης «Περὶ Σοβιετικῆς Εἰρήνης».

2) Ὑποπτέραρχος ἐ.ἀ. κ. Χαρ. Ποταμιάνος «Περὶ τουρισμοῦ».

3) Ἰατρὸς κ. Θ. Σκούρας «Περὶ εὐγονισμοῦ».

4) Δημοσιογράφος Δ. Χριστοφίδης «Κύπρος, νῆσος ἐλευθέρα».

5) Ἐκπαιδευτικὸς κ. Γεώργιος Σαββόπουλος «Ἤθη καὶ ἔθιμα».

6) Δ/ντὴς Ἐθνικῆς Ἑστίας κ. Νικ. Χουρδάκης «Ἀνθρώπιναι σχέσεις».

7) Δ/ντὴς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. Ε. Φωτιάδης «Μεγάλη Ἰδέα τοῦ Γένους».

8) Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Π. Κανελλόπουλος «Ἀγωγὴ τοῦ Πολίτου».

9) Ἀντιστράτηγος ἐ.ἀ. κ. Φ. Μεσσηνόπουλος «Ἡ πρόοδος τοῦ Χωριοῦ».

10) κ. Πέτρος Πόγγης «Οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις τοῦ χωριοῦ».

11) Κα Α. Ποταμιάνου «Προβλήματα ἀνθρωπίνων σχέσεων».

12) Ἀρχηγὸς Χωρ/κῆς κ. Κ. Μακρυνιώτης «Ἐλευθέρα συζήτησις ἐπὶ ὑπηρεσιακῶν θεμάτων».

13) Δημοσιογράφος κ. Γρ. Δάφνης «Ἀτλαντικὴ Συμμαχία».

Ἐκτὸς τῶν ὁμιλιῶν ἡ Ἐθνικὴ Ἑστία ὠργάνωσε καὶ ἐκδρομὰς καὶ οὕτω πα-

ρεσχέθη ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς φιλοξενουμένους νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Σούνιον, τὴν λίμνην τοῦ Μαραθῶνος, τοὺς Βασιλικοὺς τάφους τοῦ Τατοΐου καὶ τοὺς Δελφούς.

Τὴν Ἐθνικὴν Ἑστίαν ἐπεσκέφθη ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Καλαντζῆς Εὐάγγελος ὁ ὁποῖος ὡμίλησε ἐπὶ ὑπηρεσιακῶν θεμάτων.

Τὴν Ἑστίαν ὁμοίως ἐπεσκέφθη ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Α.Υ. Πριγκιπίσσης Σοφίας, ἡ ὁποία ὡμίλησε μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην καὶ συνέστησε νὰ μεταφερθῇ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑστίας καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαρχίας, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ἀνυψώσεως τοῦ κοινωνικοῦ καὶ βιωτικοῦ των ἐπιπέδου.

Κατὰ τὴν 21ην Μαρτίου μὲ τὴν λῆξιν τῆς περιόδου τῆς φιλοξενίας μας, ἐπεδόθησαν παρουσίᾳ τοῦ Γεν. Δ/ντοῦ τοῦ Ἱδρύματος Ἀντιστρατήγου κ. Φ. Μεσσηνοπούλου, τοῦ Γεν. Δ/ντοῦ τῆς Δ/νσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α′ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, τοῦ Ὑπαρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς Ὑποστρατήγου κ. Σταύρου Πετροπούλου, τοῦ Δ/ντοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἑστίας κ. Νικολάου Χουρδάκη, τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β′ Ἀστυν. Δ/νσεως Πειραιῶς κ. Ἰωάννου Δασκαλοπούλου, διπλώματα εἰς τοὺς φιλοξενουμένους τοῦ Ἱδρύματος.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ὡμίλησαν ἐκ μέρους τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος ὁ Ἀντιστράτηγος κ. Μεσσηνόπουλος, ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Α′ κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης καὶ ὁ Ἀστυνόμος Β′ κ. Ἀνδρέας Κωσταρᾶς καὶ ἐκ μέρους τῆς Χωροφυλακῆς ὁ Μοίραρχος κ. Γεώργιος Μακρῆς, οἵτινες ἐξῆρον τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ἑστίας.

Καὶ τώρα ὅπου εὑρισκόμεθα μακρυὰ ἀπὸ τὸ ὡραιότατον περιβάλλον τῆς Ἐθνικῆς Ἑστίας, ὅπου ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας ὡς εἰς Ἐθνικὴν Κολυμβήθραν ἐλαμβάναμε ψυχικόν, πνευματικὸν καὶ σωματικὸν λουτρόν, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσουμε θερμῶς ὅλους τοὺς συνεργάτας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς ἰθύνοντας τοῦτο, Ἀντιστράτηγον καὶ Ὑποπτέραρχον κ. Χαράλαμπον Ποταμιάνον, ὡς καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἐθνικῆς Ἑστίας κ. Νικόλαον Χουρδάκην, οἵτινες δὲν ἐφείσθησαν κόπων καὶ φροντίδων διὰ νὰ μᾶς παράσχουν ὅλα τὰ μέσα διὰ μίαν ἄνετον καὶ εὐχάριστον διαμονήν.

Π. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ

Ἀκράτας.

Πάροδος Αἴγλης 7, στὴ Κυψέλη.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ κωμόπολι τῆς ἐπαρχίας Αἰγιαλείας τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας. Βρίσκεται στὴ περιοχὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγῶν. Εἶναι ἱστορικὰ γνωστή, στὴ θέσι της δὲ «Χάνι τῆς Ἀκράτας» κατεστράφησαν τὰ ὑπολείμματα τῆς Στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη (4.500 περίπου ἄνδρες).

Ἀκροθώων.

Ἀπὸ Ἰαλέμου 17, στὸ Β' Νεκροταφεῖο.

Οἱ Ἀκρόθωοι, κάτοικοι ἀρχαίας πόλεως στὴν ἄκρη τοῦ Ἄθω, ἦσαν σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων.

Ἀκρολαμίας.

Πάροδος Καστοριᾶς 26, στὸ Βοτανικό.

Πρόκειται γιὰ μεσαιωνικὸ φρούριο τῆς Λαμίας, σὲ σχῆμα τετραγώνου, ἐρείπια τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη.

Ἀκροπόλεως.

Ἀπὸ πλατείας Ἀκροπόλεως—Ἀποστόλου Παύλου 1.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὸν Ἱερὸ Βράχο τῆς Ἀκροπόλεως (Στὸ Κεφ. Ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἀναφερθοῦμε ἱστορικὰ στὰ τῆς Ἀκροπόλεως).

Ἄκρωνος.

Ἀπὸ λεωφόρο Ὑμηττοῦ 31, στὸ Παγκράτι.

Ὁ Ἄκρων, γυιὸς τοῦ Ξένωνος ἀπὸ τὸν Ἀκράγαντα, γεννήθηκε τὸ 480 π.Χ. Γιατρὸς τὸ ἐπάγγελμα, ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Τὴν ἐποχὴ τοῦ λοιμοῦ τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὶς γνώσεις του ἔσωσε ἀρκετούς.

Ἀκταίου.

Πάροδος Ἡρακλειδῶν 17, στὰ Ἄνα Πετράλωνα.

Ὁ Ἀκταῖος, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, εἶχε κόρη τὴν Ἄγραυλον ποὺ παντρεύτηκε ὁ Κέκροψ. Ἀπὸ τὸν Ἀκταῖο κι' ἡ χώρα πῆρε τὸ ὄνομα Ἀκταία.

Ἀκτῆς.

Ἀπὸ Κιμώλου 20, στὴ Κυψέλη.

Ἀκτὴ εἶναι ἡ παραθαλασσία ἔκτασις ξηρᾶς. Δὲν εἶναι σταθερὴ καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας τῆς διαβρωτικῆς ἐνεργείας τῶν κυμάτων. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ὄνομα ἀκτὴ εἶχαν διάφορες παράκτιες χῶρες π. Χ. ἀκτὴ Μαγνησίας, Πελοποννήσου, Ἄθωνος κλπ. Γνωστὴ ὅμως κυρίως σὰν Ἀκτὴ ἦτο ἡ ἀργότερα Ἀττικὴ χερσόνησος.

Ἀκτίου.

Πάροδος Πανουργιᾶ 22, στὰ Σεπόλια.

Τὸ Ἄκτιον, ἀκρωτήριο στὴν εἴσοδο τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου τῆς Ἀκαρνανίας, εἶναι γνωστὸ γιὰ τὴ περίφημη θαλασσινὴ σύγκρουσι τοῦ Ἀντωνίου καὶ Ὀκταβίου στοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους, ἡ ὁποία ἔγινε στὶς 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 31 π.Χ. καὶ στὴν ὁποία ἀναδείχθηκε νικητὴς ὁ Ὀκτάβιος. Στὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας, τὸ Ἄκτιο ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ στρατηγικώτερα σημεῖα, γι' αὐτὸ κι' οἱ Τοῦρκοι πολέμησαν γιὰ τὴ διατήρησί του. Σήμερα τὸ Ἄκτιο λέγεται Πούντα, ὀνομασία τὴν ὁποίαν ἔδωσαν οἱ Ἐνετοί. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸ γιὰ τὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ποὺ βρίσκεται σ' αὐτό.

Ἀλαμάνας.

Πάροδος Παλαμιδίου 44, στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος.

Πρόκειται γιὰ τὸ ποταμὸ Σπερχειό. Ἡ Ἀλαμάνα εἶναι ἀρκετὰ γνωστὴ στὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας γιὰ τὴ μάχη ποὺ ἔγινε σ' αὐτή.

Ἐκεῖ οἱ δυνάμεις τοῦ Κιοσσὲ Μεχμὲτ καὶ Ὀμὲρ Βρυώνη καθὼς καὶ οἱ Ἑλληνικὲς μὲ τοὺς Ἀθανάσιον Διάκον—Δυοβουνιώτη καὶ Πανουργιᾶν, ἦλθαν σὲ σύγκρουσι. Ἡ γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας ποὺ κατείχετο ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιο Διάκο ἐγκαταλείπεται. Ὁ Καλύβας καὶ ὁ Μπακογιάννης μὲ 10 παλληκάρια κλεισμένοι στὸ Χάνι τῆς Ἀλαμάνας μάχονται παλληκαρίσια. Ὁ Διάκος μάχεται στὸ ρίζωμα τῆς Δαμάστας. Οἱ ἄνδρες σκοτώνονται. Μένει μόνος μὲ 48 συντρόφους. Μένει ἐκεῖ σὰν ἄλλος Λεωνίδας. Ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα. Προσπαθεῖ νὰ ὀχυρωθῇ στὸ Μετόχι τῆς Μονῆς Δαμάστας, ἀλλὰ πληγωμένος κυκλώνεται ἀπὸ τοὺς Τουρκαλβανούς. Μάχεται αἱμόφυρτος. Ὁ Καλύβας καὶ ὁ Μπακογιάννης μὲ γυμνὰ τὰ ξίφη των τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν Διάκο. Δὲν προφθάνουν ὅμως γιατὶ σκοτώνονται. Ὁ Διάκος συλλαμβάνεται καὶ καίγεται ζωντανός.

Ἡ μάχη τῆς Ἀλαμάνας εἶναι μία ἀπὸ τὶς λαμπρότερες χρυσὲς σελίδες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ Διάκος, ἔγινε τὸ σύμβολο τῆς αὐτοθυσίας στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδος.

Ἀλάστορος.

Πάροδος Μομφεράτου 117, στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Ὁ Ἀλάστωρ, κατὰ τὴ μυθολογία, εἶναι ὁ κακὸς δαίμων ποὺ ὁδηγεῖ στὸν ὄλεθρο.

Ἀλβανίας.

Ἀπὸ Ἀνδριανουπόλεως 22, στὸ Κολωνό.

(Βλέπε Β. Ἠπείρου).

(Συνεχίζεται)

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὅπως τὰ γνωμικὰ καὶ οἱ γνῶμες, ἔτσι καὶ τὰ γνωμικὰ τραγούδια περιέχουν ἀλήθειες βγαλμένες ἀπὸ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν βαθειὰ παρατήρηση τοῦ ὑπαρκτοῦ. Ἡ διαφορὰ ἔγκειται ἐδῶ στὸ ὅτι τὰ γνωμικὰ τραγούδια δὲν περιορίζονται μόνον στὴ διατύπωση μιᾶς γνώμης, ἀλλὰ δίνουν μεταφορικὲς εἰκόνες μὲ τὴν ποίηση τοῦ λόγου. Δίνουν, μὲ ἄλλους λόγους, τὴν κατασταλαγμένη θυμοσοφία τοῦ λαοῦ ἐν συσχετισμῷ μὲ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ περιβάλοντος καὶ σὲ ἀντιπαραβολὴ μὲ τὸ στοιχεῖο ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἀπορρίπτεται ὡς ἐσφαλμένο. Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς λ.χ. εἶναι σφᾶλμα ἐὰν λαμβάνεται ὅπως θέλει νὰ παρουσιάζεται καὶ δὲν ἐξιδανικεύεται μὲ τὴν αἰσιόδοξη πλευρά. Ἔπειτα, ὁ θάνατος, σὰν στοιχεῖο ἀναπόφευκτο, θὰ εἶναι σφᾶλμα ἐπίσης ἐὰν ἀφίνεται νὰ κυριαρχῇ στὸ ἀνθρώπινο αἴσθημα καὶ δὲν ἀντιμετωπίζεται ὡς ἡ μορφὴ ποὺ παρασύρει ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Συνεπῶς πρέπει νὰ ὑψωθῇ κάποιος φραγμὸς ἀνάμεσα στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη, ἀνάμεσα στὸ κακὸ καὶ στὸ καλό, στὸ ἠθικὸ καὶ τὸ ἀνήθικο, καὶ νὰ λαμβάνεται τὸ κάθε τὶ ξεχωριστά. Αὐτὸ τουλάχιστον ἔχει κατασταλάξη στὰ γνωμικὰ τραγούδια καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ὑπεράπαν τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς κατὰ τὴν λαϊκὴ—καὶ τόσο ἀληθινὴ—θυμοσοφία.

Στὰ λίγα δείγματα γνωμικῶν τραγουδιῶν ποὺ θὰ παραθέσουμε θὰ δοῦμε πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀλήθειες τῆς ζωῆς. Εἰδικὰ στὸ τραγούδι τοῦ «Ντουνιᾶ» θὰ δοῦμε ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι κάποιο ὄνειρο σύντομο, ποὺ χάνεται πρὶν καλὰ-καλὰ μορφοποιηθῇ σὲ οὐσία. Ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ «Ντουνιᾶ», ἤτοι τοῦ ἀνθρώπινου γένους, παραλληλίζεται ἐδῶ μὲ τὴν αἰωνιότητα τῶν φυσικῶν στοιχείων καὶ μακαρίζονται τὰ ὅσα δὲν ὑπόκεινται στὸν φυσικὸ νόμο τῆς φθορᾶς.

Χαρῆτε νιοὶ τὶς ὄμορφες καὶ νιὲς τὰ παλληκάρια,
καὶ σεῖς οἱ χαμογέροντες, χαρῆτε τὰ παιδιά σας.
Σὰν τόνειρο ποὺ εἶδα χτές, κοντὰ νὰ ξημερώσῃ
ἔτσι εἶναι τοῦτος ὁ ντουνιᾶς, ὁ ψεύτικος ὁ κόσμος:
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο πούμαστε ἄλλοι τὸν εἶχαν πρῶτα,
σ' ἐμᾶς τὸν παραδώσανε κι' ἄλλοι τὸν καρτεροῦνε.
Καλότυχα εἶναι τὰ βουνά, ποτέ τους δὲ γερνᾶνε,
τὸ καλοκαίρι πράσινα καὶ τὸ χειμῶνα χιόνι,

καὶ καρτεροῦν τὴν ἄνοιξη, τ' ὄμορφο καλοκαίρι,
νὰ μπουμπουκιάσουν τὰ κλαριὰ ν' ἀνοίξουνε τὰ δέντρα,
νὰ βγοῦν οἱ στάνες στὰ βουνά, νὰ βγοῦν κι' οἱ βλαχοποῦλες,
νὰ βγοῦν καὶ τὰ βλαχόπουλα λαλῶντας τὶς φλογέρες.

Ἄλλο γνωμικὸ τραγούδι ἐκθειάζει τὸ πουγγὶ καὶ τὸ σπαθὶ—μεταφορικὰ τὴ δύναμη καὶ τὸ χρῆμα—τοῦ αἰώνιου ἀνθρώπου. Τὸ βρίσκουμε στὴ Ζάκυνθο καὶ στὴν Κεφαλληνία καὶ παρουσιάζει ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τοπική του διάλλεκτο :

Οὔλον τὸν κόσμο γύρισα, πονόντε καὶ λεβάντε,
νὰ βρῶ ἕνα φίλο μπιστικὸ σὰν καὶ τὸν ἀπατό μου(1).
Δὲν ηὗρα φίλο μπιστικό, μηδ' ἀδερφὸ καλλιάν του (2),
σὰν τὸ σπαθάκι μ' ἀδερφό, σὰν τὸ πουγγί μου φίλο.

Κι' ὅπου καβγᾶς καὶ πόλεμος, πολέμα σὺ σπαθί μου,
κι' ὅπου'ναι γάμος καὶ χαρά, ψόδιαζε σὺ πουγγί μου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ὁμορφιὲς καὶ οἱ χάρες συγκρούονται στὰ γνωμικὰ τραγούδια μὲ τὸν τρόπο τους. Στὸ παρακάτω τραγούδι ἔχει πρωτεύοντα θέση τὸ τριαντάφυλλο, τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων τοῦ νοελληνικοῦ λαοῦ :

Ὁ δυόσμος κι' ὁ βασιλικὸς καὶ τ' ἄσπρο καρυοφύλλι,
αὐτὰ τὰ τρία μάλλωναν τὸ πιὸ μυρίζει κάλλιο.
Πετειέται τὸ τριαντάφυλλο, τὸ μοσκομυρουδᾶτο :
«Σωπᾶστε, βρωμολούλουδα καὶ σεῖς βρωμοβοτάνια,
»τί, ἐγὼ εἶμαι τὸ τριαντάφυλλο τῆς ἄνοιξης στολίδι,
» ποὺ τὸ χειμῶνα κρύβομαι στῆς ἀγκαθιᾶς τὴ ρίζα,
» τὸ Μάη τὸ μῆνα φαίνομαι σὲ νιοῦ γαμπροῦ κεφάλι,
» σὲ παντρεμένης γόνατα, στοῦ κοριτσιοῦ τὸν κόρφο,
» στῆς χήρας τὸ προσκέφαλο βραδιάζω ξημερώνω».

Νὰ ὅμως καὶ ἡ λαϊκὴ φιλοσοφία τῆς ζωῆς δοσμένη μὲ γνωμικοὺς στίχους στὰ δύο ἄσματα ποὺ ἀκολουθοῦν :

Α'

Χαρῆτε νιοί, χαρῆτε νιές, κ' ἡ μέρα ὁλοβραδιάζει
κι' ὁ Χάρος τὶς ἡμέρες μας μιὰ-μιὰ τὶς λογαριάζει.
Τραύα τὸν Χάρο κι' ἂς πάῃ,
μαύρη γῆς θὲ νὰ μᾶς φάῃ.
Δὲν ἔχει ὁ Χάρος διάκριση, δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη,
παίρνει παιδιὰ ἀπ' τὸ βυζί, γερόντους δὲν ἀφίνει.
Ἂς χορέψουμε, γιατί,
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Χαρῆτε νιοί, χαρῆτε νιές, τὰ δροσερά σας νειάτα,
γιατὶ θὲ νἄρθῃ ἕνας καιρός, νὰ τὰ πλακώσῃ ἡ πλάκα.
Ἂς χορέψουμε, κι' ἂς πάῃ,
τούτη ἡ γῆς θὲ νὰ μᾶς φάῃ.

Χαρῆτε νιοί, χαρῆτε νιές, τοῦ χρόνου ποιὸς θὰ ζήσῃ;
κι' ὁ Χάρος ἔχει ἀπόφαση, ψυχὴ νὰ μὴν ἀφίσῃ.
Ἄϊντε δῶστε της νὰ πάρῃ,
δῶστε της μὲ τὸ ποδάρι...

1) ἀ π α τ ό μ ο υ, τὸν ἑαυτόν μου.
2) κ α λ λ ι ά ν τ ο υ, καλλίτερο.

Β΄

Τοῦτ' ἡ γῆς, κυρὰ Γιώργαινα,
τοῦτ' ἡ γῆς ποὺ τὴν πατοῦμε,
ὅλοι μέσα θὰ νὰ μποῦμε,
τοῦτ' ἡ γῆς μὲ τὰ χορτάρια,
τρώγει νιὲς καὶ παλληκάρια.
Τοῦτ' ἡ γῆς, κυρὰ Γιώργαινα,
τοῦτ' ἡ γῆς μὲ τὰ λουλούδια,
τρώει νιὲς καὶ κοπελούδια·
τοῦτ' ἡ γῆς θὰ φάῃ καὶ σένα,
μὲ τὰ μάτια τὰ γραμμένα...

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ἀνέκαθεν ὁ θάνατος ἀπετέλεσε πλούσιο λαογραφικὸ στοιχεῖο στὴν ὅλη ψυχοδιανοητικὴ ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ τοὺς νεώτερους Ἕλληνες ὁ θάνατος στάθηκε τὸ τέλος μιᾶς καλῆς ἢ κακῆς μοίρας. Εἶναι τοῦτο ἀπαύγασμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ἀφοῦ ὁ θάνατος ἐθεωρεῖτο πάντοτε ὡς τὸ προϊὸν ἐκεῖνο ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν αἰώνια πάλη τοῦ καλοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ ἀντιστρόφως.

Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἐξιδανίκευσαν τὸν θάνατο, ὅπως ἔκαμαν καὶ γιὰ τὸ κάθε τί ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν γέννηση καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου γενικά. Ἔδωσε ὁ νεώτερος Ἑλληνικὸς λαὸς στὸν Χάρο τὴν μορφὴ ἀντιπροσώπου, τόσον τοῦ Ἅδου, ὅσο καὶ τοῦ Θανάτου. Ἔτσι τὸν θέλησε ἡ μυθοπλαστικὴ φαντασία του. Παρουσιάζεται ὁ Χάρος ὡς τὸ στοιχεῖο ἐκεῖνο ποὺ ἀποσπᾷ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ κατακυρώθηκαν σ' αὐτόν. Τὶς μεταφέρει ὕστερα στὸ βασίλειό του, ποὺ εἶναι κάπου κάτω ἀπὸ τὴν γῆ....

Ἔτσι ὁρματίστηκε ὁ λαός μας τὸ Χάρο, τὸν Θάνατο, τὸν Ἅδη. Ἔδωσε προσωπικότητα σ' ἐκεῖνον τὸν ἀμετάβλητο φυσικὸ νόμο στὸν ὁποῖον ὑπόκεινται ὅλοι ὅσοι ζοῦν πάνω στὴ γῆ. Στὰ μοιρολόγια—ἐλάχιστα δείγματα ποὺ θὰ παραθέσουμε ἐδῶ—θὰ δοῦμε τὸ συναίσθημα τῆς λύπης καὶ τοῦ σπαραγμοῦ σὲ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ἔκταση. Θὰ δοῦμε τὸν πόνο καὶ τὸν στοχασμὸ σὲ μιὰ τέλεια ἔξαρση, μιὰ ἐξιδανικευμένη μορφὴ τοῦ μεταφυσικοῦ στοιχείου :

Τώρα, οὐρανέ μου, βρόντησε, τώρα, οὐρανέ μου, βρέξε,
ρῆξε στοὺς κάμπους τὴ βροχὴ καὶ στὰ βουνὰ τὸ χιόνι,
στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴ τρία γυαλιὰ φαρμάκι·
τόνα νὰ πίνῃ τὴν αὐγή, τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι,
τὸ τρίτο τὸ πικρότερο στὸ δεῖπνο ὅταν δειπνάει...

*

Ἐγὼ γιὰ τὸ χατήρι σου, τρεῖς βάρδες εἶχα βάλη.
Εἶχα τὸν ἥλιο στὰ βουνά, καὶ τὸν ἀητὸ στοὺς κάμπους,
καὶ τὸ βορρηᾶ τὸ δροσερό, τὸν εἶχα στὰ καράβια.
Μὰ ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε, κι' ὁ ἀητὸς ἀπεκοιμήθη,
καὶ τὸ βορρηᾶ τὸ δροσερὸ τὸν πῆραν τὰ καράβια.
Κι' ἔτσι τοῦ δόθηκε καιρὸς τοῦ Χάρου καὶ σὲ πῆρε.
Ἐμένα τὸ παιδάκι μου μέλι ἐτάϊζέ μας,
τῆς πικροδάφνης τὸ ζουμί, ὕστερα πότισέ μας...

***

Τὰ μοιρολόγια τοῦ λαοῦ μας εἶναι θαυμαστὰ ἀριστουργήματα σπάνιας ἐλεγειογραφίας καί, σὰν αὐτόφυτα προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς εὐαισθησίας, κινοῦν τὸ γενικὸ θαυμασμό. Κανένα ἄλλο εἶδος τοῦ ποιητικοῦ λόγου δὲν προσείλκυσε τόσο τὴν προσοχή μας, ὅσο τὸ στιχουργημένο μοιρολόγι σὰν ἰδέα καὶ ᾄσμα. Στίχοι σὰν

τοὺς πάρα κάτω, τῆς «λυγερῆς στὸν Ἄδη», εἶναι ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα τοῦ ἀνώνυμου λαοῦ, ποὺ ἐξωτερικεύει τὸ σπαραγμὸ μὲ φωτεινὰ διαμάντια ἀπὸ ποικιλοπρόσωπες εἰκόνες :

Καλότυχα εἶναι τὰ βουνά, καλόμοιρ' εἶναι οἱ κάμποι,
ποὺ Χάρο δὲν παντέχουνε, Χάρο δὲν καρτεροῦνε,
τὸ καλοκαίρι πρόβατα καὶ τὸ χειμῶνα χιόνια.

Τρεῖς ἀντρειωμένοι βούλονται νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν Ἄδη.
Ὁ ἕνας νὰ βγῇ τὴν ἄνοιξη κι' ὁ ἄλλος τὸ καλοκαίρι.
κι' ὁ τρίτος τὸ χινόπωρο, ὁπού εἶναι τὰ σταφύλια.
Μιὰ κόρη τοὺς παρακαλεῖ μὲ χέρια σταυρωμένα.
«—Γιὰ πάρτε με, λεβέντες μου, γιὰ τὸν ἀπάνω κόσμο.
«—Δὲν ἠμποροῦμε, λυγερή, δὲν ἠμποροῦμε, κόρη.
«Βροντομαχοῦν τὰ ροῦχα σου κι' ἀστράφτουν τὰ μαλλιά σου.
«Χτυπάει τὸ φελλοκάλιγο[1] καὶ μᾶς ἀκούει ὁ Χάρος.
«—Μὰ γὼ τὰ ροῦχα βγάνω τα καὶ δένω τὰ μαλλιά μου,
«κι' αὐτὰ τὰ φελλοκάλιγα μέσ' τὴ φωτιὰ τὰ ρίχνω.
«Πᾶρτε με ἀντρειωμένοι μου, νὰ βγῶ στὸν πάνω κόσμο,
«νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴ μάννα μου πῶς χλίβεται γιὰ μένα.
«—Κόρη μου, ἐσένα ἡ μάννα σου στὴ ρούγα κουβεντιάζει.
«—Νὰ ἰδῶ καὶ τὸν πατέρα μου πῶς χλίβεται γιὰ μένα.
«—Κόρη μου, κι' ὁ πατέρας σου στὸ καπελειὸ εἶν' καὶ πίνει.
«—Νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὰ ἀδέρφια μου πῶς χλίβονται γιὰ μένα.
«—Κόρη μου, ἐσὲ τ' ἀδέρφια σου ρίχτουνε τὸ λιθάρι.
«—Νὰ ἰδῶ καὶ τὰ ξαδέρφια μου πῶς χλίβονται γιὰ μένα.
«—Κόρη μου, τὰ ξαδέρφια σου μέσ' στὸ χορὸ χορεύουν».
Κι' ἡ κόρη σ' ἀναστέναξε βαθειὰ στὸν κάτω κόσμο,
κι' ἀνάψανε τὰ καπελειὰ κι' ἐκάησαν οἱ ροῦγες,
ἐκάη καὶ τὸ λιθόρεμα, πόρριχναν τὸ λιθάρι,
ἐκάη κι' ἡ δίπλη τοῦ χοροῦ, π' ἐχόρευε ἡ γενιά της.

Σὲ ἄλλο μοιρολόγι ἡ μητέρα τοῦ Χάρου προειδοποιεῖ τοὺς θνητοὺς γιὰ τὸ φοβερὸ παιδί της.

Ποιὸς ἔχει πέτρινη καρδιά, θέλω νὰ μὴ ραΐσῃ
νὰ εἰπῶ τραγούδι χλιβερὸ καὶ παραπονεμένο.
μηδ' ἀπὸ χῆρες τ' ἄκουσα μηδ' ἀπὸ παντρεμένες,
τοῦ Χάρου ἡ μάννα τὄλεγε, τὄσουρνε μοιρολόγι.

«Πόχουν παιδιὰ ἂς τὰ κρύψουνε, κι' ἀδέρφια ἂς τὰ φυλάξουν,
«γυναῖκες τῶν καλῶν ἀντρῶν, νὰ κρύψουνε τοὺς ἄντρες,
«γιατ' ἔχω γιὸ κυνηγητή, γιατ' ἔχω γιὸ κουρσάρο.
«Οὔλο τὶς νύχτες περπατεῖ, καὶ τὶς αὐγὲς κουρσεύει,
«κι' ὁπόβρη τρεῖς παίρνει τοὺς δυό, κι' ὁπόβρη δυὸ τὸν ἕνα,
«κι' ὁπόβρη κι' ἕνα μοναχό, κεῖνον τὸν ξεκληρίζει...».

Μὰ νὰ τον καὶ κατέβαινε στοὺς κάμπους καβαλλάρης.
Μαῦρος ἦταν, μαῦρα φορεῖ, μαῦρο καὶ τ' ἄλογό του·
σέρνει στιλέτα δίκοπα, σπαθιὰ ξεγυμνωμένα,
στιλλέτα τά'χει γιὰ καρδιές, σπαθιὰ γιὰ τὰ κεφάλια.

Πολλὰ μοιρολόγια ἐκφράζουν τὴν ἰδέα, ὅτι ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα ποὺ χύνονται καθημερινὰ στὸν τάφο εἶναι ἐνδεχόμενο ν' ἀναστηθῇ ὁ νεκρὸς καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω. Παρόμοιες δοξασίες εἶναι ἄγνωστες στὸν Ἑλληνικὸ λαό, ἂν καὶ ἀφθονοῦν

1) φελλοκάλιγο, ἐλαφρὸ ὑπόδημα μὲ πάτους ἀπὸ φελλό.

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

.....

Ὁ Μερλερέν, σὰν ἄλλος Γκούλιβερ, βλέπει ὅτι εἶναι πολιορκημένος καὶ φωνάζει: «Γκουαρώ! Πάουλο!... Γρήγορα!!!...».

—«Ὁλάφ, πήγαινε νὰ βρῇς τοὺς ἄλλους!» διατάζει ὁ Ἀλλὲν Ρομπέρ...

Οἱ ἄλλοι εἶναι ὅλοι τῆς Δημοσίας βοηθείας τοῦ Τερνεραί... Ὁ Ὁλὰφ τὸ καταλαβαίνει ἀμέσως... «Αὐτὸ σημαίνει γενικὴ σύγκρουση» σκέπτεται, καθὼς ὁρμᾷ εἰς ἀναζήτησή τους... Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ κεντᾷ τὴν κοιλιά...

Τρέχει, κι' ἀκούγεται συνέχεια ὁ κρότος ἀπὸ τοὺς βώλους ποὺ χει μέσα στὶς τσέπες του... Θἄλεγε κανεὶς πὼς τὰ ἐλαφρὰ κόκκαλά του ἀλληλοσυγκρούονται...

Ἐν τούτοις ὁ Ὁλὰφ εἶναι εὐτυχισμένος, γιατί, χάρη στὴ φασαρία, νοιώθει πὼς εἶναι μέλος μιᾶς ἀληθινῆς οἰκογενείας... Μιᾶς οἰκογενείας ποὺ θορυβεῖ, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐπικράτησή της, ποὺ ἀκούει πίσω του νὰ κτυπᾷ ὑπόκωφα πάνω στὸν Μερλερέν, καὶ σὲ μερικοὺς ἄλλους...

—«Ὁ καυγάς!» σκέφτεται «ὁ μεγάλος καυγάς!»... κι' ἀρχίζει νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του ἐνῷ τρέχει... Καὶ ἡ μάχη ἀνάβει...

Ἡ μάχη τῶν παιδιῶν μαίνεται...

Κτυπιοῦνται σιωπηλά, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα... Δὲν ἀκούγεται παρὰ ὁ πνιγμένος κρότος τῶν κτυπημάτων, οἱ πνικτὲς ἐπιθετικὲς κραυγὲς ἐκείνων ποὺ τὰ δίνουν, καί, καμμιὰ φορά, τὰ «ὤχ!» ἐκείνων ποὺ τὰ δέχονται...

Παρὰ τὸ ἀνακάτεμα, ἕνα εἶδος ἰσορροπίας ἀποκαθίσταται ἀνάμεσα στοὺς ἀντιπάλους... Κτυπιοῦνται ζευγάρια μὲ τὸ ἴδιο ἀνάστημα, μὲ τὸ ἴδιο βάρος... ἤ, κα-

---

στοὺς λαοὺς τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. Τὸ παρακάτω μοιρολόγι, ὅμως, μὲ πλαστικὴ διασκευὴ τῆς ἰδίας τῆς νεκραναστάσεως, ἀποσκοπεῖ νὰ ὑποδείξῃ παραστατικὰ τὴν ἀνάγκη τῆς διακοπῆς τῶν θρήνων ἀπὸ τὴν δύση τοῦ ἡλίου, γιὰ νὰ μποροῦν ἐκεῖνοι ποὺ πενθοῦν νὰ περάσουν ἥσυχη τὴν νύχτα :

Παρακαλῶ σε, μάννα μου, μιὰ χάρη νὰ μοῦ κάνῃς·
ποτέ σου γέρμα τοῦ γηλιοῦ μὴν πιάνῃς μοιρολόγι,
γιατὶ δειπνάει ὁ Χάροντας μὲ τὴν Χαρόντισσά του.
Κρατῶ κερὶ καὶ φέγγω τους, γυαλὶ καὶ τοὺς κερνάω,
κι' ἄκουσα τὴ φωνούλα σου κι' ἐσπάραξε ἡ καρδιά μου,
καὶ μοῦ ραγίστη τὸ γυαλὶ καὶ τὸ κερί μου σβήστη,
καὶ στάζει ἡ στάλα τοῦ κεριοῦ μέσ' στοὺς ἀποθαμένους.
Καίει τῶν νυφάδων τὰ χρυσᾶ, τῶν νιῶνε τὰ στολίδια.
Θυμώνει ὁ Χάρος μὲ τὰ μέ, στὴ μαύρη γῆς μὲ ρίχνει,
τὸ στόμα μ' αἷμα γιόμισε, τ' ἀχίλι μου φαρμάκι.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

λύτερα, δυὸ μικροὶ ἐναντίον ἑνὸς μεγάλου, δυὸ ἀδύνατοι πρὸς ἕνα χονδρό... Κτυποῦν στὰ μοῦτρα ἢ στὸ στομάχι!!!... Καθένας ξέρει, ἐξ ἐνστίκτου, τὸ «ἀσθενὲς σημεῖο» τοῦ ἄλλου... Περίμεναν, καὶ τὰ δυὸ μέρη, τόσο καιρὸ γιὰ νὰ κτυπηθοῦν... περίμεναν, διψασμένα θάλεγε κανείς, αὐτὸν τὸν καυγά...

Ἔχουν χωριστῆ τώρα σὲ δυὸ στρατόπεδα καὶ κτυπιοῦνται ἀλύπητα... Τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιὰ τῆς Δημοσίας Βοηθείας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, καὶ τὰ καταδικασμένα παιδιὰ τῆς Δικαιοσύνης ἀπ' τὴν ἄλλη... τὰ πρῶτα ἔχουν πεταχτῆ μέσα στὴν κοινωνία ἀπὸ ἄγνωστους ἢ ἄκαρδους γονεῖς καὶ ἔφτασαν στὸ Τερνεραὶ χωρὶς νὰ φταίξουν σὲ τίποτε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προστατευθοῦν καὶ νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν... Ἐνῷ τὰ ἄλλα ἔχουν καταδικαστῆ ἀπ' τὴ Δικαιοσύνη γιὰ λογιῶν-λογιῶν ἀδικήματα ποὺ διέπραξαν, καὶ τάστειλαν ἐδῶ γιὰ νὰ «ἐκτίσουν τὴν ποινή τους...».

Αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα ποὺ συμπλέκονται ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα... Κι' ἔχουν καὶ τὰ δυὸ κάποιους ἄλλους, βαθύτερους λόγους διὰ νὰ κτυπιοῦνται... θέλουν νὰ ξελαφρώσουν ἀπὸ κάποιο βάρος, νὰ ἐκδικηθοῦν...

Μέσα στὴ νύχτα, τὰ παιδιὰ τῆς Δημοσίας Βοηθείας, δὲν κτυποῦν ἁπλῶς τοὺς ἀντιπάλους τους... Νομίζουν ὅτι τούτη τὴ στιγμὴ ἔχουν μπροστά τους καὶ κτυποῦν τοὺς ἐπισκέπτες τῆς Κυριακῆς, τὶς πολυάριθμες οἰκογένειες, ὅλους ἐκείνους ποὺ, ἔξω ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ Τερνεραί, πηγαινοέρχονται ἐλεύθεροι καί, πρὸ πάντων, ἔχουν ἕνα ὄνομα... Κτυποῦν ὅλο τὸν κόσμο, καὶ τὸ βρίσκουν πολὺ φυσικὸ ὄχι μόνο νὰ δίνουν, ἀλλὰ καὶ νὰ παίρνουν κτυπήματα... Κτύπημα στὸ κτύπημα... Κάτι σὰν ἐκεῖνο τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ...».

Ἔχουν συνηθίσει πιὰ νὰ δέχωνται κτυπήματα... Ἔτσι ἔχει κυλήσει μέχρι τώρα ἡ ζωή τους... Μά, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοὺς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ κτυπήσουν κι' αὐτὰ λιγάκι τὸν ἄγνωστο κόσμο ποὺ τὰ περιβάλλει καὶ πού, χωρὶς νά φταίξουν σὲ τίποτε, τὰ ἔχει καταδικάσει σὲ μιὰ φριχτὴ ἠθικὴ ἀπομόνωση...

...Τὴν ἴδια ὥρα, τὰ παιδιὰ τῆς «Δικαιοσύνης», στὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο ἀπέναντι, κτυποῦν ὄχι ἁπλῶς τοὺς ἐχθρικοὺς συντρόφους τους, ἀλλά, στὸ πρόσωπο αὐτῶν, κτυποῦν ὅλα τὰ μαρτυρικὰ παιδιὰ ποὺ ναὶ μὲν πονοῦν στὴ ζωή, ἀλλὰ εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ μὴν καταδικαστοῦν ποτὲ ἀπ' τοὺς μεγάλους... Κτυποῦν ὅλους τοὺς τύπους τῶν παιδιῶν ποὺ δὲν ἔχουν κρατήσει ποτὲ ἀπὸ τὸ χέρι οἱ χωροφύλακες, ποὺ δὲν ἔχουν ποτὲ περιμένει ὁλόκληρες ὧρες πίσω ἀπὸ μιὰ ἁλυσσοδεμένη πόρτα, ποὺ δὲν ἔχουν ποτὲ χαμηλώσει τὸ κεφάλι μπροστὰ σ' ἕνα δικαστή... Κτυποῦν αὐτὰ τὰ φαντάσματα τῆς κακοτυχίας ποὺ συμμάχησαν ἐναντίον τους, ὄχι ἀκριβῶς γιατὶ συμμάχησαν ἐναντίον τους, ἀλλὰ γιατὶ θέλουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ σπάσουν τὶς συμμαχίες τῶν μεγάλων... Νομίζουν ἔτσι πὼς κτυποῦν τοὺς χωροφύλακες, τοὺς δικαστές, τοὺς φύλακες τῶν φυλακῶν...

Νοιώθουν ἀνακούφιση ποὺ μποροῦν νὰ σπάσουν αὐτὴ τὴ συμμαχία τῶν βλοσυρῶν μεγάλων, μὲ τὶς γροθιές τους... Νομίζουν πὼς ἐλευθερώνονται...

Ἔτσι κι' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀναπνέουν τὸν ἀγέρα τοῦ Βαλμὺ καὶ τοῦ Ἀουστερλίτς, μέσα στὴ δροσερὴ βραδυὰ τοῦ Τερνεραί...

Ὅλοι μένουν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀγωνισθοῦν μέχρις ἐσχάτων, γιὰ χάρη τοῦ στρατοπέδου των...

Ὅμως ἕνας, μονάχα ἕνας βέβαια, ἀλλάζει ἀπότομα στρατόπεδο...Εἶναι ὁ Μάρκ, ποὺ ἐνῷ, παρὰ τὸ πλευρὸ τῶν παιδιῶν τῆς Δικαιοσύνης, κτυποῦσε χαρούμενα πάνω στὸ σωρὸ τῶν παιδιῶν τῆς Δημοσίας Βοηθείας, βλέπει ξαφνικὰ τὸν Κάϊδ νὰ ξυλοκοπᾷ τὸν Ἀλλὲν Ρομπέρ, καὶ σταματᾷ, φωνάζοντας ἐπιτακτικά :

—«Ἄφισέ τον!!!...».

Ἡ κραυγή του χάνεται μέσα στὰ κτυπήματα... Ὁ Κάϊδ ἀδιαφορεῖ... Κι' ὁ Μὰρκ ξαναφωνάζει :

—«Ἄσε τον, εἶπα... Δὲν εἶναι σωστό...Ἐσὺ εἶσαι πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν!».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος: ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Ζαχαρῆς Θεόδωρος καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Μαρκόπουλος Δημήτριος, 'Αλεβιζάκης Παναγιώτης, Νυμφοδώρας Γεώργιος, Ζαχαρόπουλος 'Ιωάννης, Χαμακιώτης Γεώργιος καὶ Στυλιανόπουλος Βρασίδας.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπαρχιφύλακος οἱ ἀστυφύλακες: Κονταρᾶς 'Ηλίας, Κάϊκας Εὐστάθιος, Στάγιας 'Αριστομένης, Παπαδόπουλος Κωνσταντῖνος, Μπέλδης Γεώργιος, Καρδαρᾶς Κωνσταντῖνος, Μανωλιὸς Δημήτριος, Παπαχριστόπουλος Χρῖστος, 'Αλεξίου Νικόλαος, Ψαράκης 'Εμμανουήλ, Βασιλόπουλος 'Ιωάννης, Βαρκᾶς Λάμπρος, Παπαδόπουλος Νικόλαος, Κωστακόπουλος ἢ Γεωργίου 'Αναστάσιος, Τρουλλινὸς 'Εμμανουὴλ, Βαγγελάτος Σπυρίδων, Βλάχος Δέδες, Μαρᾶτος Σπυρίδων, Σαλαντῆς Νικόλαος, Γραμμένος Κωνσταντῖνος, Βαγγελᾶτος Νικόλαος, Τσαγκαρᾶς 'Ανδρέας, Τομαρᾶς Κωνσταντῖνος, Μουτσούλας Κωνσταντῖνος, Δουλάμης Δημοσθένης, Βαγενᾶς 'Ιωάννης, Μαξούρης 'Εμμανουήλ, Μητσόπουλος 'Αργύριος, 'Αντωνόπουλος Θεοφάνης, Χριστοδουλέας Γεώργιος, Γεωργᾶτος Νικέας καὶ Παπαδημητρίου Γεώργιος.

***

ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΙΣΤ' ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Τὴν 19-3-59, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τελετῶν τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς ἔλαβε χώραν ἁγιασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς ΙΣΤ' ἐκπαιδευτικῆς περιόδου τῆς Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων, ἱερουργοῦντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου 'Αρχιμανδρίτου Κου Μίμη 'Ελευθεριάδη.

Κατ' αὐτήν, ἐκτὸς τῶν 120 νέων μαθητῶν 'Αρχιφυλάκων, παρέστη ἅπαν τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν καὶ ἀντιπροσωπεία δοκίμων 'Υπαστυνόμων, ὡμίλησε δὲ πρὸς τοὺς νέους δοκίμους 'Αρχιφύλακας ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς, 'Αστυν. Δ/ντὴς Β' κ. 'Εμ. 'Αρχοντουλάκης, ὑπογραμμίσας τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις των καὶ συστήσας πειθαρχίαν μελέτην καὶ συμμόρφωσιν πρὸς τὸν Κανονισμὸν τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν.

***

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ Ν.Α.Τ.Ο.

Τὴν 4-4-59, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., ἔλαβον χώραν ἐν τῇ 'Αστυνομικῇ Σχολῇ ζωηραὶ ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις, ἐθνικοῦ περιεχομένου.

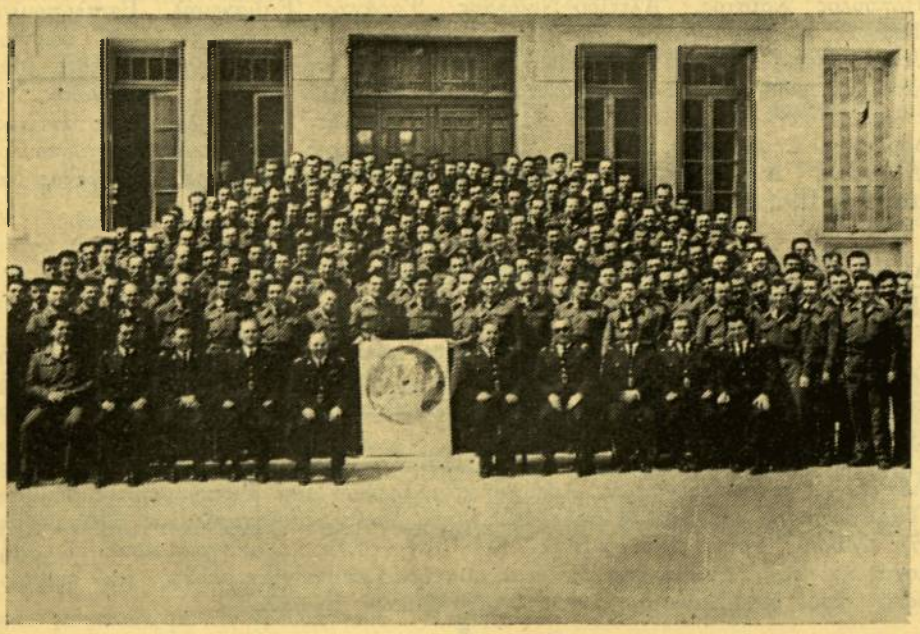
Εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν δοκίμων τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς αὐτῆς κ. 'Εμ. 'Αρχοντουλάκης, ὅστις μεταξὺ ἄλλων εἶπεν καὶ τὰ ἑξῆς:

« . . . Εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 10ης ἐπετείου ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., συμμετέχει καὶ ἡ 'Ελλάς, ὡς μέλος τοῦ 'Οργανισμοῦ τούτου.

Θὰ γίνουν σήμερον παντὸς εἴδους ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις εἰς ὁλόκληρον

τὴν Χώραν. Ἡ σημερινή μας συγκέντρωσις καὶ ἡ ὁμιλία μου, περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἱδρύσεως, τῶν σκοπῶν καὶ τῶν μέχρι σήμερον ἐπιτευγμάτων τοῦ N.A.T.O., ἀποτελεῖ συμμετοχὴν τῆς Σχολῆς εἰς τὰς ἑορταστικὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, οἱ Δυτικοὶ Σύμμαχοι ἔσπευσαν ν' ἀφοπλισθοῦν, καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὰ εἰρηνικά των ἔργα. Ἀντιθέτως ὅμως ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις διετήρησεν ἐπί ποδὸς πολέμου μεγάλας στρατιωτικὰς δυνάμεις διὰ τῶν ὁποίων ἐπεδίωξε ν' ἀσκήσῃ πίεσιν κυρίως ἐπὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Αἱ πιεστικαί της ἐνέργειαι ἔφθασαν εἰς τὸ κορύφωμά των τῷ 1948 μὲ τὴν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ, καὶ τὸ 1949 μὲ τὸν ἀποκλεισμὸ τοῦ Βερολίνου. Ἔναντι τῆς Σοβιετικῆς ταύτης ἀπειλῆς, ἡ Δύσις ἦτο ἀνίκανος νὰ προβάλῃ ἀξίαν λόγου ἀντίστασιν καὶ αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις της ἦσαν τελείως ἀνεπαρκεῖς (12 Μεραρχίαι, 400 ἀεροπλάνα καὶ 20 ἀεροδρόμια) διὰ νὰ ἀποθαρρύνουν ἐπιθετικὴν ἐνέργειαν. Ἡ Δύσις, ἥτις εἶναι τὸ πολυτιμώτερον σημεῖον τοῦ κόσμου, εἰς ἣν συνεκεντρώθη, κατὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν της, ὅ,τι ὡραιότερον, ὑψηλότερον, ἀλλὰ καὶ τεχνικῶς ἀρτιώτερον παρήγαγεν

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Ἐμ. Ἀρχοντουλάκης μετὰ τῶν Ἀξ/κῶν τῆς Σχολῆς καὶ τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τοῦ N.A.T.O.

ἡ Ἀνθρωπότης, ὁ Δυτικὸς πολιτισμός, βασιζόμενος ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Δημοκρατίας, τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ τοῦ Δικαίου, διέτρεχεν ἄμεσον κίνδυνον ἐκ τῆς σοβιετικῆς ἐπιβουλῆς. Ἡ Δύσις τότε ἀπεφάσισε νὰ ἀμυνθῇ . . . ».

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως τοῦ N. A. T. O. καὶ προσέθεσεν :

« . . . Οὕτω, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν, συνήφθη, ἐν καιρῷ εἰρήνης,

συμμαχία τοιαύτης ἐκτάσεως, καλύπτουσα σχεδὸν ὁλόκληρον τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Βόρειον Ἀμερικήν. . . ».

« . . . Ὁ πρωταρχικὸς λοιπὸν σκοπὸς τοῦ N.A.T.O. ἦτο ἡ ἄμυνα κατὰ τῶν Σοβιέτ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὅμως ἡ ἀνάπτυξις τῶν Ἀτλαντικῶν Δυνάμεων ἐπέφερεν ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν ἀσφαλείας ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἡ Σοβιετικὴ ἐπιβουλὴ ἐστράφη πρὸς ἄλλους τομεῖς, πλὴν τοῦ στρατιωτικοῦ, κατέστη δυνατή, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία, ἡ ἐπέκτασις τῆς μεταξὺ τῶν Ἀτλαντικῶν Χωρῶν συνεργασίας καὶ εἰς πολιτικούς, οἰκονομικούς, κοινωνικοὺς καὶ μορφωτικοὺς σκοπούς . . . ».

Ἀφοῦ δὲ ἀκολούθως ἀνέλυσε καὶ ὑπεγράμμισε τὰ πεπραγμένα τοῦ N.A.T.O. ἐτόνισεν, περαίνων, τὰ ἑξῆς :

« . . . Ἐντὸς 10 μόνον ἐτῶν ἐσφυρηλατήθη τεράστιος ἀμυντικὸς Ὀργανισμὸς ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος, καλύπτων τὴν πολυτιμωτέραν περιοχὴν τῆς Γῆς. Εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης 10ετίας τοῦ N.A.T.O. οἱ ἡγέται του καὶ τὰ μέλη του δύνανται μεθ' ἱκανοποιήσεως καὶ ὑπερηφανείας ν' ἀτενίσουν τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον εἰς τὸν στρατιωτικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστους ἄλλους δημιουργικοὺς τομεῖς. Ὡς ἐτόνισεν προσφάτως ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὀργανισμοῦ κ. Σπάακ, οἱ σκοποὶ τοῦ N.A.T.O. ἐπετεύχθησαν 100%. . . . ».

Καταλήγων ἐχαιρέτησε χαρακτηριστικῶς τὴν Βορειοατλαντικὴν Συμμαχίαν καὶ ἐκάλεσε τοὺς συγκεντρωθέντας νὰ ζητωκραυγάσουν ὑπὲρ αὐτῆς, καταχειροκροτηθείς.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Πάντα πλούσια, εὐχάριστη καὶ διδακτικὴ ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας πόλεων, ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῇ τὰ πιὸ ἐνθουδιώδη σχόλια θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης τῶν ἀκροατῶν, ὥστε νὰ θεωρῆται σήμερα ἡ καλύτερη Ἐκπομπὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ.

—Μὲ περιγραφικά, λογοτεχνικὰ σ κ ί τ σ α ἀπ' τὴ φύση ἄνοιξε καὶ ἔκλεισεν ἡ Ἐκπομπὴ τῆς 1-4-1959, κατὰ τὴν ὁποίαν μετεδόθησαν καθογηδητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ζητήματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ καὶ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν μαγνητοφωνημένες ἑλληνικὲς ἐπιτυχίες, ἐκτελούμενες ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα φωνητικὰ συγκροτήματα τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἀκούστηκε, μεταξὺ ἄλλων, τὸ Τρίο Λὸς Πάντζος, τὸ Λὸς Τρὲς Διαμάντες, τὸ Τρίο Παραγουάης κ.λ.π.

*

—Ἁπαλό, βελούδινο, ἄψογο σὲ λογοτεχνικὸ στὺλ καὶ μὲ συγκινητικὴ ἀνθρώπινη πρόζα, τὸ πρόγραμμα τῆς 8-4-1959, ἄρεσε ξεχωριστὰ καὶ ἐνθουσίασε. Ἡ Ἐκπομπὴ αὐτὴ ἄνοιξε μὲ ρομαντικὰ στιγμιότυπα καὶ μὲ διαλεχτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση καὶ συνεχίστηκε μὲ φιλικὲς συμβουλὲς πρὸς τὶς νέες, τοὺς νέους καὶ τοὺς ἐργάτες, πάνω σὲ κοινωνικὰ θέματα, ἀντικομμουνιστικοῦ περιεχομένου. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, κατὰ τὸ ὁποῖο μετεδόθησαν καὶ χριστιανικὰ σκίτσα, ἔλαβαν μέρος ἡ Μαντολινάτα Τσιλίφη, ἡ Νάντια Κωνσταντοπούλου, ὁ Τώνης Μαρούδας καὶ δημοτικὰ συγκροτήματα. Ἐπίσης ἀκούστηκε ἡ Σοφία Λῶρεν, σὲ μιὰ μεγάλη διεθνῆ ἐπιτυχία της.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Τὴν 8ην τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 16ην εἰς τὸ πεδίον ἀθλοπαιδιῶν τῆς Σχολῆς Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς, συνηντήθησαν εἰς ἀγῶνα Βόλλεϋ διὰ τὸ Πρωτάθλημα Στρατιωτικῶν Σχολῶν 1959 αἱ ὁμάδες τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀνθυπομοιράρχων. Νικήτρια ὁμὰς ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ἐπιβληθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀντιπάλου μὲ σκόρ: 15—8/6—15/16—14.